

เจตคติของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต



เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจศึกษา

ตุลาคม 2556

เจตคติของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต



เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจศึกษา

ตุลาคม 2556

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เจตคติของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต



เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจศึกษา

ตุลาคม 2556

อักษรภาค หงษ์ขาว. (2556). เจตคติของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาานิพนธ์: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กาญจน์ระวี อนันต์อัครกุล.

การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาถึง "เจตคติของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต" กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษา ระดับปริญญาตรี คณะวิทยาการจัดการ ชั้นปีที่ 3 และปีที่ 4 ปีการศึกษา 2553 มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ที่ศึกษาในรายวิชาจริยธรรมทางธุรกิจ วิชากฎหมายและจริยธรรมทางธุรกิจ วิชาศิลปะการจัดการยุคใหม่ หรือเคยฝึกประสบการณ์วิชาชีพกับธุรกิจท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต จำนวน 300 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแตกต่างใช้ การทดสอบค่าที การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว การหาความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญน้อยที่สุด การทดสอบความสัมพันธ์โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า

1. นักศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีจำนวน 170 คน คิดเป็นร้อยละ 56.70 และเป็นเพศชาย มีจำนวน 130 คน คิดเป็นร้อยละ 43.30 ตามลำดับ เป็นนักศึกษาสาขาวิชาการบริหาร ทรัพยากรมนุษย์มีจำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 24.70 รองลงมาได้แก่ สาขาวิชาการจัดการท่องเที่ยวและบริการมีจำนวน 73 คนคิดเป็นร้อยละ 24.30 ถัดมาสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ มีจำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 21.00 และสาขาวิชานิติศาสตร์กับการตลาด มีจำนวนนักศึกษาเท่ากัน คือ สาขาวิชาละ 45 คน คิดเป็นร้อยละ 15.00 ตามลำดับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีเกรดสะสมระหว่าง 2.50-3.50 มีจำนวน 179 คน คิดเป็นร้อยละ 59.70 รองลงมาเกรดสะสม ต่ำกว่า 2.50 มีจำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 24.30 และ เกรดเฉลี่ยสะสมสูงกว่า 3.50 จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 16.00 ตามลำดับ

2. ผลการศึกษาเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมทางธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้ การตระหนักรู้ในปัญหาและระดับความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม โดยรวมนักศึกษามีเจตคติต่อจริยธรรมทางธุรกิจ อยู่ในระดับดี มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.98 โดยนักศึกษามีระดับความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมทางธุรกิจมีความคิดเห็นอยู่ในอันดับแรก มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.19 รองลงมา ได้แก่ ระดับการตระหนักรู้ในปัญหาจริยธรรมทางธุรกิจมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90 และระดับความสนใจใฝ่เรียนรู้จริยธรรมทางธุรกิจมีความคิดเห็นอยู่ในอันดับสุดท้าย มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.84

3. ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านลูกค้า ด้านคู่แข่ง ด้านพนักงาน ด้านสิ่งแวดล้อมด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น โดยรวมพบว่า นักศึกษาเห็นว่าธุรกิจการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต มีการปฏิบัติ อยู่ในระดับมีจริยธรรม โดยมีความเห็นว่า ธุรกิจการท่องเที่ยว จังหวัดภูเก็ตมีการปฏิบัติต่อผู้มีส่วนได้เสียในด้านลูกค้า มีความคิดเห็นอยู่ในอันดับแรก มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.03 รองลงมาได้แก่ ด้านพนักงาน มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.98 ถัดมาในด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.83 ด้านคู่แข่งและด้านสิ่งแวดล้อม มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.79

4. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย พบว่า เพศ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่แตกต่างกันมีผลต่อความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่สาขาวิชาต่างกันมีผลต่อความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียด้านคู่แข่ง แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเจตคติและความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย พบว่า

ปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้ มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านลูกค้า ด้านคู่แข่ง และด้านสิ่งแวดล้อม ในทิศทางเดียวกันในระดับปานกลาง แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับ ด้านพนักงานและด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น

ปัจจัยด้านการตระหนักรู้ในปัญหา มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านพนักงานและด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น .ในทิศทางเดียวกัน ในระดับปานกลาง แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย

ด้านลูกค้า ด้านคู่แข่ง และด้านสิ่งแวดล้อม

ปัจจัยด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียด้านลูกค้า ด้านคู่แข่ง และด้านสิ่งแวดล้อม และด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่นในทิศทางเดียวกันในระดับปานกลาง แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับ ด้านพนักงาน

ATTITUDE OF STUDENT ON THE ETHICS OF THE TOURISM BUSINESS IN PHUKET PROVINCE.



Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Business Education
at Srinakharinwirot University
October 2013

Aksaraphak Hongkhao. (2013). *Attitude of Student on the Ethics of the Tourism Business in Phuket Province*. Master thesis, M.Ed. (Business Education) : Bangkok Graduate School, Srinakarinwiroj University. Project Advisor: Associate Professor Dr. Kanravee Anuntaakalaku.

Abstract

This research aimed to investigate the students' attitudes regarding the ethics of the tourism business in Phuket Province. The sample consisted of 300 third and fourth year students at Phuket Rajabhat University who were studying in the Faculty of Management Sciences in the following subjects: Business Ethics, Law and Business Ethics, Arts of Modern Management. The sample also included the students who had finished their internship in tourism related work places in Phuket. Questionnaires were used to collect data. The statistics employed to analyze the collected data were percentage, means, S.D., t-test, one-way analysis of variance, least significance difference, and Pearson product moment correlation coefficient.

The results of the study were as follows:

1. Most of the respondents were female (56.7%). They were studying in the Personnel Management Program (24.70%), Tourism and Hospitality Management major (24.30%), Business Computer major (21.0%), Communication Arts major(15%), and Marketing (15%). The students' GPAs were between 2.50-3.50. (59.70%)

2. In terms of the attitudes regarding business ethics, the students' desire to learn about ethics, awareness of the ethical issues, and beliefs in ethical values were found to be high (3.98). The areas of students' attitudes regarding business ethics were ranked from highest to lowest as followed: beliefs in moral values(4.15), awareness of ethical issues (3.90), and desire to learn about business ethics (3.64).

3. In terms of the attitudes regarding tourism business ethics which affected the stakeholders in the areas of customers, competitors, personnel, social environment and local community, the level of ethics regarding those areas was high. The areas of students' opinions regarding business ethics which affected the stakeholders were ranked from highest to lowest as followed: customers (4.03), personnel (3.98), and desire social environment and local community (3.79).

4. When comparing the students' attitudes regarding the ethics of tourism business in Phuket, it was found that the students of different gender and learning achievement did not have significantly different attitudes. However, the students of different majors had a different opinion regarding the competitors at the level of .05 significance.

5. The analysis of the relationship of the students' attitudes and opinions for the ethics of the tourism business in Phuket which affected the stakeholders were as follows:

-The students' desire to learn about ethics was found to be related to the students' attitudes at a moderate level regarding the ethics of tourism business in the areas of customers, competitors, and environment. However, the students' desire to learn about ethics did not relate to the areas of personnel, social environment and local community.

- The students' awareness of the ethical issues was found to be related to the students' attitudes at a moderate level regarding the ethics of tourism business in the areas of personnel, social environment and local community. However, the students' awareness of the ethical issues did not relate to the areas of customers, competitors, and environment.

- The students' beliefs in moral values was found to be related to the students' attitudes at a moderate level regarding the ethics of the tourism business in the areas of customers, competitors, environment, and local community. However, the students' beliefs in ethical values did not relate to the areas of personnel.

ปริญญาบัตร

เรื่อง

เจตคติของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต

ของ

อักษรภาค หงษ์ขาว

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจศึกษา

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร. สมชาย สันติวัฒนกุล)

วันที่..... เดือน..... พ.ศ. 2556

อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาบัตร

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กาญจน์ระวี อนันต์อักษรกุล) (อาจารย์ ดร. วรพงศ์ ภูมิป่อปลับ)

.....
กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กาญจน์ระวี อนันต์อักษรกุล)

.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร. มนุ ลีนะวงศ์)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี เนื่องจากความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างดี
ยิ่งจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กาญจน์ระวี อนันต์อักษรกุล อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ ที่ท่านได้
เสียสละเวลาอันมีค่ายิ่งในการให้คำปรึกษาการดำเนินงานวิจัย คอยให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะที่ดี
ตลอดจนได้ตรวจสอบและแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์ในการจัดทำปริญญานิพนธ์
ตั้งแต่เริ่มดำเนินการจนกระทั่งดำเนินการเสร็จสมบูรณ์และขอขอบพระคุณอาจารย์สิฏฐฎากร ชูทรัพย์
อาจารย์ที่ปรึกษาหลักสูตร ที่คอยให้คำปรึกษา เอาใจใส่และติดตามความคืบหน้าของนิสิต

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ นิตา ชัชกุล อาจารย์ ดร.ชนภูมิ อติเวทิน
อาจารย์ ดร.มนู ลีนะวงศ์ ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพของเครื่องมือ
และ อาจารย์ ดร. วรพงศ์ ภูมิบ่อพลับ ประธานในการสอบปริญญานิพนธ์ ตลอดจนคณะกรรมการ
ทุกท่าน สำหรับคำแนะนำต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ในการทำงานวิจัย ซึ่งผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความ
กรุณาจึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคณาจารย์ในสาขาวิชาธุรกิจศึกษาทุกท่านที่ได้กรุณาอบรมสั่งสอน
ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ทั้งในทางทฤษฎีรวมถึงการประยุกต์ใช้ในทางปฏิบัติที่เป็นประโยชน์
อย่างยิ่งแก่ผู้วิจัยและขอขอบคุณเจ้าหน้าที่คณะสังคมศาสตร์ทุกท่าน ที่ได้ให้ความช่วยเหลือและ
อำนวยความสะดวกเป็นอย่างดีตลอดระยะเวลาการศึกษาของผู้วิจัย และขอขอบคุณผู้ตอบ
แบบสอบถามทุกท่านที่ได้กรุณาเสียสละเวลาให้ความร่วมมือในการตอบคำถามสำหรับการทำ
ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ครอบครัวหงษ์ขาว และครอบครัวศรีสม ที่ท่านเห็น
ความสำคัญของการศึกษา ส่งเสริมให้ผู้วิจัยมีการศึกษาที่เอาใจใส่พร้อมทั้งได้ให้การอบรมสั่งสอน
ให้ผู้วิจัยเป็นคนดี มีมานะขยันอดทนและเป็นกำลังใจที่สำคัญที่สุดของผู้วิจัยเสมอ ตลอดจน
ขอขอบคุณทุก ๆ คนในที่ทำงานและเพื่อน ๆ ธุรกิจศึกษา รวมทั้งผู้ที่เกี่ยวข้องทุกท่านที่ให้
คำแนะนำที่ดีมีคุณค่าทำให้ผู้วิจัยสามารถจัดทำวิจัยฉบับนี้ได้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

คุณประโยชน์ใดที่ได้รับจากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ผู้วิจัยขอมอบให้ทุกท่านที่ให้ความกรุณา
แก่ผู้วิจัยและขอให้ทุกท่านประสบแต่ความสุขความเจริญสืบไป

อักษรภาค หงษ์ขาว

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	7
สมมติฐานในการวิจัย.....	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
แนวคิดเกี่ยวกับจริยธรรมทางธุรกิจ.....	9
เจตคติที่มีต่อจริยธรรมทางธุรกิจ.....	35
การปลูกฝังจริยธรรมในสถานศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต.....	43
ลักษณะธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต.....	50
เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	56
3 วิธีดำเนินการวิจัย	62
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	62
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย.....	64
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	68
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	68
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	70
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	76
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	76
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	77
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	78

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	126
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	126
ความสำคัญของการวิจัย.....	126
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	126
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	127
สมมติฐานในการวิจัย.....	127
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	127
วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล.....	128
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	128
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	129
การอภิปรายการศึกษาวิจัย.....	132
ข้อเสนอแนะ.....	138
บรรณานุกรม	140
ภาคผนวก	145
ภาคผนวก ก.....	146
ภาคผนวก ข.....	153
ภาคผนวก ค.....	157
ประวัติย่อผู้ทำวิจัย	159

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงการประสานประโยชน์ระหว่างผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับธุรกิจ.....	21
2 แสดงคุณลักษณะที่แสดงถึงจริยธรรมทางธุรกิจ.....	23
3 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างในแต่ละชั้นปีที่ใช้ในการวิจัย.....	63
4 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA).....	72
5 แสดงจำนวน (ความถี่) และร้อยละของลักษณะข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	78
6 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความสนใจใฝ่เรียนรู้ที่มีต่อ จริยธรรมทางธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต.....	79
7 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการตระหนักรู้ในปัญหาที่มีต่อ จริยธรรมทางธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต.....	80
8 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมที่มี ต่อจริยธรรมทางธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต.....	81
9 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับเจตคติเกี่ยวกับตัวแปรปัจจัยที่ มีต่อจริยธรรมทางธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ประกอบด้วย ระดับ ความสนใจใฝ่เรียนรู้ ระดับการตระหนักรู้ในปัญหา และระดับความเชื่อในคุณค่า จริยธรรม.....	82
10 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นด้านลูกค้า ของ นักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต.....	83
11 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นด้านคู่แข่งชั้น ของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต.....	84
12 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นด้านพนักงาน ของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต.....	85
13 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นด้านสิ่งแวดล้อม ของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต.....	86
14 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นด้านสังคมและ ชุมชนท้องถิ่นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ใน จังหวัดภูเก็ต.....	87

บัญชีตาราง(ต่อ)

ตาราง	หน้า
15 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว จังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียด้านลูกค้า ด้านคู่แข่งชั้นด้านพนักงาน ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่นโดยรวม.....	88
16 แสดงการทดสอบค่าแปรปรวนของแต่ละกลุ่มเพศโดยใช้Levene testและแสดงการเปรียบเทียบความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย โดยใช้สถิติ Independent t-test โดยจำแนกตามเพศ.....	90
17 แสดงการทดสอบค่าแปรปรวนของแต่ละกลุ่มสาขาวิชาโดยใช้ Levene test.....	92
18 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียจำแนกตามกลุ่มสาขาวิชาโดยใช้สถิติ F-test.....	93
19 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของ ความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว จังหวัดภูเก็ตที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียด้านคู่แข่งชั้นโดยจำแนกตามสาขาวิชาโดยใช้สถิติ Fisher's Least Significant Difference (LSD).....	95
20 แสดงการทดสอบค่าแปรปรวนของแต่ละกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้ Levene test.....	96
21 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียจำแนกตามกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้สถิติ F-test.....	97
22 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้กับความเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านลูกค้า.....	99
23 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้กับความเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านคู่แข่งชั้น.....	101
24 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้กับความเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านพนักงาน.....	103

บัญชีตาราง(ต่อ)

ตาราง	หน้า
35 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านสิ่งแวดล้อม.....	119
36 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว จังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น.....	121
37 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้ การตระหนักรู้ในปัญหาและความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย.....	123
38 แสดงสรุปผลการทดสอบสมมติฐาน.....	125



บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	7
2 ขอบเขตความสัมพันธ์ระหว่างธุรกิจกับกลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้อง (stakeholders).....	19
3 กลุ่มต่างๆที่องค์กรธุรกิจจะต้องรับผิดชอบ.....	20
4 แผนผังวิธีปลูกฝังจริยธรรมในหน่วยงานหรือสถาบันการศึกษา.....	49



บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การพัฒนาประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้า จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการพัฒนาที่มีคุณภาพและประสิทธิภาพ ซึ่งองค์ประกอบที่สำคัญก็คือ ประชากรจะต้องมีการศึกษาดี มีงานทำ มีสุขภาพร่างกายและสุขภาพจิตที่ดี มีจริยธรรมและคุณธรรมที่สูง ประเทศชาติก็就会有ความเจริญก้าวหน้า มีความสงบเรียบร้อย มีความมั่นคง และรัฐบาลก็มีเสถียรภาพ จริยธรรมจึงเป็นสิ่งจำเป็นและมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อชีวิตมนุษย์ ความท้าทายใหม่ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน อันได้แก่ เศรษฐกิจทุนนิยม โลกาภิวัตน์ ภัยพิบัติสิ่งแวดล้อม ความไม่เป็นธรรมในสังคม บริบทเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งใหม่ที่ทุกฝ่ายต้องร่วมเผชิญ (ปกฤษณ์ เลิศเสถียรชัย. 2552) ซึ่งการเปลี่ยนแปลงระบบเศรษฐกิจและสังคมไปอย่างรวดเร็วการแข่งขันทางธุรกิจมีความรุนแรงขึ้นตามลำดับผู้ประกอบการต่าง ๆ จะพยายามทุกวิถีทางเพื่อให้ได้ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจสำหรับตนเองมากที่สุดตามความหมายของธุรกิจที่กล่าวว่า “เป็นองค์กรที่มุ่งแสวงหากำไรสูงสุด” โดยไม่คำนึงถึงความเสียหายทางเศรษฐกิจของประเทศชาติและประชาชนปัญหาที่เกิดขึ้นมากมายเช่นการโกหกสีขาว การประกอบธุรกิจที่มีการหลีกเลียงภาษีการหลอกลวงผู้บริโภคการไม่ดูแลเอาใจใส่ความปลอดภัยของพนักงานการปล่อยน้ำเสียลงแม่น้ำลำคลองการประกอบธุรกิจที่ทำให้ทรัพยากรเสื่อมโทรมการกีดกันแก่คู่แข่งการแข่งขันทางธุรกิจ เป็นต้น ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้จะไม่เกิดขึ้นหากธุรกิจมีจิตสำนึกหรือจริยธรรมทางธุรกิจ

ปัจจุบันผู้บริโภคและผู้ให้บริการจะไม่ยอมรับธุรกิจที่แสวงหากำไรโดยมิชอบดังจะเห็นได้จากที่เมื่อมีข่าวธุรกิจใดกระทำผิดจริยธรรมสาธารณชนจะแสดงความไม่พอใจอย่างมากต่อการกระทำผิดจริยธรรมนั้น ๆ มีการขยายตัวกลุ่มต่าง ๆ เพื่อต่อต้านการทำผิดจริยธรรมเช่นกลุ่มอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม กลุ่มคุ้มครองผลประโยชน์ผู้บริโภคตลอดจนภาคธุรกิจเองก็มีความห่วงใยที่จะพูดถึงเรื่องจริยธรรมและความถูกต้องในการประกอบธุรกิจมากขึ้นความสำคัญของการมีหลักจริยธรรมในการดำเนินธุรกิจจุดสำคัญเริ่มจากความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประกอบการค้ากับลูกค้าธุรกิจการค้าจะต้องสร้างความเชื่อมั่นไว้วางใจแก่ลูกค้าการค้าในยุคที่มีการแข่งขันทางการค้าอย่างเสรีธุรกิจที่มีลูกค้ามาอุดหนุนมากทำให้เจ้าของกิจการขายได้มากสร้างกำไรได้มากผู้บริโภคจะเลือกและตัดสินใจจากคุณภาพสินค้าและรวมไปถึงการดำเนินกิจการตามหลักจริยธรรม กล่าวได้ว่าจริยธรรมทางธุรกิจต้องมีควบคู่ไปกับหลักเศรษฐศาสตร์ที่นักธุรกิจคำนึงถึงอยู่แล้ว วินเทน (ธีรศักดิ์ กำบรรณารักษ์; และเทพฤทธิ์ วิชญศิริ. 2549: 3; อ้างอิงมาจาก Vinten. 1998) กล่าวว่าองค์กรที่มีจริยธรรมเป็นองค์กรประเภทเดียวเท่านั้นที่จะสามารถมีความมั่นคงและสามารถเติบโตควบคู่ไปกับสิ่งแวดล้อมภายนอกได้ซึ่งก็จะเป็นไปตามหลักของวินสัน (ธีรศักดิ์ กำบรรณารักษ์; และเทพฤทธิ์ วิชญศิริ. 2549: 2; อ้างอิงมาจาก Winson. 2000)

แนวโน้มการสร้างหลักเกณฑ์ใหม่ของโลกธุรกิจที่ว่าองค์กรจะให้การสนับสนุนสังคมแทนการแสวงหากำไรสูงสุดโดยองค์กรต้องมีความยุติธรรมกับผู้ที่เกี่ยวข้องทุกคนการทำธุรกิจเพื่อกำไรไม่ใช่สิ่งผิดการแสวงหากำไรนั้นต้องอยู่ภายใต้ขอบเขตของกฎหมายและจริยธรรมองค์กรธุรกิจจะไม่พัฒนาทางเศรษฐกิจอย่างเต็มตัวต้องพัฒนาจริยธรรมและวัฒนธรรมของสังคมต้องคำนึงถึงสิ่งแวดล้อมเป็นการพัฒนาด้วยความยั่งยืน (Sustainable Development) นักธุรกิจจะมีจิตสำนึกหรือจริยธรรมทางธุรกิจนั้นจะต้องมีอยู่ในจิตใจตั้งแต่ดั้งเดิมซึ่งมันจะเป็นการยากหากจะกระตุ้นให้นักธุรกิจมีจริยธรรมทางธุรกิจในภายหลังพื้นฐานของจิตสำนึกจะต้องเริ่มตั้งแต่ต้นของการดำรงชีวิต ผอ.สุจิตร์ยาภิรักษ์ (2551: 10) กล่าวว่าหากเราไม่ปลูกฝังจริยธรรมและจรรยาบรรณวิชาชีพให้เกิดขึ้นในจิตสำนึกของนักศึกษาในวันนี้ย่อมเป็นการสายเกินไปเมื่อเขาเหล่านั้นออกสู่โลกภายนอกที่เต็มไปด้วยการแข่งขันเพราะการแข่งขันและการเอาชนะเพื่อให้ได้มาซึ่งผลกำไรย่อมเป็นสิ่งขัดแย้งต่อคุณธรรมและจรรยาบรรณก่อนที่นักศึกษาจะสำเร็จการศึกษาออกไปประกอบอาชีพและดำรงชีวิตอยู่ในสภาพการณ์ต่าง ๆ หากได้รับการปลูกฝังจิตสำนึกให้มั่นคงและหนักแน่นเป็นทุนเดิมแล้วแม้ว่าสภาพแวดล้อมภายในองค์กรและการแปรเปลี่ยนของสภาพการณ์จะกดดันให้ไปสู่วุฒิสถาปัตยกรรมและจรรยาบรรณแต่จะเปลี่ยนไปได้ยากและซับซ้อนหรืออาจไม่มีการเปลี่ยนแปลงเลยสิ่งเหล่านี้เป็นพฤติกรรมที่คาดหวังให้เกิดขึ้นในตัวบัณฑิตซึ่งจะต้องใช้เวลาที่ยาวนานมากและบัณฑิตจะต้องเป็นผู้รู้หรือผู้บรรลุด้วยตนเอง

มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ตเป็นมหาวิทยาลัยของท้องถิ่นมีการจัดการเรียนการสอนหลากหลายหลักสูตรและก็รวมถึงหลักสูตรของคณะวิทยาการจัดการ ซึ่งมุ่งให้ผู้สำเร็จการศึกษาสามารถประกอบอาชีพโดยใช้ความรู้ทักษะประสบการณ์ด้านการบริหารธุรกิจและการจัดการไปประยุกต์ใช้ในหน่วยงานของรัฐบาล เอกชนและผู้ประกอบอาชีพอิสระได้ตลอดจนพัฒนาและส่งเสริมให้ผู้เรียนมีจริยธรรมคุณธรรมมีจิตสำนึกและความรับผิดชอบในการช่วยเหลือสังคมและพัฒนาสังคม ดังนั้นคุณภาพของนักศึกษาและผู้สำเร็จการศึกษาเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจและประเทศจากความสำคัญดังกล่าวเพื่อให้นักศึกษามีความรู้ความสามารถในทิศทางขอบเขตและระดับที่ต้องการพร้อมทั้งมีจิตสำนึกจริยธรรมทางธุรกิจซึ่งจะเป็นพื้นฐานสำคัญในการดำเนินธุรกิจต่อไป หลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ตได้มีการปรับปรุงหลักสูตรให้สอดคล้องกับกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา (TQF) และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมเศรษฐกิจซึ่งต้องการคนเก่งมีความสามารถและถึงพร้อมด้วยจริยธรรมฉะนั้นจึงกำหนดให้มีการเรียนการสอนในรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมทางธุรกิจ ได้แก่ วิชาจริยธรรมทางธุรกิจ กฎหมายและจริยธรรมทางธุรกิจ และวิชาศิลปะการจัดการยุคใหม่ซึ่งเป็นรายวิชาใหม่ที่ให้นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ ได้เรียนทุกคน จะเห็นได้ว่าการมีจริยธรรมทางธุรกิจในปัจจุบันเป็นสิ่งจำเป็นและมีความสำคัญโดยเฉพาะธุรกิจการท่องเที่ยวซึ่งภูเก็ตเป็นจังหวัดหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญต่อการท่องเที่ยวของประเทศไทยมีสถานที่ท่องเที่ยวมากมายทั้งทางธรรมชาติวัฒนธรรมและวิถีชีวิตที่มีความเป็นเอกลักษณ์จัดเป็นทรัพยากรการท่องเที่ยวที่เหมาะสมแต่ถ้าหากมีผู้ประกอบการ

บางรายขาดจริยธรรม หรือเอาเปรียบนักท่องเที่ยว จะทำให้ภาพลักษณ์การท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตลดลง

ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ตซึ่งเป็นสิ่งที่นักศึกษานำจริยธรรมทางธุรกิจไปใช้ประกอบอาชีพทางธุรกิจและเป็นนักธุรกิจที่ดีในอนาคต โดยการวิเคราะห์ปัจจัยต่าง ๆ จากความสนใจใฝ่เรียนรู้จริยธรรมทางธุรกิจ การตระหนักรู้ในปัญหาจริยธรรมทางธุรกิจและความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม ที่จะส่งผลต่อจริยธรรมทางธุรกิจ เพื่อเป็นประโยชน์ในการเสริมสร้างแนวทางการจัดการศึกษาโดยปลูกฝัง ส่งเสริมสอดแทรกจริยธรรมทางธุรกิจอย่างเหมาะสม ตลอดจนปรับปรุงกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตโดยมีความมุ่งหมายเฉพาะของงานวิจัย ดังนี้

1. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ สาขาวิชา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่ส่งผลต่อความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้ การตระหนักรู้ในปัญหา และความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย

ความสำคัญของการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง “เจตคติของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต” ผลที่ได้จากการวิจัยมีประโยชน์ดังนี้

1. คณาจารย์และผู้บริหารของมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต สามารถนำผลการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมการจัดการศึกษาและพัฒนาคุณลักษณะบัณฑิตทางด้านวิทยาการจัดการให้มีคุณภาพ เป็นบุคลากรที่ดีในโลกธุรกิจและสังคมต่อไป
2. เป็นแนวทางในการปลูกฝัง ส่งเสริม และสอดแทรกจริยธรรมทางธุรกิจอย่างเหมาะสม ให้แก่นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการและปรับปรุงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ตลอดจนจัดบรรยากาศของมหาวิทยาลัยให้เอื้อต่อการเสริมสร้างจริยธรรมทางธุรกิจให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

3. เพื่อเป็นข้อมูลให้ผู้ที่สนใจและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต สามารถนำผลการวิจัยที่ได้ไปเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัย เพื่อพัฒนาคุณภาพธุรกิจท่องเที่ยวให้มีจริยธรรมทางธุรกิจและสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับธุรกิจท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยวใน จังหวัดภูเก็ต ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัยไว้ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะวิทยาการจัดการ ชั้นปีที่ 3 และปีที่ 4 มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ปีการศึกษา 2553 จำนวน 794 คน ประกอบไปด้วย 5 สาขาวิชา ได้แก่ สาขาวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ สาขาวิชาการจัดการท่องเที่ยวและบริการ สาขาวิชานิติศาสตร์ และสาขาวิชาการตลาด ที่ศึกษาในรายวิชา จริยธรรม ทางธุรกิจ รายวิชากฎหมายและจริยธรรมทางธุรกิจ รายวิชาศิลปะการจัดการยุคใหม่ หรือเคยฝึกประสบการณ์วิชาชีพกับธุรกิจท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต (ที่มาข้อมูล:สำนักส่งเสริมวิชาการ และงานทะเบียนมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต. 2554)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะวิทยาการจัดการ ชั้นปีที่ 3 และปีที่ 4 มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ปีการศึกษา 2553 ที่ศึกษาในรายวิชา จริยธรรมทางธุรกิจ กฎหมายและจริยธรรมทางธุรกิจ วิชาศิลปะการจัดการยุคใหม่ หรือเคยฝึกประสบการณ์วิชาชีพกับธุรกิจท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตจำนวน 300 คน ซึ่งกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรคำนวณของ ทาโร ยามาเน่ (ผ่องศรี วาณิชย์ศุภวงค์, 2545: 100; อ้างอิงจาก Taro Yamane. 1979: 888) ที่ความเชื่อมั่น 95 % ค่าความคลาดเคลื่อน .05 ได้กลุ่มตัวอย่าง 266 คน ตามสัดส่วนจำนวนประชากร แต่ผู้วิจัยได้เพิ่มกลุ่มตัวอย่างเป็น 300 คน โดยใช้วิธีการเลือกสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) และการสุ่มตัวอย่างแบบอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ใช้ศึกษาค้นคว้า มีดังต่อไปนี้

1. ตัวแปรอิสระได้แก่

1.1 ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ ซึ่งจำแนกดังต่อไปนี้

1.1.1 เพศ

- 1) ชาย
- 2) หญิง

1.1.2 สาขาวิชา

- 1) การบริหารทรัพยากรมนุษย์
- 2) คอมพิวเตอร์ธุรกิจ
- 3) การจัดการท่องเที่ยวและบริการ
- 4) นิเทศศาสตร์
- 5) การตลาด

1.1.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

- 1) เกณฑ์เฉลี่ยสะสม สูงกว่า 3.50
- 2) เกณฑ์เฉลี่ยสะสม ระหว่าง 2.50-3.50
- 3) เกณฑ์เฉลี่ยสะสม ต่ำกว่า 2.50

1.2 ความสนใจใฝ่เรียนรู้

1.3 การตระหนักรู้ในปัญหา

1.4 ความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม

2. ตัวแปรตามความคิดเห็นที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ที่เกี่ยวข้อง

กับผู้มีส่วนได้เสีย 5 ด้าน ได้แก่

1. ลูกค้า
2. คู่แข่งขัน
3. พนักงาน
4. สิ่งแวดล้อม
5. สังคมและชุมชนท้องถิ่น

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ** หมายถึง เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ชั้นปีที่ 3 และปีที่ 4 ปีการศึกษา 2553 ประกอบด้วย 5 สาขาวิชา ได้แก่ สาขาวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ สาขาวิชาการจัดการท่องเที่ยวและบริการ สาขาวิชานิเทศศาสตร์ และสาขาวิชาการตลาด ที่ศึกษาในรายวิชาจริยธรรมทางธุรกิจ วิชากฎหมายและจริยธรรมทางธุรกิจ วิชาศิลปะการจัดการยุคใหม่ หรือผ่านการฝึกประสบการณ์วิชาชีพกับธุรกิจท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต

2. **ผู้มีส่วนได้เสีย** หมายถึง ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง (stakeholders) ที่สำคัญในวงจรธุรกิจขององค์กรซึ่งได้แก่ลูกค้าและคู่แข่งขัน พนักงาน ชุมชนสังคมและภาครัฐควรจะได้รับการคุ้มครองและรักษาสิทธิต่าง ๆ ด้วยความโปร่งใสและเป็นธรรมเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและสมรรถภาพในการแข่งขัน

3. จริยธรรมของธุรกิจการท่องเที่ยว หมายถึงความคิดเห็นของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะวิทยาการจัดการมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ตทางด้านจริยธรรมในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่มีต่อผู้มีส่วนเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับระบบธุรกิจซึ่งสามารถจำแนกได้เป็น 5 ด้านคือจริยธรรมที่มีต่อลูกค้าจริยธรรมที่มีต่อพนักงานจริยธรรมที่มีต่อคู่แข่งชั้นจริยธรรมที่มีต่อสิ่งแวดล้อมและจริยธรรมที่มีต่อสังคมและชุมชนท้องถิ่น

4. จริยธรรมที่มีต่อลูกค้า หมายถึงความคิดเห็นที่แสดงถึงความรับผิดชอบของผู้ประกอบการตามภาระผูกพันขายสินค้า/บริการทางการท่องเที่ยวอย่างยุติธรรมซื่อสัตย์ต่อลูกค้าและปฏิบัติต่อลูกค้าเพื่อให้ได้รับความสะดวก สบายความปลอดภัย

5. จริยธรรมที่มีต่อคู่แข่งชั้น หมายถึงความคิดเห็นที่แสดงถึงการแข่งขันธุรกิจอย่างตรงไปตรงมาของผู้ประกอบการทางด้านธุรกิจการท่องเที่ยวและให้ความร่วมมือในการแข่งขันทุกรูปแบบ

6. จริยธรรมที่มีต่อพนักงาน หมายถึงความคิดเห็นที่แสดงถึงการดูแลเอาใจใส่พนักงานทุก ๆ คนอย่างชอบธรรมเคารพสิทธิส่วนบุคคลของพนักงานและให้โอกาสพนักงานเพื่อการพัฒนาตนเองของผู้ประกอบการธุรกิจด้านการท่องเที่ยว

7. จริยธรรมที่มีต่อสิ่งแวดล้อม หมายถึงความคิดเห็นที่แสดงถึงการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด สร้างจิตสำนึกในการรักษาสภาพแวดล้อมให้กับพนักงานในองค์กร ส่งเสริมกิจกรรมทางสังคมในอันที่จะบำรุงรักษาสภาพแวดล้อม ไม่ผลิตสินค้าที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับว่าด้วยสิ่งแวดล้อมอย่างเคร่งครัด ดำเนินกิจกรรมทางธุรกิจโดยมีความสำคัญในการรักษาสภาพแวดล้อมของผู้ประกอบการธุรกิจด้านการท่องเที่ยว

8. จริยธรรมที่มีต่อสังคมและชุมชนท้องถิ่น หมายถึงความคิดเห็นที่แสดงถึงการไม่ทำลายทรัพยากรธรรมชาติให้ความร่วมมือกับทุกฝ่ายเพื่อสร้างสรรค์สังคมและให้ความร่วมมือในมาตรการประหยัดพลังงานของผู้ประกอบการธุรกิจด้านการท่องเที่ยว

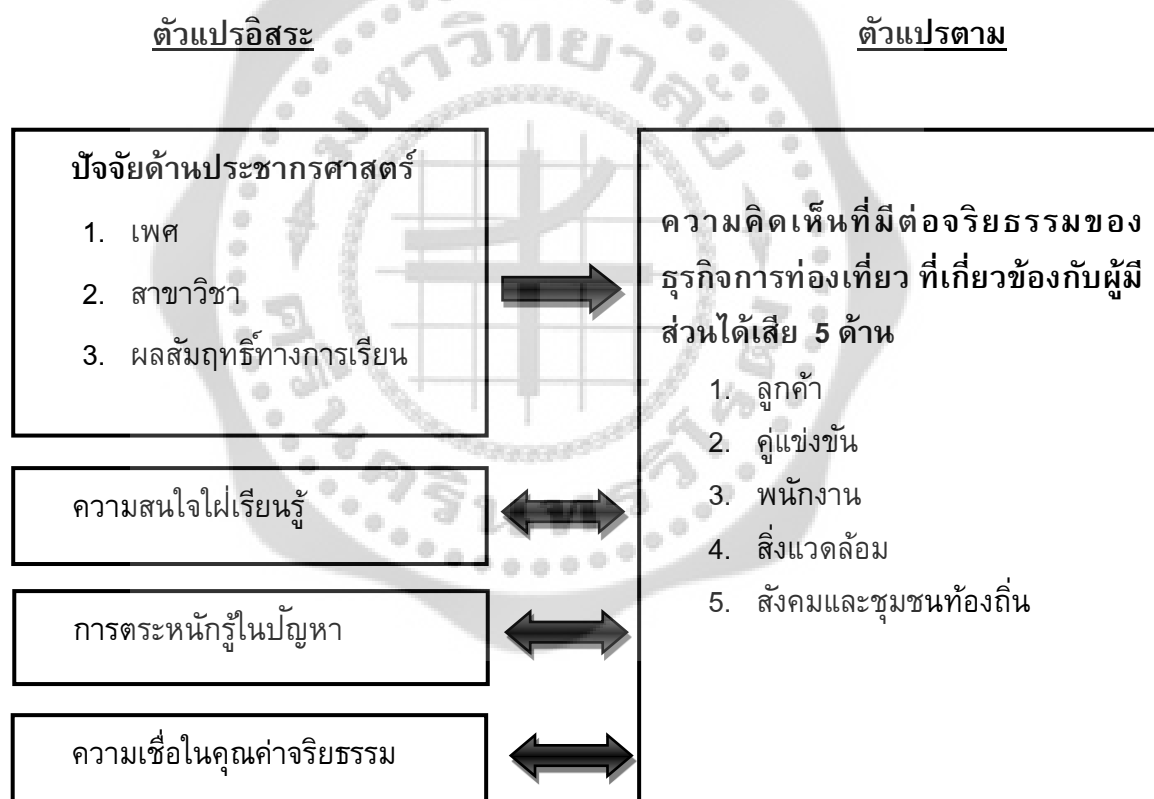
9. เจตคติของแต่ละบุคคลที่มีต่อจริยธรรมทางธุรกิจ หมายถึง เจตคติ (Attitude) คือการแสดงออกทางความรู้สึกความคิดเห็นของเราที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยอาจเปลี่ยนแปลงไปในทางบวกหรือทางลบและเจตคตินี้สามารถสร้างและเปลี่ยนแปลงได้ถ้าเรามีเจตคติเชิงบวกก็จะแสดงออกในลักษณะความชอบความพึงพอใจความสนใจเห็นด้วยอยากทำอยากปฏิบัติอยากได้และอยากใกล้ชิดสิ่งนั้นแต่หากเรามีเจตคติเชิงลบก็จะแสดงออกในลักษณะความเกลียดไม่พึงพอใจไม่สนใจไม่เห็นด้วยซึ่งอาจทำให้เราเกิดความเบื่อหน่ายหรือต้องการหนีห่างจากสิ่งเหล่านั้นของนักศึกษาระดับปริญญาตรีคณะวิทยาการจัดการมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ซึ่งสามารถจำแนกเจตคติได้เป็น 3 ด้านคือความสนใจใฝ่เรียนรู้จริยธรรมทางธุรกิจการตระหนักรู้ในปัญหาจริยธรรมทางธุรกิจและความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม

10. ความสนใจใฝ่เรียนรู้ หมายถึงพฤติกรรมทางด้านเจตคติ นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่แสดงถึงความใส่ใจกระตือรือร้นใฝ่ศึกษาเกิดความคิดความเข้าใจในความรู้เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในการดำเนินธุรกิจที่ถูกต้องและเหมาะสม

11. การตระหนักรู้ในปัญหา หมายถึงพฤติกรรมทางด้านเจตคติที่แสดงถึงความมีสำนึกที่ซื่อซอบและสามารถพิจารณาไตร่ตรองได้ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีต่อพฤติกรรมต่าง ๆ ที่จะก่อให้เกิดปัญหาจริยธรรมทางธุรกิจ

12. ความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม หมายถึงพฤติกรรมทางด้านเจตคติที่แสดงถึงความคิดของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ทำให้เกิดการรับรู้เข้าใจและยอมรับว่าจริยธรรมมีคุณประโยชน์ต่อการดำเนินธุรกิจ

กรอบแนวคิดในการวิจัย



ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทำให้ผู้วิจัยสามารถกำหนดสมมติฐานการวิจัยได้ดังนี้

1. นักศึกษาที่มี เพศ สาขาวิชา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แตกต่างกันมีความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียแตกต่างกัน
2. ปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้ การตระหนักรู้ในปัญหาและความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย



บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยนี้เป็นการศึกษา เจตคติของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต โดยผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าจากเอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อประกอบการวิจัยตามลำดับดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับจริยธรรมทางธุรกิจ
 - 1.1 ความหมายของจริยธรรมทางธุรกิจ
 - 1.2 ความสำคัญของจริยธรรมทางธุรกิจ
 - 1.3 ทฤษฎีทางด้านจริยธรรม
 - 1.4 ขอบข่ายของจริยธรรมทางธุรกิจต่อผู้มีส่วนได้เสียหรือผู้ที่เกี่ยวข้อง
 - 1.5 พฤติกรรมทางจริยธรรมของนักธุรกิจต่อผู้มีส่วนได้เสียหรือผู้ที่เกี่ยวข้อง
2. เจตคติที่มีต่อจริยธรรมทางธุรกิจ
3. การปลูกฝังจริยธรรมในสถานศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต
4. ลักษณะธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต
5. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 5.1 งานวิจัยต่างประเทศ
 - 5.2 งานวิจัยในประเทศ

1. แนวคิดเกี่ยวกับจริยธรรมทางธุรกิจ

1.1 ความหมายของจริยธรรมทางธุรกิจ

จริยธรรมทางธุรกิจ (Business ethics) คือความตั้งใจของแต่ละฝ่ายที่เกี่ยวข้องในการทำธุรกิจควรปฏิบัติต่อกันอย่างมีเหตุผลและไว้วางใจ เป็นการนำหลักจริยธรรมมาประยุกต์ใช้กับธุรกิจเพื่อให้การดำเนินธุรกิจเป็นไปอย่างถูกต้องเหมาะสมอยู่ในแนวทางของศีลธรรมหรือกล่าวได้ว่าหลักและมาตรฐานด้านศีลธรรมที่ชี้นำพฤติกรรมในโลกธุรกิจเพื่อการตัดสินใจของแต่ละบุคคลภายในองค์กรภายใต้ข้อขัดแย้งระหว่างวัตถุประสงค์ขององค์กรและค่านิยมที่ถูกต้องตามจริยธรรมจริยธรรมเป็นเรื่องของการฝึกนิสัยที่ดีผู้มีความประพฤติดีงามอย่างแท้จริงจะต้องเป็นผู้มีความรู้สึกในด้านที่อยู่ตลอดเวลาอิทธิพลของสังคมส่วนใหญ่มักจะก่อให้เกิดจริยธรรมขึ้นในตัวบุคคลมนุษย์จะเรียนรู้ระเบียบปฏิบัติทางด้านจริยธรรมจากสังคมจึงทำให้มีพฤติกรรมทางจริยธรรมเป็นไปในแนวทางเดียวกันกับโครงสร้างของสังคมจนเป็นลักษณะนิสัยที่ปฏิบัติตามที่สังคมต้องการจริยธรรมมีความสำคัญและประโยชน์ต่อคนทุกคนและทุกวิชาชีพเป็นรากฐานสำคัญในการพัฒนาคนสังคมจะมีความสุขและความเจริญก้าวหน้าเมื่อคนในสังคมมีจริยธรรมจิตใจสูงส่งไม่ก่อให้เกิดทุกข์แก่

ตนเองและผู้อื่นเป็นบุคคลที่มีค่ามีประโยชน์สร้างสรรค์คุณงามความดีและเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติบ้านเมืองต่อไปสำหรับความหมายของจริยธรรมทางธุรกิจ

นอกจากนี้ยังมีผู้ให้ความหมายไว้ในลักษณะต่าง ๆ กันดังนี้

พรนพ พุกกะพันธ์ (2550: 67) ได้ให้ความหมายของจริยธรรมทางธุรกิจ (Business Ethics) ไว้ว่าเป็นมาตรฐานการผลิตสินค้าบริการเพื่อผลตอบแทนตามคุณค่าการลงทุนโดยเป็นธรรมต่อทุกฝ่ายกล่าวคือทั้งเจ้าของกิจการผู้บริหารผู้ร่วมงานผู้บริโภคผู้รับบริการรัฐบาลสังคมซึ่งมีความสัมพันธ์เชิงเศรษฐกิจร่วมกันจริยธรรมทางธุรกิจมิได้หมายถึงเฉพาะความชอบธรรมของตัวธุรกิจเท่านั้นแต่หมายรวมถึงกลไกในการจัดการกับองค์ประกอบอื่น ๆ เช่นคนทุนทรัพยากรเทคโนโลยีสังคม ฯลฯ ทั้งนี้เพื่อประสิทธิภาพสูงสุดของธุรกิจเองเมื่อก้าวถึงจริยธรรมทางธุรกิจมีศัพท์อีกคำหนึ่งที่มีความหมายเช่นเดียวกันใช้ควบคู่หรือใช้แทนกันได้นั่นคือคำว่าจรรยาบรรณจริยธรรมเมื่อนำไปใช้กับกลุ่มวิชาชีพจะเรียกว่า “จรรยาบรรณ” ในวิชาชีพธุรกิจจะมีความนิยมใช้ทั้งจริยธรรมทางธุรกิจและจรรยาบรรณนักธุรกิจ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2549: 289) ให้ความหมายคำว่าจรรยาบรรณ หมายถึงประมวลความประพฤติที่ผู้ประกอบอาชีพการงานแต่ละอย่างกำหนดขึ้นเพื่อรักษาและส่งเสริมเกียรติคุณชื่อเสียงและฐานะของสมาชิกอาจเขียนเป็นลายลักษณ์อักษรหรือไม่ก็ได้

กาเรตต์ (Garrett, 2004: 9) กล่าวว่าจรรยาบรรณหมายถึงกฎเกณฑ์เกณฑ์แห่งความดีที่สมาชิกของสังคมพึงปฏิบัติซึ่งเกิดขึ้นเมื่อสมาชิกส่วนใหญ่เห็นว่าพฤติกรรมที่ดิ่งามนั้นจำเป็นต้องมีการกำหนดอย่างเป็นทางการเพื่อสมาชิกทุกคนได้ถือปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่เป็นทางการเพราะสมาชิกแต่ละคนมิได้ผ่านกระบวนการขัดเกลาทางสังคมมาเหมือน ๆ กันย่อมมีความแตกต่างกันทางค่านิยมทัศนคติและพฤติกรรมดังนั้นการที่จะให้สมาชิกใหม่และสมาชิกเก่าได้รับรู้จริยธรรมร่วมกันเพื่อเกียรติยศศักดิ์ศรีของวงการวิชาชีพและเพื่อป้องกันความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการประพฤติมิชอบของสมาชิกและควบคุมความประพฤติของสมาชิกให้อยู่ในแนวทางที่เหมาะสมจึงได้มีการบัญญัติหรือออกข้อบังคับของวิชาชีพซึ่งเรียกว่าจรรยาบรรณ (Professional Ethics หรือ Ethical Codes)

กุหลาบ รัตนสังฆธรรมและคนอื่น ๆ (2546: 6-7) ได้สรุปว่าจรรยาบรรณคือจริยธรรมในวงการวิชาชีพเป็นข้อกำหนดกฎเกณฑ์ให้ผู้ประกอบวิชาชีพยึดถือปฏิบัติมีประกาศิตบังคับในระดับ “พึง” คือ “พึงทำ” อย่างนั้นพึงทำอย่างนี้มีใช้เป็นการบังคับโดยเด็ดขาดแต่ผลสัมฤทธิ์หรือเป้าหมายของจรรยาบรรณและศักดิ์ศรีของผู้ประกอบวิชาชีพโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อคนและเพื่องานดังนั้นในแต่ละวิชาชีพจึงได้กำหนดจรรยาบรรณมากำหนดบทบาทหน้าที่และพฤติกรรมของสมาชิกในวงการวิชาชีพเช่นจรรยาบรรณครูจรรยาบรรณวิชาชีพการพยาบาลจรรยาบรรณแพทย์ เป็นต้น

ยุทธร ฉัตรธาร (2551: 233) ได้สรุปว่าจรรยาบรรณธุรกิจหมายถึงความประพฤติที่ดีที่กำหนดขึ้นไว้ให้ถือปฏิบัติหรือเป็นจริยธรรมที่ประพฤติปฏิบัติต่อผู้อื่นด้วยความเป็นธรรมและประกอบธุรกิจอย่างมีจิตสำนึกปัจจุบันทุกประเทศในโลกมีการพัฒนานากฎเกณฑ์ทางจรรยาบรรณ

เพื่อให้เป็นเครื่องมือปกป้องคุ้มครองสิทธิประโยชน์และสวัสดิภาพของผู้ถือหุ้นประชาชนทรัพย์สิน ทรัพย์สินและชื่อเสียงของประเทศชาติ

สมคิด บางโม (2550: 30) ให้ความหมายของจรรยาบรรณของผู้ประกอบธุรกิจว่า ผู้ประกอบ ธุรกิจมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบต่อบุคคลหลายฝ่ายดังต่อไปนี้

1. จรรยาบรรณต่อลูกค้า ต้องให้บริการลูกค้าให้ดีที่สุด จัดหาสินค้าหรือผลิตสินค้าที่มี คุณภาพดีมาบริการให้ตรงกับความต้องการของลูกค้า
 2. จรรยาบรรณต่อรัฐ คือการปฏิบัติตามกฎหมายที่เป็นชัดเจน ต้องไม่ทำเกี่ยวข้องกับของ ต้องห้าม จัดทำบัญชีตามที่กฎหมายกำหนด ยื่นแบบประเมินและชำระภาษีตามกำหนดเวลาไม่ หลีกเลียงภาษี
 3. จรรยาบรรณต่อเจ้าของเงินทุน ในกรณีที่ผู้ประกอบการเป็นพนักงานหรือลูกจ้างของ บริษัทผู้ถือหุ้นบริษัท คือ เจ้าของเงินทุน จุดมุ่งหวังของเจ้าของทุนคือกำไร ดังนั้นพนักงาน โดยเฉพาะระดับผู้บริหารบริษัทอย่างสุดความสามารถด้วยความซื่อสัตย์สุจริตให้บริษัทมีกำไรสูงสุด ภายในขอบเขตของจรรยาบรรณของนักธุรกิจ
 4. จรรยาบรรณต่อลูกจ้างหรือพนักงาน เนื่องจากการดำเนินนักธุรกิจจะต้องมีลูกจ้างทำ หน้าที่ต่างจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับขนาดของบริษัท ดังนั้นผู้ประกอบธุรกิจหรือพนักงานระดับ บริหารจะต้องจ่ายค่าจ้างอย่างเป็นธรรม จัดสวัสดิการให้ และพัฒนาให้บุคลากรมีความรู้ ความสามารถมากขึ้น
 5. จรรยาบรรณต่อสังคม นักธุรกิจที่ดีย่อมจะบริหารธุรกิจของตนโดยเคารพและปฏิบัติ ตามจรรยาบรรณของการประกอบธุรกิจ สร้างสรรค์ประโยชน์ส่วนรวม ไม่สร้างปัญหาให้สังคมไม่ สร้างภาวะมลพิษให้แก่สิ่งแวดล้อม และไม่เอาเปรียบสังคม
- เนตร์พัฒนา ยาวีราช (2554: 40-41) ได้กล่าวว่า จริยธรรมธุรกิจนั้นมีความสำคัญต่อ สังคม และผู้บริโภค ซึ่งจะเป็นแรงจูงใจที่ทำให้องค์กรธุรกิจมีความรับผิดชอบต่อสังคมมากขึ้น โดย สิ่งที่บริษัทหรือองค์กรธุรกิจจะได้รับตอบแทน คือ ความเชื่อถือ (Credit) ความทุ่มเท (Devotion) ภาพลักษณ์ที่ดี (Good image) และก่อให้เกิดความภักดีต่อสินค้าและบริการ (Brand Loyalty)
- ขอบเขตความรับผิดชอบต่อองค์กรธุรกิจนั้น จะต้องรับผิดชอบต่อสังคม และผู้บริโภค หรือผู้ ที่มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholder) มากหรือกว้างแค่ไหน แต่สิ่งสำคัญ คือ ความรับผิดชอบต่อลูกค้า หรือผู้บริโภค (Consumer) รับผิดชอบต่อขอบเขตเท่าไรแค่ไหนอย่างไร สามารถแบ่งออกได้ดังนี้
1. สิทธิความปลอดภัย (Right to safety) ตรงนี้หมายความว่า ผู้บริโภคต้องได้ความ ปลอดภัยจากสินค้าและบริการ ที่ผู้ประกอบจำหน่ายได้
 2. สิทธิที่จะรู้ (Right to know) ผู้บริโภคควรที่จะได้รับรู้ข้อมูลที่เพียงพอต่อการตัดสินใจที่ จะซื้อสินค้าและบริการนั้น ๆ
 3. สิทธิที่จะบอกกล่าว (Right to be heard) เป็นสิทธิของผู้บริโภคที่จะแนะนำช่อง ทางการติดต่อสื่อสารระหว่างกิจการและผู้บริโภคดำเนินไปทั้งสองทาง กิจการต้องมีความรับผิดชอบต่อ ที่จะสร้างกลไกเพื่อแก้ไขปัญหาการร้องทุกข์เกี่ยวกับสินค้าและบริการจากลูกค้า

4. สิทธิที่จะได้รับการศึกษา (Right to Education) ความรับผิดชอบของกิจการที่ให้ผู้บริโภคเข้าสู่โปรแกรมการศึกษาเกี่ยวกับสินค้าและบริการตลอดจนใช้วิธีที่เหมาะสมซึ่งเป้าหมายคือ ผู้บริโภคได้รับข้อมูลอย่างเพียงพอ

5. สิทธิในการเลือก (Right to Choice) เป็นสิทธิของผู้บริโภคที่จะเลือกซื้อสินค้าและบริการที่มีจำหน่ายอยู่

สิ่งสำคัญในเรื่องของขอบเขตความรับผิดชอบขององค์กรธุรกิจ คือ ความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม (Environment) ในปัจจุบันเรื่องสิ่งแวดล้อมได้กลายมาเป็นข้อพิจารณา อีกประการหนึ่งของผู้บริโภคต่อการเลือกสินค้านั้น ดังนั้น องค์กรธุรกิจจึงสมควรที่จะต้องมีความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม และอีกประการหนึ่ง คือ ความรับผิดชอบต่อสังคม (Broader Society) คือ เมื่อผู้ประกอบการได้กำไรจากการประกอบการก็คือ ผลกำไรบางส่วนตอบแทนคืนสังคมบ้าง

จากการศึกษาค้นคว้าสรุปได้ว่า จริยธรรมทางธุรกิจหมายถึงจรรยาบรรณนักธุรกิจหรือพฤติกรรมของบุคคลในองค์กรซึ่งดำเนินธุรกิจอย่างมีความรับผิดชอบต่อผู้ที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับระบบเศรษฐกิจอย่างมีจิตสำนึกที่ถูกต้องตั้งตามบทบาทหน้าที่ของการดำเนินธุรกิจภายใต้วัตถุประสงค์ขององค์กร และค่านิยมที่ถูกต้องจริยธรรมทางธุรกิจจะเกิดขึ้นโดยความสมัครใจของผู้ประกอบธุรกิจเพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ทั้งตนเองและบุคคลอื่น ๆ ในสังคม

1.2 ความสำคัญของจริยธรรมทางธุรกิจ

จริยธรรมทางธุรกิจไม่ได้มีการรวบรวมเป็นจรรยาบรรณและเป็นรายการลักษณะอักษรต่อมาธุรกิจการค้าได้ขยายกว้างขวางขึ้นซึ่งมีผู้ประกอบการค้าเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมากมีทั้งนักธุรกิจและพ่อค้าที่ดีกับนักธุรกิจและพ่อค้าที่ไม่ดีซึ่งเอาไรต์เอาเปรียบผู้บริโภคและคู่แข่งขึ้นนำความเสียหายมาสู่ธุรกิจประชาชนสังคมและประเทศชาติจึงได้เกิดการรวมตัวเป็นองค์กรธุรกิจและสมาคมการค้าและได้เกิดความคิดที่จะรวบรวมหลักความประพฤติและการปฏิบัติที่ถูกต้องกับศีลธรรมเป็นจริยธรรมและจรรยาบรรณทางธุรกิจเพื่อเป็นแนวทางให้สมาชิกและผู้ประกอบการธุรกิจได้ยึดถือในการประพฤติปฏิบัติในการประกอบธุรกิจดังนี้

สมพร เทพสิทธา (2547: 6-8) ได้กล่าวถึงความสำคัญของจริยธรรมทางธุรกิจจำแนกได้ดังนี้

1. ธุรกิจที่ปฏิบัติตามจริยธรรมทางธุรกิจจะได้รับความเจริญอย่างมั่นคงและยั่งยืนสู่ธุรกิจที่มุ่งหาผลกำไรและผลประโยชน์โดยไม่ปฏิบัติตามจริยธรรมทางธุรกิจอาจจะมีกำไรชั่วคราวแต่ในที่สุดก็จะประสบปัญหาและความหายนะ

2. ธุรกิจที่ปฏิบัติตามจริยธรรมทางธุรกิจจะได้รับความไว้วางใจจากประชาชนเป็นธุรกิจที่ทำประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติตรงกันข้ามกับธุรกิจที่ไม่ปฏิบัติตามจริยธรรมทางธุรกิจมุ่งแต่แสวงหาผลกำไรและผลกำไรอย่างเดียวไม่มีความซื่อสัตย์สุจริตต่อลูกค้าและ

ประชาชนจะขาดความเลื่อมใสศรัทธาจากลูกค้าและประชาชนและสร้างความเสียหายจากทางเศรษฐกิจแก่สังคมและประเทศชาติ

3. หากนักธุรกิจส่วนใหญ่ดำเนินธุรกิจโดยปฏิบัติตามจริยธรรมทางธุรกิจจะช่วยให้ธุรกิจและเศรษฐกิจมีความก้าวหน้าการที่ประเทศไทยต้องประสบภาวะวิกฤติทางเศรษฐกิจและการเงินในกลางปี 2540 สาเหตุหนึ่งที่สำคัญเป็นเพราะผู้ประกอบการธุรกิจทางธนาคารและการเงิน เช่น มีความโลภเห็นแก่ตัว

4. การปฏิบัติตามจริยธรรมทางธุรกิจจะช่วยให้เกิดการแข่งขันที่เป็นธรรมไม่เกิดการเอารัดเอาเปรียบอย่างไม่เป็นธรรมไม่เกิดการรวมตัวกันสร้างอำนาจการผูกขาดที่เอารัดเอาเปรียบต่อคู่แข่งและผู้บริโภค

5. โลกในปัจจุบันเป็นโลกโลกาภิวัตน์ต้องมีการแข่งขันกันอย่างรุนแรงการปฏิบัติตามจริยธรรมทางธุรกิจจะช่วยส่งเสริมสมรรถนะการแข่งขันทั้งในประเทศและในต่างประเทศความสำคัญของจริยธรรมทางธุรกิจตามที่จินตนา บุญบงการ (2549: 32-34) ให้ความสำคัญคือ

1. เพื่อความสามารถในการแข่งขันจอห์น เอเกอร์ (John Aker; อ้างอิงจากนภาพร ษัษฐนนภา, ศานิต ต่านสมสถิต. 2551: 91) อดีตประธานกรรมการของไอบีเอ็มได้เคยกล่าวไว้ว่าถ้าผู้บริหารไม่มีจริยธรรมกิจกรรมนั้น ๆ จะไม่สามารถแข่งขันกับผู้อื่นได้ทั้งในระดับชาติและระดับนานาชาติ

2. การเพิ่มผลผลิต (Productivity) การใช้จริยธรรมในธุรกิจช่วยสร้างความสามารถในการผลิตให้สูงขึ้นเนื่องจากพนักงานบริษัทเป็นกลุ่มที่ได้รับผลกระทบโดยตรงจากวิธีการจัดการของฝ่ายบริหารถ้าการจัดการนั้นมีจริยธรรมผลกระทบต่อพนักงานจะเป็นบวกทำให้พนักงานมีขวัญและกำลังใจในการทำงานมีความตั้งใจและกระตือรือร้นในการทำงานและมีความจงรักภักดีมากขึ้นอันมีผลโดยตรงต่อการผลิตของบริษัท

3. การบริหารที่มีจริยธรรมทำให้บริษัทมีความเข้มแข็งขึ้นเนื่องจากช่วยส่งผลกระทบต่อทางบวกต่อผู้ที่มีส่วนได้เสียที่อยู่นอกบริษัทเช่นลูกค้าเป็นต้นทำให้ลูกค้ามีศรัทธาเชื่อถือของบริษัทนอกจากนี้ยังทำให้สาธารณชนยอมรับในบริษัทการยอมรับเช่นนี้ทำให้บริษัทมีความมั่นคงและสามารถดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพในระยะยาว

4. การออกกฎข้อบังคับของรัฐบาลการทำธุรกิจที่มีจริยธรรมและการบริหารที่มีจริยธรรมช่วยลดความจำเป็นที่รัฐต้องออกข้อบังคับการมีข้อบังคับเป็นจำนวนมากและมีรายละเอียดปลีกย่อยยอมทำให้การทำธุรกิจและการบริหารจัดการในภาคเอกชนขาดความคล่องตัวได้มีแนวโน้มที่รัฐจะออกเกณฑ์และข้อบังคับมากขึ้นเพื่อรักษาสิ่งแวดล้อมเพื่อควบคุมธุรกิจให้รับผิดชอบต่อสังคมและสิทธิมนุษยชนมากขึ้น

5. มีความหวังใยในด้านสิ่งแวดล้อมและเกียรติภูมิและคุณค่าของชีวิตมนุษยชนมากขึ้นปัจจุบันความหวังใยในด้านนี้มีมากขึ้นองค์กรของประชาสังคม (Civil Society Organizations) และองค์กรเอกชน (Non-Government Organizations-NGOs) ได้มีบทบาทมากขึ้นในการต่อสู้เพื่อผลประโยชน์ของประชาชนคนธรรมดาและผู้ยากไร้และความเป็นธรรมทางธุรกิจและการบริหาร

ภาคเอกชนต้องมีจริยธรรมมากขึ้นเพื่อจะได้ประสานงานได้อย่างมีประสิทธิภาพกับประชาสังคม (Civil Society) และลดแรงกดดันจากกลุ่มเอกชนทั้งหลาย

6. ธุรกิจที่มีจริยธรรมจะสามารถช่วยป้องกันไม่ให้เกิดอันตรายเกิดขึ้นแก่ชุมชน เช่น การที่โรงงานอุตสาหกรรมไม่ทิ้งของเสียหรือเป็นพิษยอมทำให้ชุมชนมีความปลอดภัย

7. ธุรกิจที่มีจริยธรรมจะช่วยปกป้องผู้ที่ทำงานให้กับธุรกิจนั้น ๆ เช่นการที่ไม่ต้องกังวลว่าจะต้องถูกสอบสวนถูกค้นประวัติยอมทำให้เกิดความสบายใจในการทำงานที่สำคัญอีกประการหนึ่งก็คือธุรกิจที่มีจริยธรรมช่วยดึงดูดให้คนมาทำงานกับบริษัทเพราะโดยปกติแล้วคนเรามักจะชอบที่จะทำงานในบริษัทที่มีความถูกต้องชอบทำและสังคมยอมรับจริยธรรมทางธุรกิจเป็นสิ่งที่มีความสำคัญและมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการประกอบอาชีพทางธุรกิจผู้ประกอบการธุรกิจที่ดีมีความสามารถและจริยธรรมในการประกอบธุรกิจย่อมจะเป็นกลไกสำคัญที่จะผลักดันให้ธุรกิจเป็นที่ยอมรับเชื่อถือได้รับโอกาสมีข้อได้เปรียบในเชิงธุรกิจและมีแนวโน้มที่จะรุ่งโรจน์

ไชย ณฑล (2549:54-55) ได้กล่าวว่า จริยธรรมเป็นหนทางแห่งความสำเร็จต่อการประกอบธุรกิจจำแนกความสำคัญได้ ดังนี้

1. ก่อให้เกิดความเชื่อถือ (Credit) เป็นปัจจัยที่ได้เปรียบในเชิงการแข่งขันทั้งในด้านการลงทุนและตลาด

2. การก่อให้เกิดการทุ่มเท (Devotion) เมื่อปฏิบัติต่อพนักงานทุกอย่างมีมนุษยธรรมและมีพัฒนาการต่อเนื่องพนักงานย่อมทุ่มเทความสามารถต่อการผลิตหรือการบริการอย่างเต็มกำลังความสามารถ

3. ก่อให้เกิดภาพลักษณ์ที่ดี (Good Image) ย่อมมีผลต่อความภักดีต่อผู้บริโภคที่มีต่อสินค้าและบริการจึงเป็นที่มาแห่งความร่ำรวย

4. ก่อให้เกิดการลดหย่อนทางกฎหมายเพราะมีประวัติที่ดีจึงมหากพลาตพลังมีคติความกับบุคคลอื่น

5. ก่อให้เกิดการทำงานอย่างมีความสุขเพราะทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องต่างสร้างความสัมพันธ์อันดีต่อกัน

ระวีเนตร โพธิ์แก้ว (2550: 68) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ของการมีจริยธรรมในการประกอบธุรกิจที่ทำให้ธุรกิจประสบผลสำเร็จคือ

1. ด้านการผลิตสินค้า (The Ethical in Producing) ทำให้เกิดการผลิตสินค้าได้มาตรฐานให้ความปลอดภัยต่อผู้บริโภคการส่งมอบสินค้าแก่ลูกค้าตรงเวลาทันตามความต้องการของผู้บริโภค

2. ด้านการจำหน่ายสินค้า (The Ethical in Distribution) การตั้งราคาสินค้าเหมาะสมไม่เอาไรต์เอาเปรียบลูกค้าส่งมอบสินค้าครบถ้วนตามจำนวนที่สั่งซื้อไม่จำหน่ายต่ำกว่าผู้อื่น

3. ด้านการบริการ (The Ethical in Services) มีความรับผิดชอบในการบริการไม่ว่าจะเป็นการขนส่งสินค้าการบริการหลังการขายการบริการผ่อนชำระบริการในด้านความปลอดภัยและบริการด้านข้อมูลข่าวสารโดยไม่หลอกลวงลูกค้า

1.3 ทฤษฎีด้านจริยธรรม

ทฤษฎีพัฒนาจริยธรรมจะแบ่งออกเป็น 3 ทฤษฎีคือ (ลัวิน สายยศและอังคณา สายยศ. 2546: 170-176)

1. ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ห้องค์ประกอบสำคัญในทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์ (Freud) ก็คืออิด (Id) อีโก้ (Ego) และซูปเปอร์อีโก้ (Superego) Id เป็นแหล่งพลังงานของจิตเบื้องต้นของสัญชาตญาณมันสิ่งอยู่ในโลกภายในซึ่งมีอยู่ก่อนที่เรจะมีประสบการณ์กับโลกภายนอกมันเป็นความต้องการแสวงหาเพื่อตนเองจะเรียกว่ากิเลสตันหากก็ได้หรือจะเรียกว่าสันดานดิบที่มีความปรารถนาอย่างรุนแรงทุกอย่างปราศจากการกลั่นกรองที่กล่าวนี้เป็นระยะแรกต่อมาก็มีอีโก้ (Ego) เป็นผู้ควบคุมความประพฤติของอิด (Id) อาศัยหลักแห่งความจริงคือสิ่งที่ปรากฏอยู่อย่างแท้จริงไม่ใช่ใฝ่ฝันอย่างลม ๆ แล้ง ๆ ทำให้มีความยังคิดถึงต้องใช้สมองหาเหตุผลหรือการกำหนดรู้ตอนนี้เริ่มมีการเรียนรู้พัฒนาขึ้นมาการเรียนรู้ทำให้คนฉลาดสามารถทำเป็นหรือความอยากอันเกิดแต่ Id การเรียนรู้อาศัยการรับรู้ความจำความคิดและส่งเสริมให้อีโก้เข้มแข็งเป็นซูปเปอร์อีโก้ (Superego) ซึ่งเป็นลักษณะที่สามของหลักแห่งอุดมคติและศีลธรรมจรรยา Id อาศัยหลักแห่งความสำราญ Ego อาศัยหลักแห่งความจริง ส่วน Superego นั้นอยู่เหนือหลักแห่งความจริงไปอีกเป็นเรื่องของการประพฤติความดีที่สังคมยอมรับและละเว้นสิ่งเลวที่สังคมไม่ยอมรับ Superego แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

ก. Ego – Ideal คืออุดมคติเป็นแนวคิดของผู้ใหญ่ในสังคมที่สอนไว้ว่าจะอะไรที่เป็นสิ่งที่ควรอะไรเป็นสิ่งไม่ควรและเมื่อประพฤติตามแล้วจะเป็นที่นิยมชมชอบของผู้ใหญ่ในสังคม

ข. Conscience คือมโนธรรมได้แก่ความรู้สึกว่าอะไรดีควรทำอะไรชั่วควรละเว้นในขั้นนี้เด็กจะพัฒนาจากการที่เด็กเคยทำผิดอยู่ในใจบุคคลในระดับนี้จะเคร่งต่อศีลธรรมเป็นอันมากเป็นส่วนสำคัญที่ป้องกันกระทำความผิด

2. ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมทฤษฎีนี้เราเชื่อว่ากฎเกณฑ์ของสังคมและวัฒนธรรมเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดการพัฒนาด้านจริยธรรมเน้นที่กระบวนการเรียนรู้โดยหลักการเสริมแรงและหลักการเชื่อมโยงความสัมพันธ์จากปรากฏการณ์ของสังคม

สกินเนอร์ (พิสมัย พนาเวศ. 2540: 79; อ้างอิงจาก Skinner.) มีความเชื่อว่าแรงจูงใจที่ทำให้เกิดพัฒนาการทางสังคมมีรากฐานมาจากความต้องการรางวัลและหลีกเลี่ยงการลงโทษจากสังคมการพัฒนาด้านจริยธรรมจึงมีความเกี่ยวพันกับวัฒนธรรมที่สังคมยึดถือบรรทัดฐานหรือเกณฑ์ปกติของจริยธรรมพื้นฐานเกิดขึ้นภายในจิตใจเพราะเหตุของกฎเกณฑ์วัฒนธรรมซึ่งเป็นเงื่อนไขภายนอกสังคมแวดล้อมมีอิทธิพลต่อพัฒนาการจริยธรรมมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับรางวัลและการลงโทษอันเป็นผลมาจากตัวแทนที่มีอยู่ของสังคม

บันดูรา (พิสมัย พนาเวศ. 2540: 80; อ้างอิงจาก Bandura 2000) ได้ศึกษาทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมอย่างลึกซึ้งซึ่งมีความคิดว่าการเรียนรู้ทางสังคมเกิดจากการเรียนรู้โดยการสังเกต การเลียนแบบและการเอาแบบอย่างซึ่งบันดูราที่มีความคิดแตกต่างจากกลุ่มสกินเนอร์ตรงที่เน้นว่าการ

เรียนรู้ไม่ต้องการเสริมแรง คือไม่จำเป็นต้องมีรางวัลและการลงโทษความสำคัญของการเรียนรู้คือการเลียนแบบพฤติกรรมของผู้อื่นหรือพิจารณาการกระทำของผู้อื่นแล้วสังเกตผลกรรมที่ตามมาการตัดสินใจจริยธรรมเป็นกระบวนการทางการตัดสินใจเกี่ยวกับความถูกต้องของการกระทำตามกฎเกณฑ์ต่าง ๆ กฎเกณฑ์การตัดสินใจนี้เกิดจากการเรียนรู้พฤติกรรมของมนุษย์ในสังคม

3. ทฤษฎีทางสติปัญญา ทฤษฎีนี้เชื่อเรื่องกิจกรรมทางสมองของแต่ละบุคคลมีความสำคัญกว่าพฤติกรรมอันเกิดจากอิทธิพลของสังคมภายนอกกิจกรรมทางสมองเป็นกระบวนการทางสติปัญญาซึ่งรวมทั้งกระบวนการรับรู้ความจำและการพิจารณาตัดสินใจอันได้แก่ความสามารถในการแก้ปัญหาและการพิจารณาตัดสินใจทฤษฎีสติปัญญาไม่ได้ปฏิเสธความสำคัญของสิ่งเร้าภายนอกแต่ถือว่าการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับสิ่งตอบสนองไม่เป็นอัตโนมัติเท่านั้นทฤษฎีนี้ถือว่า แต่ละคนไม่ต้องตีความหมายของแต่ละตัวกระตุ้น แต่เลือกการกระทำที่เกิดหลาย ๆ ครั้งผลของการตอบสนองอันเกิดจากตัวกระตุ้นหรือสิ่งเร้ามนุษย์พยายามแสวงหาความจริงสิ่งใดที่ไม่มีความแน่นอนมนุษย์จะนำมาศึกษาพิจารณาใช้หลักเหตุผลและการรู้แจ้งเป็นแรงจูงใจความแตกต่างระหว่างสิ่งที่ “ดีกว่า” หรือ “เลวกว่า” เป็นเรื่องที่มนุษย์จะต้องแก้ปัญหาโดยความยุติธรรมทฤษฎีทางสติปัญญาที่น่าสนใจคือทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของเพียเจต์และทฤษฎีพัฒนาการจริยธรรมของโคลเบอร์ก

ก. ทฤษฎีเพียเจต์ (Piaget) กล่าวว่า “จริยธรรมเกิดจากแรงจูงใจในการปฏิบัติตนสัมพันธ์กันสังคมการพัฒนาจริยธรรมจึงจำเป็นต้องมีการพิจารณาหาเหตุผลเชิงจริยธรรมทางสติปัญญาของแต่ละบุคคลซึ่งมีวุฒิภาวะสูงขึ้นการรับรู้จริยธรรมก็พัฒนาขึ้นตามลำดับ” การพัฒนาคุณธรรมและจริยธรรมของมนุษย์มี 3 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นก่อนจริยธรรมยังไม่ถึงจริยธรรมแต่สามารถเรียนรู้จากประสาทสัมผัสและมีพัฒนาการทางสติปัญญาในขั้นต้น
2. ขั้นเชื่อฟังคำสั่งเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งสอนของผู้ใหญ่มีการคิดก่อนการปฏิบัติตามคำสั่งวิ่งในขณะแรกเริ่มจะไม่คำนึงถึงเหตุผลของคำสั่งนั้น
3. ขั้นยึดหลักแห่งตนเกิดหลักความคิดมีพัฒนาการทางสติปัญญาสูงขึ้นตามประสบการณ์ทางสังคมคลายความเกรงกลัวอำนาจภายนอกเริ่มมีความเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น

ข. ทฤษฎีของลอว์เรนซ์โคลเบอร์กลอว์เรนซ์โคลเบอร์ก (Kohlberg) เป็นนักการศึกษาด้านจริยธรรมเป็นผู้นำทฤษฎีจิตศึกษาสังเคราะห์ได้นำเอาความรู้ทางปรัชญาจิตวิทยาสังคมวิทยาและศึกษาศาสตร์มาประกอบกันขึ้นเป็นทฤษฎีบูรณาการโคลเบอร์กได้วิเคราะห์หลักพัฒนาการทางจริยธรรมออกเป็นลำดับขั้นที่อาจนำไปใช้ในรูปแบบต่าง ๆ ที่จะเลือกได้ในสถานการณ์ของการพิจารณาคุณธรรมมีดังต่อไปนี้

1. การเชื่อฟังและการลงโทษพิจารณาในด้านประเด็นของการถือเอาอัตราของตัวเองเป็นใหญ่

2. การแสวงหารางวัลเป็นเป้าหมายตามลักษณะเฉพาะเป็นรายบุคคลและการแลกเปลี่ยนกันอย่างเสมอภาคที่ตกลงกันเพื่อยอมรับความคิดเห็นของกันและกันในสังคมเพื่อแสวงหารางวัล

3. การทำตามความเห็นชอบของผู้อื่นความสัมพันธ์และการทำตามรูปแบบที่ผู้อื่นเห็นชอบเป็นการแลกเปลี่ยนกันในความคาดหวังการติดต่อประสานงานและความศรัทธายึดมั่นไว้วางใจต่อผู้อื่นโดยปฏิบัติที่ตรงกันตามบทบาทและหน้าที่ของตน

4. การทำตามหน้าที่ในสังคมระบบสังคมและความมีสติรับผิดชอบที่จะให้มีการดำเนินตามหน้าที่ที่ตนกระทำในสังคมนั้นเพื่อรักษาระเบียบทางสังคมและหน้าที่ของสังคมจึงต้องรักษาสถาบันให้ดำเนินไปอย่างราบรื่นโดยส่วนรวม

5. การทำตามกฎเกณฑ์และข้อสัญญาสิทธิพื้นฐานและพันธะสัญญาทางสังคมที่จะใช้กับประชาชนโดยส่วนรวมจึงต้องยึดถือค่านิยมซึ่งมีมากมายรวมทั้งความคิดเห็นซึ่งมีอยู่เฉพาะกลุ่มนำมารวมกันเป็นพันธะสัญญาร่วมกัน

6. การยึดมั่นในธรรมตามหลักสากลหลักจริยธรรมสากลถือเป็นการแนะแนวทางให้มนุษย์ชาติกระทำตามข้อกำหนดของสังคมพื้นฐานของแต่ละแห่งโดยภาพกว้างและลึกความยุติธรรมคือสัจธรรมไม่ขึ้นกับวัฒนธรรมเฉพาะแห่งหรือสังคมใดสังคมหนึ่งนั้น โคลเบอร์กเห็นว่าจริยธรรมเป็นลักษณะประสพการณ์และหน้าที่ที่เกี่ยวกับกฎเกณฑ์เป็นมาตรฐานความคิดทางสังคมบุคคลจะพัฒนาความรับผิดชอบชั่วดีใช้เหตุผลจนกระทั่งพัฒนาพฤติกรรมของตนเองมีความสัมพันธ์ในสังคมตามสิทธิและหน้าที่อย่างถูกต้องดังมานอกจากนี้โคลเบอร์กยังชี้ให้เห็นว่าพัฒนาการการเรียนรู้ด้านพุทธิศึกษามีการดำเนินการตามความเปลี่ยนแปลงตามลำดับอย่างสัมพันธ์กันตามระยะเวลาที่แต่ละบุคคลดำเนินไปตามวุฒิภาวะของแต่ละวัยแม้ว่าสิ่งแวดล้อมจะไม่เกี่ยวข้องโดยตรงกับสภาพจิตใจและการรวมส่วนประกอบต่าง ๆ ในขั้นตอนนั้นตัวเร้าสิ่งแวดล้อมจะเพิ่มขึ้นหรือลดลงในแต่ละขั้นได้พัฒนาการการเรียนรู้ของโคลเบอร์กสามารถนำไปใช้กับพัฒนาด้านจริยศึกษาได้ด้วยการตัดสินใจคุณธรรมตามขั้นตอนต่าง ๆ เป็นผลผลิตของประสพการณ์ในการปฏิบัติต่อกันซึ่งนำไปสู่การเรียนรู้ในส่วนบุคคลมากกว่ารูปแบบของวัฒนธรรมที่สังคมวางไว้การพัฒนาอุปนิสัยของตนมีพื้นฐานมาจากการเรียนรู้ทั้งทางพุทธิศึกษาและจริยศึกษาโดยมีการเรียนรู้ทางพุทธิศึกษาเป็นเบื้องต้น

ปัญหาการขาดจริยธรรมทางธุรกิจ

ในการประกอบธุรกิจโดยทั่วไป ผู้ประกอบการต้องเกี่ยวข้องกับนายจ้าง ลูกจ้าง ลูกค้าน การบริหารภายในองค์กร การบริหารการขาย การผลิต การติดต่อกับระบบราชการ เช่น การเสียภาษี เป็นต้น ทำให้เกิดมีปัญหาด้านจริยธรรมธุรกิจ ที่เป็นปัญหาทำลายให้นักปรัชญาทางจริยศาสตร์ธุรกิจ นำมาช่วยกันพิจารณาหาข้อยุติปัญหาต่าง ๆ มีดังนี้ (นภาจรี นำเบญจพล. 2551)

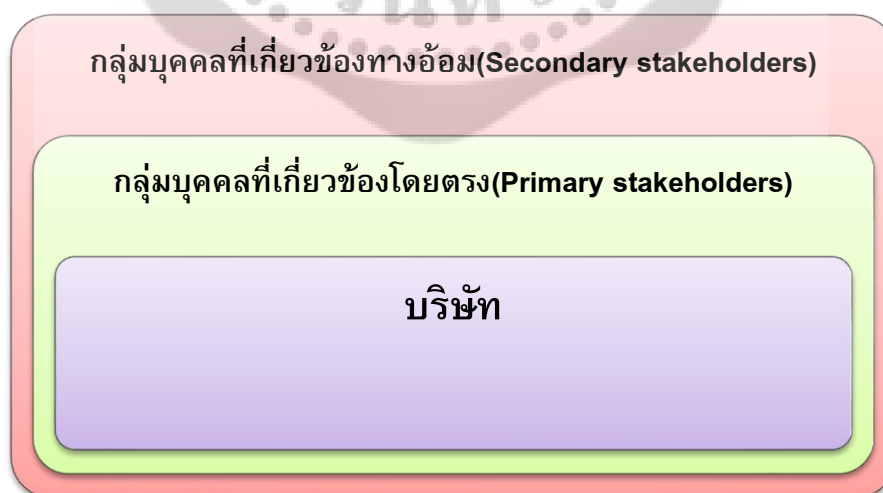
1. ปัญหาด้านความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างกับลูกจ้าง ปัญหานี้เกิดขึ้นมากมายทั้งการคัดเลือกลูกจ้าง การทดลองงาน การให้ค่าจ้าง การกำหนดกฎเกณฑ์ ระเบียบวินัย และสวัสดิการของลูกจ้าง
2. ปัญหาเกี่ยวกับลูกค้ายในเรื่องการบริการหลักการขายหรือ ด้านสัญญาการซื้อขาย
3. ปัญหาการบริหารภายในองค์กร ตั้งแต่ระดับบน จนถึงระดับล่าง ในเรื่องของการจัดสรรผลประโยชน์
4. ปัญหาการบริหารตลาดการผลิต ความขัดแย้งในผลประโยชน์
5. วงการธุรกิจ ตลาดหลักทรัพย์ การค้าเงินก็จะมีปัญหา คนวงในรู้ข้อมูล ทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบ
6. ปัญหาเรื่องการหลีกเลี่ยงเสียภาษี ซึ่งเป็นปัญหาใหญ่มากทางจริยศาสตร์ธุรกิจในเรื่องของบริษัทขายกระดาษ คือ ขายเฉพาะใบเสร็จ เพื่อให้บริษัทต่าง ๆ นำมาลดกำไรทำให้ดูเป็นการเพิ่มค่าใช้จ่าย การขอภาษีมูลค่าเพิ่มคืน ฯลฯ
7. ปัญหาจริยธรรมของวิศวกร ในโครงการก่อสร้างต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการสร้างอาคาร การประกอบการอุตสาหกรรมต่าง ๆ สินค้าที่ไม่ได้มาตรฐานทำให้เป็นภัยต่อผู้บริโภคหรือการควบคุมการก่อสร้างที่ผิดมาตรฐาน เป็นต้น
8. ปัญหาความลับทางการค้า สูตรต่าง ๆ ของการผลิตอาหารและยาต่าง ๆ
9. ปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์ส่วนบุคคล คือ คู่แข่งทางการค้า มีการดักฟังโทรศัพท์ทำให้ทราบข้อมูลที่เป็นความลับ รวมไปถึงการใช้โทรศัพท์วงจรปิดดูการทำงานของพนักงานกลายเป็นการก้าวล้ำความเป็นส่วนตัวส่วนตัวของพนักงานไป ในเรื่องการดักฟังโทรศัพท์ตอนนี้แพร่หลายมากสามารถทำได้ง่าย โดยจะมีหน่วยงานเอกชนที่รับทำเรื่องนี้โดยเฉพาะ เหมือนเป็นสายลับทางธุรกิจเพื่ออำนวยความสะดวกได้เปรียบด้านข้อมูลข่าวสาร
10. ปัญหาของการโฆษณาหลอกลวงผู้บริโภคให้คล้อยตาม โดยใช้หลักการโฆษณาจูงใจด้วยภาพแสง สี เสียง จนดูเกินความจริง
11. ปัญหาการขาดความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม ปัญหาเหล่านี้เกิดขึ้นได้ทั้งภาคอุตสาหกรรมและภาคเกษตรกรรม กลุ่มธุรกิจหลายกลุ่มที่ทำธุรกิจที่ทำลายสิ่งแวดล้อม ทั้งโดยเจตนาและไม่เจตนา

1.4 ขอบข่ายของจริยธรรมทางธุรกิจต่อผู้มีส่วนได้เสียหรือผู้ที่เกี่ยวข้อง

จริยธรรมทางธุรกิจเป็นพฤติกรรมทางสังคมของบุคคลซึ่งมีบริบททางสังคมที่นักธุรกิจจะต้องเกี่ยวข้องสัมพันธ์อยู่อย่างมากมายและสลับซับซ้อนจริยธรรมธุรกิจมีอยู่ในธุรกิจทุกประเภทไม่ว่าจะเป็นธุรกิจการเกษตรอุตสาหกรรมการสื่อสารคมนาคมการเงินการคลังเหมือนแร่จริยธรรมจะครอบคลุมในเรื่องใดบ้างอาจพิจารณาจากกิจกรรมในการดำเนินธุรกิจ (Functionality) และกลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้อง (Stakeholders) เมื่อดูที่กระบวนการของการประกอบธุรกิจ (Functionality)

จริยธรรมทางธุรกิจก็จะมีอยู่ในทุกจุดหรือทุกกระบวนการของกิจกรรมทางธุรกิจ เช่น กิจกรรมการผลิตที่ทำให้เกิดสินค้าหรือการบริการกิจกรรมด้านการตลาดเพื่อจำหน่ายสินค้าจากผู้ผลิตไปสู่ผู้บริโภค การกำหนดราคาและการจัดจำหน่ายกิจกรรมด้านการเงินการบัญชี การคิดงบประมาณรับรายจ่ายงบการลงทุนผลกำไรขาดทุนหรือกิจกรรมด้านการจัดการการสรรหาบรรจุพัฒนาบุคลากร การวิจัยการสารสนเทศเป็นต้น (สมบุรณ์ ศาลยาชีวิน; และคนอื่น ๆ. 2551: 34) โดยไม่ว่าจะอยู่ในฐานะของเจ้าของธุรกิจหรือพนักงานก็ตามก็ล้วนจำเป็นต้องมีจริยธรรมทางธุรกิจอยู่ในจิตสำนึกจึงจะทำให้สังคมภายใต้ระบบเศรษฐกิจดำรงอยู่ได้อย่างเป็นปกติสุข

เวอร์นอน เวอร์ทเซล (สมบุรณ์ ศาลยาชีวิน; และคนอื่น ๆ. 2551: 36; อ้างอิงจาก Vernon-Wortzel, H. 1994) กล่าวว่าเมื่อมองธุรกิจในลักษณะของกลุ่มคนที่เกี่ยวข้อง (Stakeholders) จริยธรรมทางธุรกิจก็จะอยู่ในการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและกลุ่มบุคคลต่าง ๆ ทั้งที่เป็นสังคมภายในและสังคมภายนอกของธุรกิจในส่วนหนึ่งของสังคมภายในที่นักธุรกิจจะต้องเกี่ยวข้อง มีความสัมพันธ์ด้วยดีซึ่งจะต้องมีจริยธรรมและความรับผิดชอบประกอบด้วยผู้ถือหุ้น เจ้าของผู้บริหาร พนักงาน ลูกจ้างและเพื่อนร่วมงาน ในส่วนของสังคมภายนอกได้แก่ลูกค้าเจ้าหนี้คู่แข่งทั้งภายในประเทศและต่างประเทศรัฐบาล สาธารณชน สมาคมองค์กรธุรกิจต่าง ๆ ทั้งภายในประเทศและองค์การระหว่างประเทศนอกจากนี้บริบทของการประกอบอาชีพธุรกิจยังเกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศน์ด้วยเช่นกัน จริยธรรมของนักธุรกิจครอบคลุมไปถึงความรับผิดชอบต่อ การพิทักษ์รักษาสิ่งแวดล้อมความสมดุลของระบบนิเวศเพราะในการดำเนินชีวิตของบุคคลมักจะเกี่ยวข้องกับโลกทางสังคมโลกกายภาพและชีวภาพและการดำรงอยู่ในลักษณะผสมผสานเป็นส่วนเดียวกันของจักรวาล (Holistic Existence) ความเกี่ยวข้องระหว่างบุคคลและองค์กรต่าง ๆ กับธุรกิจ ดังแสดงอยู่ในภาพประกอบ 2

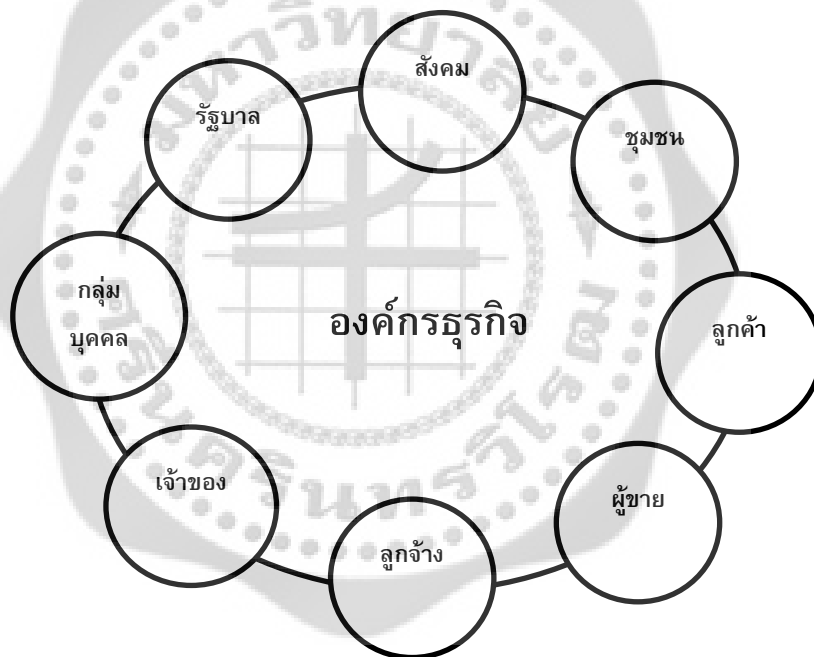


ภาพประกอบ 2 ขอบเขตความสัมพันธ์ระหว่างธุรกิจกับกลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้อง (stakeholders)
Vernon-Wortzel, H. (สมบุรณ์ ศาลยาชีวิน. 2551: 36; อ้างอิงจาก Vernon-Wortzel, H. 1994)

จากภาพประกอบ 2 สามารถอธิบายขอบเขตความสัมพันธ์ระหว่างธุรกิจกับกลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้อง กับบริษัททั้งทางตรงและทางอ้อมได้ ดังนี้

1. กลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้องโดยตรง (Primary stakeholders) ได้แก่ เจ้าของ ลูกค้า พนักงาน ผู้จัดการจำหน่ายวัตถุดิบ และตัวแทนจำหน่าย
2. กลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้องทางอ้อม (Secondary stakeholders) ได้แก่ ผู้บริโภค สังคม ชุมชน ท้องถิ่น สื่อมวลชน กลุ่มอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม กลุ่มสหภาพและองค์กรต่าง ๆ

วิรัช สงวนวงษ์วาน (2553: 73) ได้กล่าวว่า ความรับผิดชอบทางสังคมขององค์กรธุรกิจทั่วไปที่มีต่อบุคคลกลุ่มต่าง ๆ ซึ่งอยู่ในข่ายควรได้รับความรับผิดชอบคือเจ้าของ (Owners) ลูกจ้าง (Employees) ลูกค้า (Customers) ชุมชน (Community) รัฐบาล (Government) ผู้ขาย(Suppliers) และสังคมโดยส่วนรวม(Society in General) รวมทั้งกลุ่มบุคคลที่มีความสนใจเป็นพิเศษ (Special-Interest Groups) เช่น กลุ่มนักศึกษาชมรมอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมหรือกลุ่มที่ทำงานเพื่อสาธารณกุศลต่าง ๆ ดังแสดงในภาพประกอบ 3



ภาพประกอบ 3 กลุ่มต่าง ๆ ที่องค์กรธุรกิจจะต้องรับผิดชอบต่อ (วิรัช สงวนวงษ์วาน, 2553: 74)

เมื่อพิจารณาถึงกลุ่มต่าง ๆ จากภาพประกอบ 3 ผู้บริหารองค์กรมักจะมีความสับสนและยากลำบากในการตัดสินใจต่อการมีจริยธรรมหรือความรับผิดชอบต่อกลุ่มต่าง ๆ ให้ได้ดีที่สุด เนื่องจากการตัดสินใจในเรื่องใด ๆ ก็ตามจะมีผลกระทบต่อผลประโยชน์ของทุก ๆ กลุ่มจากสภาพการณ์การดำเนินธุรกิจที่ต้องมีความเกี่ยวข้องกับกลุ่มบุคคลต่าง ๆ ซึ่งมีความรู้ความเข้าใจทางด้านธุรกิจแตกต่างกันจึงเป็นช่องทางนำไปสู่พฤติกรรมการณ์การเอาเปรียบและขาดจริยธรรมในการดำเนินธุรกิจของนักธุรกิจมากบ้างน้อยบ้างขึ้นอยู่กับกลุ่มบุคคลที่ถูกกระทำ

ไกรยทุธ ซีรตยาคีนันท์ (นงลักษณ์ วิรัชชัย; และคณะ. 2551: 50 อ้างอิงจาก ไกรยทุธ ซีรตยาคีนันท์. 2549: 45-68) ได้กล่าวว่า การขาดจริยธรรมทางธุรกิจจะมีความเกี่ยวพันกับผู้ถูกกระทำ 3 กลุ่มด้วยกันคือ

1. ผู้ที่เป็นลูกค้าซึ่งมักเป็นผู้บริโภคที่เป็นปัจเจกบุคคลและเป็นหน่วยงานลูกค้าที่เป็นผู้ซื้อในฐานะปัจเจกชนมักมีภูมิความรู้ความเข้าใจในตัวสินค้าเทคนิคการใช้สินค้าองค์ประกอบของการบริการไม่มากนักเพราะความไม่สันทัดและอีกประการหนึ่งเพราะระดับความรู้โดยทั่วไปจะน้อยกว่าผู้ประกอบการที่เป็นผู้ขายทำให้ผู้เป็นลูกค้าเป็นเหยื่อของความไม่ซื่อตรงได้ง่ายทำให้เห็นสภาวะการขาดจริยธรรมของผู้ขายได้มาก

2. ผู้ที่ขายแรงงานและทักษะในตำแหน่งต่าง ๆ จากระดับล่างสู่ระดับบนลูกจ้างประเภทเด็กและผู้ด้อยการศึกษามักเป็นเหยื่อของการขาดจริยธรรมของผู้ประกอบการเสมอ

3. ผู้ที่เป็นคู่ค้าซึ่งมักเป็นหน่วยงานที่ขายปัจจัยการผลิตหรือวัตถุดิบให้แก่เอกชนหน่วยธุรกิจหรือผู้ที่ทำหน้าที่เป็นผู้รับช่วงจัดจำหน่ายผลิตผลของหน่วยธุรกิจการหลอกลวงมีโอกาสดังขึ้นได้น้อยกว่าแต่ทั้งนี้ก็ต้องมี “ความทันกัน” พอสมควรทั้งในเชิงไหวพริบและประสบการณ์ในธุรกิจ

พิภพ วังเงิน (2550: 66-73) ได้กล่าวว่าธุรกิจมีบทบาทในด้านการประสานประโยชน์ระหว่างผู้มีส่วนเกี่ยวข้องของกับธุรกิจทั้งทางตรงและทางอ้อมภายในและภายนอกองค์กรผู้มีส่วนเกี่ยวข้องแต่ละฝ่ายต่างก็มีความคาดหวังต่อธุรกิจในแง่มุมแตกต่างกัน ดังตาราง 1

ตาราง 1 แสดงการประสานประโยชน์ระหว่างผู้มีส่วนเกี่ยวข้องของกับธุรกิจ

สถานภาพ	ความคาดหวังต่อองค์กรธุรกิจ
เจ้าของผู้ถือหุ้น	ผลตอบแทนจากการลงทุนกำไรเงินปันผลในอัตราที่พอใจ
ผู้บริหาร	เงินเดือนค่าตอบแทนที่คุ้มกับความสามารถ
พนักงาน	เงินเดือนอัตราค่าจ้างที่พอใจมีโอกาสก้าวหน้าในงานอาชีพ สวัสดิการและสวัสดิภาพ
ลูกค้าผู้รับบริการ	คุณภาพปริมาณความสะอาดความสวยงามคุ้มค่าคุ้มราคาถูกใจ ได้รับความพอใจจากการใช้สินค้าและบริการ
เจ้าของวัตถุดิบปัจจัยการผลิต	ได้รับราคาหรือผลตอบแทนที่เป็นธรรมได้รับการชำระหนี้ตรง เวลาและเงื่อนไขที่ตกลงกัน
องค์กรของรัฐ	ชำระภาษีครบถ้วนตามเวลากำหนดสินค้าบริการดีมีประโยชน์ ต่อชาติทำชื่อเสียงและเงินเข้าประเทศ
คู่แข่งชั้นที่ประกอบธุรกิจประเภทเดียวกัน	มีการแข่งขันในลักษณะที่เป็นธรรมมีความสำนึกเป็นเพื่อนร่วมอาชีพ
เจ้าหนี้ / สถาบันการเงิน	ได้รับการชำระหนี้ตามเงื่อนไขที่ตกลงกันตรงตามกำหนดเวลา
ประชาชน	ไม่ทำความเสียหายแก่สภาวะแวดล้อมให้ความร่วมมือแก่กิจกรรม ของชุมชนเป็นผู้นำชุมชน ทำชื่อเสียงแก่ชุมชน

เนตร์พัฒนา ยาวีราช (2551: 50-51) ได้กล่าวว่า การดำเนินธุรกิจในปัจจุบันต้องคำนึงถึงผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในธุรกิจหลายฝ่าย บางครั้งการตัดสินใจที่ทำให้เกิดความขัดแย้งได้ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียนี้ได้รับผลจากการดำเนินงาน และนโยบายที่ผู้บริหารกระทำไป ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ได้แก่ ลูกค้า พนักงาน ผู้ถือหุ้น ผู้จำหน่ายปัจจัยการผลิต ผู้ค้าปลีกรายย่อย ธนาคาร ประชาชนและสังคม กลุ่มผลประโยชน์ต่าง ๆ นักอนุรักษ์สภาพแวดล้อม การเมือง ผู้นำการเมืองต่าง ๆ ล้วนแต่มีส่วนเกี่ยวข้องกับต่อการดำเนินนโยบายของธุรกิจต่าง ๆ องค์กรในปัจจุบันจะต้องร่วมกันเพื่อให้แน่ใจว่าผู้มีส่วนได้ส่วนเสียพึงพอใจมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เป้าหมายนี้ซึ่งเรียกว่า การจ้างงานพนักงานอย่างเป็นสากล (Word-class Employees) และผู้นำองค์กรระดับสากล (Word-class Organizational Leaders) เช่น การรักษาสีสิ่งแวดล้อม ผู้นำชุมชนเป็นทีมงานที่มีการพูดคุยแลกเปลี่ยนกันเพื่อให้ธุรกิจตอบสนองต่อความต้องการของสังคมได้ ในด้านของพนักงาน ก็มีการให้พนักงานระดับต้นมีอิสระในการทำงานมากขึ้น (Freedom) มีการพัฒนาฝึกอบรมพนักงาน (Training) จัดหาอุปกรณ์ที่ช่วยให้ตอบสนองต่อลูกค้าได้เร็วยิ่งขึ้น มีการตัดสินใจที่ดีเพื่อสินค้าบริการผ่านผู้บริการมีการมอบ (Empowerment) ไปสู่ระดับพนักงาน ในการตัดสินใจได้โดยไม่ต้องผ่านผู้บริหาร เป็นบทบาทของผู้บริหารที่ต้องสนับสนุนการทำงาน ฝึกอบรมพนักงานเพื่อให้พนักงานตอบสนองลูกค้าได้อย่างเป็นที่พอใจของลูกค้า การให้พนักงานทำงานร่วมกันเป็นทีมที่เป็นอิสระจากการควบคุม หรือทีมงานระหว่างหน้าที่ให้ความสำคัญกับพนักงานมากขึ้น มีการปรับโครงสร้างใหม่ พนักงานมีความรับผิดชอบมากขึ้น มีค่าตอบแทนเพิ่มขึ้นขึ้นตามผลการทำงาน

ยุทธพร ฉัตรธาร (2551: 235) ได้กล่าวถึงผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง (Stakeholders) ที่สำคัญในวงจรธุรกิจขององค์กรซึ่งได้แก่ ผู้ถือหุ้นกรรมการผู้บริหารและพนักงานลูกค้าและคู่ค้าเจ้าหน้าที่การค้าและเจ้าหน้าที่เงินกู้คู่แข่งชั้นชุมชนสังคมและภาครัฐควรจะได้รับ การคุ้มครองและรักษาสิทธิต่าง ๆ ด้วยความโปร่งใสและเป็นธรรมเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและสมรรถภาพในการแข่งขันนักธุรกิจจะมีจริยธรรมทางธุรกิจมากน้อยระดับใดนั้นจะต้องอาศัยการวัดจากพฤติกรรมหรือการประพฤติปฏิบัติที่แสดงออกต่อผู้มีส่วนเกี่ยวข้องปฏิสัมพันธ์กันในระบบธุรกิจและการวัดเจตคติของแต่ละบุคคลที่มีต่อจริยธรรมทางธุรกิจร่วมด้วยทั้งนี้เพราะการแสดงพฤติกรรมหรือการประพฤติปฏิบัติใด ๆ เกิดจากการพิจารณาตัดสินใจโดยอาศัยความรู้สึกหรือเจตคติที่มีมาและระดับความเข้มข้นของความรู้สึกแต่ละบุคคลในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยจึงได้นำเสนอพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักธุรกิจและเจตคติที่มีต่อจริยธรรมทางธุรกิจซึ่งมีดังรายละเอียด ดังนี้

1.5 พฤติกรรมทางจริยธรรมของนักธุรกิจต่อผู้มีส่วนได้เสียหรือผู้ที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาค้นคว้าสรุปได้ว่าความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมหมายถึงความคิดของบุคคลที่ทำให้เกิดการรับรู้เข้าใจและยอมรับว่าจริยธรรมมีคุณประโยชน์ต่อการดำเนินธุรกิจจากการศึกษาค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมทางธุรกิจข้างต้น ซึ่งการประพฤติปฏิบัติที่แสดงถึง

การมีจริยธรรมทางธุรกิจต่อกลุ่มบุคคลที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับระบบธุรกิจนั้นสามารถสรุปได้ดังรายละเอียดในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงคุณลักษณะที่แสดงถึงจริยธรรมทางธุรกิจ

คุณลักษณะที่แสดงถึง จริยธรรมทางธุรกิจ	พฤติกรรมที่แสดงออก (คุณลักษณะย่อย)
จริยธรรมที่มีต่อลูกค้า	<ol style="list-style-type: none"> 1. มีความรับผิดชอบตามภาระผูกพันได้แก่รับผิดชอบต่อตามใบรับประกันสินค้ารับผิดชอบต่อในความบกพร่องของผลิตภัณฑ์กระตือรือร้นในการปฏิบัติตามภาระผูกพัน 2. ขายสินค้า/บริการอย่างยุติธรรมได้แก่ มีความเสมอภาคในการขายสินค้าหรือบริการไม่เอาเปรียบในเรื่องปริมาณและคุณภาพสินค้าไม่ฉวยโอกาสขึ้นราคาสินค้าหรือบริการ 3. ซื่อสัตย์ต่อลูกค้าได้แก่เปิดเผยข้อมูลตามความเป็นจริงไม่หลอกลวงบิดเบือนข้อมูลสินค้าหรือบริการทั้งคุณสมบัติส่วนประกอบและสรรพคุณของสินค้า 4. ปฏิบัติต่อลูกค้าเพื่อให้ได้รับความปลอดภัยได้แก่ไม่ใช้วัตถุที่เป็นอันตรายต่อผู้บริโภคมีมาตรฐานความปลอดภัยต่อผู้บริโภคที่สอดคล้องกับสภาพการณ์ปัจจุบันใช้วัตถุดิบและอุปกรณ์การผลิตสินค้าหรือบริการที่สะอาด
จริยธรรมที่มีต่อ พนักงาน	<ol style="list-style-type: none"> 1. ดูแลเอาใจใส่พนักงานทุก ๆ คนอย่างชอบธรรมได้แก่มีความรับผิดชอบต่อในสวัสดิการตามที่พนักงานพึงได้ให้ความช่วยเหลือบุคลากรในความดูแลอย่างเหมาะสมเอาใจใส่สุขภาพกายและจิตใจของพนักงานจัดหาเครื่องป้องกันภัยในงานที่มีความเสี่ยงตรวจสอบอุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้ในกระบวนการผลิตอย่างสม่ำเสมอ กำหนดอัตราค่าจ้างอย่างเป็นธรรม 2. เคารพสิทธิส่วนบุคคลของพนักงานได้แก่เก็บรักษาข้อมูลส่วนตัวของพนักงานไว้เป็นความลับพนักงานสามารถแสดงความคิดเห็นหรือตัดสินใจปฏิบัติได้ตามสิทธิเสรีภาพของบุคคลสนับสนุนให้พนักงานมีโอกาสทำประโยชน์ต่อสังคม 3. ให้โอกาสพนักงานเพื่อการพัฒนาตนเองได้แก่ไว้วางใจมอบหมายงานสำคัญให้ปฏิบัติให้โอกาสในการพัฒนาความรู้ความชำนาญให้โอกาสพนักงานในการแก้ไขความผิดพลาด

ตาราง 2 (ต่อ)

คุณลักษณะที่แสดงถึง จริยธรรมทางธุรกิจ	พฤติกรรมที่แสดงออก (คุณลักษณะย่อย)
จริยธรรมที่มีต่อคู่แข่ง	<ol style="list-style-type: none"> 1. แข่งขันธุรกิจอย่างตรงไปตรงมาได้แก่ไม่ใส่ร้ายป้ายสีไม่ส่อเสียดโจมตีจุดอ่อนของสินค้าหรือบริการคู่แข่งอย่างไม่แย่งชิงลูกค้าเมื่อลูกค้าตกลงซื้อกับคู่แข่งนั้นแน่นอนแล้วไม่ลอกเลียนแบบผลิตภัณฑ์ของผู้อื่น 2. ให้ความร่วมมือในการแข่งขันได้แก่แข่งขันอย่างเป็นธรรมร่วมมือกันสร้างสภาวะตลาดที่ดีสร้างสรรค์สินค้าหรือบริการที่ดีมีประโยชน์
จริยธรรมที่มีต่อลูกค้า	<ol style="list-style-type: none"> 1. หน่วยธุรกิจดำเนินธุรกิจกับลูกค้าอย่างตรงไปตรงมาได้แก่มีความเสมอต้นเสมอปลายต่อลูกค้าดำเนินธุรกิจอย่างโปร่งใสชัดเจนรู้จักออมชอมไม่เห็นแก่ตัวไม่เอาัดเอาเปรียบจากช่องว่างของเงื่อนไขการค้า 2. ไม่ผิดสัญญาในรูปแบบต่าง ๆ ปฏิบัติตามภาระผูกพันที่ให้ไว้ได้แก่ตรงต่อเวลารักษาคุณภาพดูแลปัญหาพร้อมกัน
จริยธรรมที่มีต่อสังคม	<ol style="list-style-type: none"> 1. ไม่ทำลายทรัพยากรธรรมชาติได้แก่รู้จักใช้ทรัพยากรอย่างประหยัดเลือกใช้ทรัพยากรอื่นทดแทนทรัพยากรที่ขาดแคลนมีมาตรการควบคุมป้องกันรักษาสภาพแวดล้อมไม่รุกรานพื้นที่สาธารณะ 2. ให้ความร่วมมือกับทุกฝ่ายเพื่อสร้างสรรค์สังคมได้แก่ส่งเสริมให้คนในชุมชนมีรายได้สนับสนุนสมาคมชมรมต่าง ๆ สละกำลังกายกำลังทรัพย์ตามความเหมาะสมเสียภาษีให้รัฐอย่างถูกต้องตามลักษณะของธุรกิจไม่สนับสนุนและดำเนินธุรกิจที่เป็นการสร้างค่านิยมที่ไม่เหมาะสม 3. ให้ความร่วมมือในมาตรการประหยัดพลังงานได้แก่วางแผนการขนส่งสินค้าควบคุมการใช้ไฟฟ้าเท่าที่จำเป็นลดเวลาการเปิดให้บริการของธุรกิจบางประเภท

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักธุรกิจผู้วิจัยขอ
นำเสนอพฤติกรรมทางจริยธรรมต่อผู้มีส่วนเกี่ยวข้องซึ่งสัมพันธ์กันในระบบธุรกิจในหัวข้อต่าง ๆ ซึ่ง
ได้แก่จริยธรรมที่มีต่อลูกค้าจริยธรรมที่มีต่อพนักงานจริยธรรมที่มีต่อคู่แข่งจริยธรรมที่มีต่อลูกค้า
และจริยธรรมที่มีต่อสังคม ดังนี้

1.5.1 จริยธรรมที่มีต่อลูกค้า

ในการดำเนินธุรกิจใด ๆ ก็ตามลูกค้าหรือผู้บริโภคเป็นบุคคลที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการดำรงอยู่ของธุรกิจนั้น ๆ ฉะนั้นธุรกิจจึงควรให้การดูแลเอาใจใส่ประพฤติกฎปฏิบัติและมีจริยธรรมต่อลูกค้าอย่างถูกต้องและเหมาะสมที่สุดจึงได้มีผู้กล่าวถึงสิ่งที่ควรประพฤติปฏิบัติในการมีจริยธรรมต่อลูกค้าไว้หลายลักษณะดังนี้

มูลนิธิเพื่อสถาบันการศึกษาวิชาการจัดการแห่งประเทศไทย (2533: 16) ได้สรุปหลักประพฤติกฎปฏิบัติในการดำเนินธุรกิจที่มีต่อลูกค้าหรือผู้บริโภคไว้ว่าลูกค้าเป็นกลุ่มที่สำคัญที่ทำให้ธุรกิจดำเนินต่อไปได้ลูกค้าเป็นผู้ซื้อสินค้าและใช้บริการทำให้ธุรกิจมีรายได้เพื่อใช้จ่ายในการบริหารธุรกิจและมีกำไรตลอดจนสร้างความเจริญเติบโตในธุรกิจต่อไปดังนั้นลูกค้าพึงได้รับการปฏิบัติจากธุรกิจอย่างซื่อสัตย์และเป็นธรรมหากนักธุรกิจไม่สามารถรักษาลูกค้าของตนเองได้ก็ไม่สามารถรักษารัฐกิจของตนเองไว้ได้ เช่นเดียวกันธุรกิจควรปฏิบัติต่อลูกค้าด้วยความซื่อสัตย์และเป็นธรรม ดังนี้

1. พึงขายสินค้าและบริการในราคายุติธรรมมีกำไรตามสัดส่วนที่เหมาะสมกับคุณภาพของสินค้าและบริการ
2. พึงขายสินค้าให้ถูกต้องตามจำนวนคุณภาพราคาที่เหมาะสมมีความรับผิดชอบตามภาระที่ผูกพันของตน
3. พึงดูแลและให้บริการลูกค้าทุกค้าอย่างเท่าเทียมกันไม่เลือกที่รักมักที่ชังให้โอกาสที่เท่าเทียมกันในการที่ซื้อสินค้าและรับบริการไม่ว่าในสภาวะใด เช่น ในสภาวะสินค้าขาดตลาด เป็นต้น
4. พึงละเว้นการกระทำใด ๆ ที่จะควบคุมการตัดสินใจของลูกค้าในการซื้อหรือรับบริการโดยใช้ความใหญ่ขององค์กรของตนเป็นเครื่องต่อรองหรือการซื้อขายโดยวิธีการต่างตอบแทนกันหรือสร้างเงื่อนไขกำหนดให้ลูกค้าต้องทำตาม
5. พึงละเว้นการกระทำใด ๆ ที่ทำให้สินค้ามีราคาสูงขึ้นโดยไม่มีเหตุผล เช่น การกักตุนสินค้าปล่อยข่าวอันเป็นเท็จเพื่อให้ลูกค้าหลงเชื่อต้องซื้อหรือไม่ซื้อสินค้าในสภาพที่ไม่เหมาะสมหรือไม่จำเป็น
6. พึงปฏิบัติต่อลูกค้าและให้บริการอย่างมีน้ำใจไมตรีมีอัธยาศัยที่ดีต่อกัน วิรัช สงวนวงษ์วาน (2553: 81) กล่าวว่าความรับผิดชอบขององค์กรธุรกิจที่พึงมีต่อลูกค้าได้แก่การให้บริการที่ซื่อสัตย์ไม่เอาัดเอาเปรียบลูกค้าผลิตและจำหน่ายสินค้าและบริการที่มีคุณภาพไม่ตั้งราคาสินค้าสูงเกินควรให้ความสะดวกในการติดต่อมีอัธยาศัยที่ดีให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์เป็นต้น ในปัจจุบันจะพบว่าองค์กรธุรกิจบางประเภทที่ไม่สามารถแข่งขันกันทางด้านสินค้าหรือราคาสินค้าได้หันมาใช้วิธีแข่งขันกันทางด้านบริการ ให้บริการต่าง ๆ แต่ลูกค้าเป็นการ “ขายบริการ” แข่งขันกัน

ไกรยุทธ ธีรตยาคีนันท์ (นงลักษณ์ วิรัชชัย; และคณะ. 2551: 65; อ้างอิงจากไกรยุทธ ธีรตยาคีนันท์. 2549) กล่าวถึงจริยธรรมที่มีต่อลูกค้าสรุปไว้ว่าหน่วยธุรกิจต้องแสวงหากำไร

ด้วยจิตสำนึกที่จะให้บริการลูกค้าอย่างเต็มที่เต็มความสามารถโดยเรียกค่าตอบแทนที่สมเหตุสมผล ไม่เอาไรต์เอาเปรียบลูกค้าในรูปของการพรรณนาคุณภาพเกินจริง (ผ่านการโฆษณาและบรรจุภัณฑ์) ในรูปของการตั้งราคาที่ทำให้ได้ค่าตอบแทนส่วนเกิน (กำไรมากเกินไป) และในรูปของการหลอกให้เชื่อด้วยวิธีการต่าง ๆ โดยจงใจและตั้งใจจะไม่ทำตามสัญญาที่ตกลงกันไว้

พิภพ วงษ์เงิน (2550: 66) กล่าวว่านักธุรกิจต้องผลิตและจำหน่ายบริการอย่างเป็นธรรมไม่เอาเปรียบผู้บริโภคทั้งทางปริมาณราคาคุณภาพเปิดเผยข้อมูลอย่างถูกต้องและตรงไปตรงมาไม่โฆษณาชวนเชื่อเกินความเป็นจริงแจ้งคุณภาพสินค้าและบริการตามสัจจริงส่งสินค้าตรงเวลาและสถานที่ผู้ประกอบธุรกิจจึงควรมีจริยธรรมใช้วัตถุดิบที่คัดสรรมาอย่างดีมีคุณภาพประโยชน์ไม่ใช้เพทุบายบังคับลูกค้าให้จำใจต้องซื้อผู้ประกอบการต้องมีความรับผิดชอบ คือ

1. หน้าที่ในการยินยอมซึ่งเป็นสัญญาในเรื่องเกี่ยวกับการขายผู้ผลิตควรแสดงอย่างชัดแจ้งในเรื่องผลิตภัณฑ์ผู้ซื้อมีเสรีภาพในการเลือกซื้อตัดสินใจได้ว่า จะซื้อหรือไม่ ผู้ประกอบการต้องแสดงคุณภาพของผลิตภัณฑ์ความปลอดภัยของสินค้ามาตราการสำคัญคือ

1.1 ความเชื่อถือได้ความน่าเชื่อถือได้นี้แสดงลักษณะของสินค้าสรรพคุณ ส่วนประกอบ

1.2 อายุของบริการบอกวันผลิตและวันหมดอายุโดยเฉพาะอาหารประเภท ไข่เค็ม แหนมปลาต้ม ผักดอง ต้องบอกวันถึงกำหนดที่จะรับประทานได้ควรบอกวันผลิตและวันหมดอายุ

1.3 การดูแลรักษาแนะนำให้ผู้ซื้อวิธีเก็บรักษาที่ถูกต้อง เช่น เก็บให้พ้นมือเด็กเก็บไว้ในอุณหภูมิต่ำกว่า 20 องศาเซลเซียส ห้ามถูกแสงแดด

1.4 บอกวิธีใช้บอกให้ชัดเจนเพื่อจะได้ใช้ได้อย่างถูกต้องคุ้มค่า

1.5 ความปลอดภัยของผลิตภัณฑ์ต้องบอกข้อห้ามที่อาจจะเกิดอันตรายแสดงให้เห็นความปลอดภัยของผลิตภัณฑ์น้ำยาที่ใช้ทำความสะอาดบางอย่างต้องมีคำเตือนห้ามสูดดม ห้ามถูกตาหรือผิวหนัง น้ำมันนํ้ายาบางอย่างห้ามใกล้ไฟ ยาฆ่าแมลงผู้ใช้ต้องล้างมือก่อนรับประทาน อาหาร

2. หน้าที่ในการเปิดเผย (The Duty of Disclosure) เกี่ยวกับธรรมชาติของผลิตภัณฑ์ควรบอกสิ่งสำคัญที่ผู้ซื้อควรทราบเพื่อตัดสินใจในการเลือกซื้อเช่นส่วนผสมต่าง ๆ ที่ใช้ในการผลิตคนอ้วนคนเป็นเบาหวานไม่ต้องการอาหารที่มีส่วนผสมของน้ำตาลมากคนอ้วนและคนมีอายุไม่ต้องการอาหารที่มีน้ำมันมากคนมีอายุต้องการแคลเซียมสูงยาบางชนิดทำให้ง่วงอันตรายในการขับรถบางอย่างมีส่วนผสมทำให้ดินเสีย

3. บทบาทหน้าที่ในการไม่บิดเบือนข้อมูลเพื่อจูงใจผู้บริโภคต้องไม่ให้ข้อมูลที่เป็นเท็จไขว้เขวให้ผู้บริโภคเข้าใจผิดเช่นเลียนแบบเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงและใช้วัสดุเทียม แอบอ้างการวิจัยและบุคคลที่มีชื่อเสียงอันเป็นเท็จเพียงเพื่อต้องการจูงใจผู้บริโภค

4. หน้าที่ในการไม่บังคับให้ลูกค้าซื้อสินค้าที่ตนเองผลิตไม่พยายามทำให้ลูกค้าตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของความกลัวหรือความกดดันทางอารมณ์ต่อนหน้าต่อนหลังพูดจาข่มขู่ให้จำใจซื้อ

เช่น ในฮ่องกงผู้ซื้อเข้าไปเลือกสินค้าแล้วต้องซื้อสินค้านั้นผู้ขายจะต่อว่ารุนแรงที่ไปรีดดูตรงข้ามในสหรัฐอเมริกาซื้อไปแล้วไม่พอใจยังกลับมาคืนได้

5. หน้าที่และความรับผิดชอบของธุรกิจด้านการกำหนดราคาผู้ประกอบการผลิตสินค้าตรงตามลูกค้าต้องการก็ตามแต่จำหน่ายได้ตามเป้าหมายได้ขึ้นอยู่กับกลไกการตลาดคือระบบราคาเป็นสำคัญที่จะจูงใจยอมรับผลิตภัณฑ์นั้น ๆ ถ้ากำหนดราคาสูงเกินไปลูกค้าไม่ยอมรับจะเป็นปัญหาต่อการแข่งขันขายไม่ออกสินค้าค้างในคลังสินค้าล้าสมัยเสื่อมเสีย

สุภาพร พิศาลบุตร (2551: 118) ได้กล่าวว่ามีจริยธรรมต่อผู้บริโภคควรยึดหลักปฏิบัติดังนี้

1. การยึดหลักความจริง
2. การเปิดเผยข้อมูลผู้ผลิตสินค้าจะต้องมีคำแนะนำอย่างเปิดเผยที่ตัวสินค้าทั้งการแสดงคุณสมบัติส่วนประกอบสรรพคุณและประโยชน์ที่เป็นจริงต่อผู้ใช้ข้อห้ามข้อควรระวังในการใช้สินค้าไม่ให้เกิดอันตรายต่อผู้ใช้และผู้ใกล้ชิดเป็นต้น
3. การยึดกฎระเบียบความถูกต้องวางมาตรการควบคุมมาตรฐานสินค้าให้มีคุณภาพดีอยู่เสมอไม่เกิดโทษเกิดภัยต่อผู้ใช้
4. การปฏิบัติตามคำมั่นสัญญา (ใบรับประกัน) ในกรณีสินค้าหรือบริการมีปัญหาข้อบกพร่องชำรุดเสียหายควรรับผิดชอบนำไปแก้ไขเปลี่ยนสินค้าทดแทนซ่อมบำรุงให้อยู่ในสภาพดีไม่ทอดทิ้งผลภาระให้ลูกค้าตามลำพัง
5. การไม่หลอกลวงฉ้อฉลผู้บริโภค
6. การยึดหลักของความยุติธรรมซึ่งจะครอบคลุมถึงความเสมอภาคการไม่เลือกปฏิบัติทำให้ทุกคนได้มีโอกาสได้รับสิ่งที่มีคุณภาพที่ดงามคุ้มค่ากับค่าใช้จ่ายการกำหนดราคามูลค่าของสินค้าและบริการอย่างสมเหตุสมผลการไม่ฉวยโอกาสขึ้นราคาสินค้า

ยุทธพร ฉัตรธาร (2551: 237) ได้กล่าวถึงว่าจรรยาบรรณที่ควรปฏิบัติต่อลูกค้าได้แก่การให้บริการตามมาตรฐานวิชาชีพที่ดีมีคุณภาพด้วยความซื่อสัตย์ยุติธรรมรักษาความลับของลูกค้าให้ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภค

จากการศึกษาค้นคว้าสรุปได้ว่า จริยธรรมที่มีต่อลูกค้าหมายถึงการประพฤติปฏิบัติทั้งกายวาจาใจที่ดงามของนักธุรกิจที่มีต่อลูกค้าพฤติกรรมที่แสดงออกได้แก่มีความรับผิดชอบต่อภาระผูกพันขายสินค้า/บริการอย่างยุติธรรมซื่อสัตย์ต่อลูกค้าและปฏิบัติต่อลูกค้าเพื่อให้ได้รับความปลอดภัย

1.5.2 จริยธรรมที่มีต่อพนักงาน

พนักงานเป็นบุคคลที่อยู่ในองค์กรธุรกิจพนักงานทุกคนทุกระดับมีความสำคัญเท่ากัน ในองค์กรใดที่ได้ให้ความสำคัญต่อการมีจริยธรรมแก่พนักงานอันสอดคล้องตามการคุ้มครองแรงงานตามกฎหมายกำหนดย่อมนำไปสู่ความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจซึ่งจะทำให้พนักงาน

มีขวัญกำลังใจและทำงานได้อย่างเต็มกำลังความสามารถได้มีผู้กล่าวถึงพฤติกรรมที่ควรประพฤติปฏิบัติในการมีจริยธรรมต่อพนักงานไว้หลายลักษณะ ดังนี้

มูลนิธิเพื่อสถาบันการศึกษาวิชาการจัดการแห่งประเทศไทยได้สรุปหลักประพฤติปฏิบัติในการดำเนินธุรกิจต่อพนักงานไว้ว่าพนักงานและลูกจ้างในธุรกิจเป็นปัจจัยสำคัญในการประกอบธุรกิจและเป็นทรัพยากรที่มีค่าทางธุรกิจการมีพนักงานที่ดีรู้งานมีความซื่อสัตย์ขยันขันแข็งจะทำให้ธุรกิจดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพในผลงานทำให้นักธุรกิจมีภาระในการแก้ไขน้อยลงและสามารถปฏิบัติงานด้านอื่น ๆ ได้มากขึ้นนักธุรกิจพึงปฏิบัติต่อพนักงานดังต่อไปนี้

1. พึงให้ค่าจ้างและค่าตอบแทนที่เหมาะสมกับความสามารถลักษณะงานรวมทั้งการให้รางวัลเมื่อธุรกิจมีกำไรมากขึ้น

2. พึงเอาใจใส่ในสวัสดิการของพนักงานให้มีความเหมาะสม

3. พึงพัฒนาความรู้ความชำนาญของพนักงาน เช่น การฝึกอบรม

4. พึงให้ความเป็นธรรมและพิจารณาผลตอบแทนไม่เลือกที่รักมักที่ชังให้โอกาสในการแสดงความสามารถอย่างเท่าเทียมกัน

5. พึงศึกษาและทำความเข้าใจในลักษณะนิสัยใจคอรวมทั้งความถนัดของพนักงานแต่ละคน

6. พึงเคารพสิทธิส่วนบุคคลและความสามารถของพนักงานและเก็บรักษาข้อมูลส่วนตัวของพนักงานเอาไว้ไม่แจกจ่ายหรือเปิดเผยก่อนได้รับอนุญาต

7. พึงให้ความเชื่อถือไว้วางใจมอบหมายงานที่มีความรับผิดชอบเพิ่มขึ้นให้การยอมรับในฐานะที่เป็นมนุษย์เหมือนกัน

8. พึงให้คำแนะนำปรึกษาให้ความช่วยเหลือเมื่อได้รับการร้องขอ

9. พึงสนับสนุนให้พนักงานได้ประพฤติตนเป็นพลเมืองดีมีโอกาสทำประโยชน์ต่อสังคม

วิรัช สงวนวงศ์วาน (2551: 80) กล่าวว่าสิ่งที่ลูกจ้างพึงหวังจากกิจการที่ตนทำงานอยู่อย่างเห็นได้ชัดซึ่งได้แก่ค่าจ้างหรือเงินเดือนสวัสดิการต่าง ๆ สภาพการทำงานความมั่นคงและโอกาสก้าวหน้าดังนั้นหน้าที่ขององค์กรธุรกิจที่มีความรับผิดชอบต่อลูกจ้างจึงได้แก่ การสนองตอบสิ่งต่าง ๆ เช่น ให้ค่าจ้างเงินเดือนที่เหมาะสมมีสวัสดิการต่าง ๆ ที่ดีมีการฝึกอบรมให้ลูกจ้างมีความรู้ความสามารถและให้หน้าที่ความรับผิดชอบที่เหมาะสมแก่ค่าจ้างแต่ละคนมีการให้รางวัลเลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่งจัดสภาพการทำงานที่ดีไม่ไล่คนงานออกโดยไม่มีเหตุผลสมควรเป็นต้น

สุภาพร พิศาลบุตร (2551: 122) กล่าวว่าพนักงานทุกคนควรได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกันและทุกคนมีสิทธิเสรีภาพที่จะประกอบอาชีพดำรงชีพหรือกระทำการสิ่งต่าง ๆ ได้ในองค์กรหรือหน่วยงานต่าง ๆ ซึ่งมีโอกาสเท่าเทียมกันตามความเหมาะสมและมีโอกาสทางสังคมเหมือนกันเท่าเทียมกันแต่ก็ไม่ได้รับรองว่าทุกคนได้รับโอกาสและประโยชน์จากสังคมนั้น ๆ เท่ากันจะขึ้นอยู่กับว่าสถานภาพบทบาทขนาดความเหมาะสมขององค์กรความสามารถของบุคคลนั้น ๆ และกระจายความเจริญของสังคมนั้น ๆ ด้วยดังนั้นนายจ้างควรรับผิดชอบต่อการปฏิบัติตามคำมั่น

สัญญาการมอบงานตามข้อตกลงการไม่เลิกจ้างกลางคันการดูแลความเป็นอยู่ของครอบครัวเป็นความรับผิดชอบที่สำคัญรวมถึงการเอาใจใส่ไม่ได้รับพิษภัยทางสารเคมีเอาใจใส่สุขภาพกายและสุขภาพจิตการเคารพในสิทธิเสรีภาพของพนักงานคนงานลูกจ้างเป็นสิ่งที่นักธุรกิจควรให้การยอมรับนับถือในความเป็นมนุษย์พิทักษ์ปกป้องเอาใจใส่ลูกจ้างให้มีความมั่นคงปลอดภัยและพอใจในความเป็นอยู่โดยมีสาระสำคัญ ดังนี้

1. การคุ้มครองส่งเสริมสุขภาพอนามัยในสิ่งแวดล้อมที่ทำงาน
2. ให้ความปลอดภัยในชีวิตร่างกายจิตใจและทรัพย์สิน
3. ให้การสงเคราะห์และสวัสดิการเพื่อความมั่นคงในชีวิตและความเป็นอยู่พ้นจาก

ความทุกข์ที่มีความสุขสะดวกสบาย

4. ให้ความยุติธรรมในการรับเรื่องราวร้องทุกข์ปัญหาของลูกจ้างเพื่อแก้ไขไม่ใช้

แรงงานเด็กไม่กดค่าแรงและผลตอบแทน

5. ให้ความเสมอภาคแก่ทุกคน
6. ให้การเอาใจใส่ในสิทธิของคนพิการสตรีและชนกลุ่มน้อย

ไกรยุทธ ธีรตยาศินันท์ อ้างถึง นงลักษณ์ วิรัชชัย และคณะ (2551: 65) ได้สรุปถึงจริยธรรมที่มีต่อพนักงานว่าต้องไม่เอาเปรียบแรงงานที่มีส่วนสำคัญช่วยผลิตสินค้า/บริการที่ขายโดยการจ่ายค่าตอบแทนที่ต่ำเกินไปหรือสวัสดิการน้อยเกินไปไม่สอดคล้องกับทักษะความสามารถที่มีอยู่หรือใช้งานคนงานในลักษณะเยี่ยงทาสเพื่อให้คุ้มกับค่าแรงที่จ่ายไปหรือไม่ดูแลรักษาเมื่อประสบภัยจากการทำงานหน่วยธุรกิจควรตอบแทนพนักงาน/แรงงานขององค์กรอย่างเป็นธรรม

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมรักษา (2549: 40) ได้กล่าวถึงจริยธรรมต่อพนักงานว่าพนักงานควรได้รับการปฏิบัติที่เท่าเทียมกันในการจ้างงานโดยไม่มีกีดกันเรื่องเพศหรือศาสนาและเพื่อให้พนักงานได้รับการคุ้มครองอย่างทั่วถึงจึงได้มีกฎหมายเกี่ยวกับแรงงานออกมามากมาย เช่น พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงานพระราชบัญญัติเงินทดแทน เป็นต้นซึ่งมีผลให้พนักงานมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นด้วย

พิภพ วงษ์เงิน (2550: 105) ได้สรุปจริยธรรมของนักธุรกิจที่มีต่อพนักงานไว้ ดังนี้

1. ควรมีความเมตตากรุณาต่อทุกคนส่งเสริมสวัสดิภาพและความปลอดภัยให้สวัสดิการเสมอกันไม่เลือกที่รักมักที่ชังให้ความปลอดภัยไม่เสี่ยงภัยอันตรายให้มีการพักผ่อนตามลักษณะงานหนักเบาเสี่ยงภัยมากน้อย

2. ให้โอกาสอย่างเท่าเทียมกันส่งเสริมการแสวงหาความรู้เพิ่มวิชาชีพ
3. เฉลี่ยผลกำไรแก่ผู้ร่วมงานอย่างทั่วถึงตามอัตราส่วนความรับผิดชอบ
4. มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีเมตตาธรรมต่อผู้ร่วมงานหรือลูกน้องและโอภาปราศรัยเป็น

นิตย

5. มีพรหมวิหารดูแลบรรยากาศสภาพแวดล้อมการทำงานที่สะดวกปลอดภัย

ยุทธพร ฉัตรธาร (2551: 233) กล่าวว่าสิ่งที่องค์กรธุรกิจพึงปฏิบัติต่อพนักงานคือการกำหนดผลตอบแทนให้อย่างเหมาะสมเป็นธรรมให้ความสำคัญเรื่องสวัสดิภาพความมั่นคงและ

ความก้าวหน้าของพนักงานให้พนักงานได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายการจัดความขัดแย้งทางผลประโยชน์โดยเฉพาะในเรื่องที่ทำให้กิจการเสียเปรียบและเสียหายจากการศึกษาค้นคว้า สรุปได้ว่าจริยธรรมที่มีต่อพนักงานหมายถึงการประพฤติปฏิบัติทั้งกายวาจาใจที่ดึงมของนักธุรกิจที่มีต่อพนักงานพฤติกรรมที่แสดงออกได้แก่การดูแลเอาใจใส่พนักงานทุก ๆ คนอย่างชอบธรรมเคารพสิทธิส่วนบุคคลของพนักงานและให้โอกาสพนักงานเพื่อการพัฒนาตนเอง

เนตร์พัฒนา ยาวีราช (2551: 53) กล่าวว่า ความรับผิดชอบของผู้ประกอบการต่อพนักงานลูกจ้าง จะต้องมจริยธรรมต่อพนักงานในด้านต่าง ๆ สำคัญ 3 ด้าน ดังนี้

1. ความรับผิดชอบด้านการจ้างงาน ทำได้โดยการที่นายจ้างกำหนดค่าตอบแทนในการทำงานให้ตามความเหมาะสมตามที่กฎหมายกำหนด เหมาะสมกับความรู้ความสามารถที่ใช้ในการทำงาน การคุ้มครองการจ้างงานที่สร้างความมั่นคงในการทำงาน ไม่เลิกจ้างโดยปราศจากเหตุผลอันควร หากมีการเลิกจ้างจะต้องจ่ายค่าทดแทนการเลิกจ้าง รวมทั้งการพัฒนาความสามารถของพนักงาน เช่น การฝึกอบรมการพัฒนาทักษะการทำงาน

2. ความรับผิดชอบด้านสภาพการทำงาน การเอาใจใส่ต่อสถานที่ทำงานที่มีความปลอดภัยจากอันตรายต่าง ๆ อันอาจเกิดขึ้นแก่พนักงานได้

3. ความรับผิดชอบด้านสิทธิส่วนบุคคลของพนักงาน ในการแสดงความคิดเห็นมีเสรีภาพในการดำเนินชีวิต การรวมกลุ่มกันของพนักงานเป็นสหภาพแรงงานในการเรียกร้องสิทธิต่าง ๆ รวมทั้งการเคารพและรับฟังความคิดเห็นข้อเสนอแนะของพนักงาน

1.5.3 จริยธรรมที่มีต่อคู่แข่งชั้น

การประกอบธุรกิจทุกประเภทย่อมต้องมีการแข่งขันกันทางธุรกิจเป็นปกติวิสัยเพื่อช่วงชิงความได้เปรียบทางธุรกิจนั้น ๆ ให้มากที่สุดแต่หากองค์กรธุรกิจสามารถดำเนินธุรกิจแข่งขันกันอย่างโปร่งใสไม่ให้ร้ายซึ่งกันและกันนั้นแสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมการดำเนินธุรกิจที่ดีงามซึ่งได้มีผู้กล่าวถึงการมีจริยธรรมหรือพฤติกรรมที่ควรประพฤติปฏิบัติต่อคู่แข่งชั้น ดังนี้

มูลนิธิเพื่อสถาบันการศึกษาวิชาการจัดการแห่งประเทศไทย (2549: 18) ได้สรุปหลักจริยธรรมในการประพฤติปฏิบัติต่อคู่แข่งชั้นไว้ว่า การแข่งขันจะกระตุ้นความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจและเป็นประโยชน์โดยตรงต่อผู้บริโภคการมีคู่แข่งชั้นทำให้เกิดความตื่นตัวปรับเปลี่ยนการผลิตการเสนอและการปรับปรุงคุณภาพสินค้าและบริการการแข่งขันเป็นการพิสูจน์ความสามารถการแข่งขันเป็นการสร้างสรรค์มิใช่เพื่อทำลายล้างซึ่งกันและกันธุรกิจควรปฏิบัติต่อคู่แข่งชั้น ดังนี้

1. พึงละเว้นจากการกลั่นแกล้งใส่ร้ายป้ายสีทับถมไม่ว่าทั้งทางตรงทางอ้อมหรือด้วยกรข่มขู่และกีดกันอันจะทำให้คู่แข่งเสียโอกาสอย่างไม่เป็นธรรม เช่น การขายตัดราคาการทุ่มสินค้าเข้าตลาดการแย่งขายเมื่อลูกค้าได้ตกลงใจที่จะซื้อจากคู่แข่งชั้นแน่นอนแล้วการเอาข้อมูลของผู้แข่งขันมาโดยมิชอบ

2. พึงให้ความร่วมมือในการแข่งขันเพื่อสร้างสร้างสภาวะตลาดที่ดีเช่นการให้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวสินค้าหรือสร้างสรรค์สินค้าหรือบริการใหม่ ๆ รวมทั้งการใช้ทรัพยากรธรรมชาติให้เป็นประโยชน์สูงสุดโดยการวางแผนร่วมกันป้องกันการขาดแคลนและการหาแหล่งชดเชยหรือการหาวัสดุอื่นชดเชย เช่น ป่าไม้แหล่งแร่และการประมง เป็นต้น

ไกรยุทธ ธีรตยาคีนันท์ (นงลักษณ์ วิรัชชัย; และคณะ. 2551: 50 อ้างอิงจาก ไกรยุทธ ธีรตยาคีนันท์. 2549: 65) ได้สรุปจริยธรรมที่มีต่อคู่แข่งทางการค้าว่า ต้องไม่มองคู่แข่งทางการค้าในลักษณะที่เป็นศัตรูและคอยจ้องจะทำลายด้วยกลวิธีต่าง ๆ ที่ไม่ใช่ในรูปแบบแข่งขันการผลิตสินค้าและการให้บริการที่มีคุณภาพเหนือกว่าเพื่อเรียกลูกค้าให้ได้มากที่สุด

สุภาพร พิศาลบุตร (2551: 119) ได้กล่าวถึงจริยธรรมต่อคู่แข่งทางการแข่งขันว่า การแข่งขันในทางธุรกิจต้องเป็นไปอย่างตรงไปตรงมาแข่งขันในเชิงคุณภาพที่แท้จริงของสินค้าหรือการบริการโดยไม่ใช้วิธีดัดสินบนหรือโน้มน้าวผู้บริโภคร่วมด้วยวิธีการเล่ห์กลฉ้อฉลและต้องคำนึงถึงการเคารพในสิทธิของบุคคลอื่นด้วยนั่นคือการไม่ละเมิดในทรัพย์สินทางปัญญาของผู้อื่นซึ่งเป็นลักษณะสำคัญของการประกอบธุรกิจในสังคมประชาธิปไตย

พิภพ วังเงิน. (2550: 67) ได้กล่าวถึงบทบาทนักธุรกิจที่มีต่อคู่แข่งขันไว้ว่า ควรเป็นไปตามกฎหมายและธรรมเนียมปฏิบัติทางธุรกิจไม่ใช่วิธีการสกปรกถือว่ามีผู้ประกอบการธุรกิจประเภทเดียวกันเป็นเพื่อนร่วมอาชีพกันร่วมมือกันพัฒนาอาชีพของตนให้เจริญก้าวหน้าต้องแข่งขันในเชิงกระทำให้ลูกค้าพอใจและหันมานิยมมากขึ้นปรับปรุงพัฒนาการคุณค่าคุณภาพคุณธรรมบริการผลิตภัณฑ์และบริการจรรยาบรรณ

ยุทธพร ฉัตรธาร (2551: 237) ได้กล่าวถึงการดำเนินธุรกิจกับคู่แข่งขันว่าต้องดำเนินธุรกิจแข่งขันกันตามกติกาและกรอบแห่งกฎหมายการแข่งขันทางการค้าจากการศึกษาค้นคว้า สรุปได้ว่าจริยธรรมที่มีต่อคู่แข่งขันหมายถึงการประพฤติปฏิบัติทั้งกายวาจาใจที่ดีงามของนักธุรกิจที่มีต่อคู่แข่งขันพฤติกรรมที่แสดงออกได้แก่การแข่งขันทางธุรกิจอย่างตรงไปตรงมา (ไม่กลั่นแกล้งใส่ร้ายป้ายสี) และให้ความร่วมมือในการแข่งขัน

1.5.4 จริยธรรมที่มีต่อสิ่งแวดล้อม

ปัญหาสิ่งแวดล้อมนับวันจะเพิ่มทวีมากขึ้นไม่ว่าจะเป็นปัญหาในระดับท้องถิ่นหรือปัญหาระดับโลก สาเหตุของปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมมาจากการเพิ่มของจำนวนประชากร การพัฒนาทางเศรษฐกิจและความมั่นคง ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ความยากจนการแสวงหาประโยชน์ทางการเมือง และการไม่รวมต้นทุนด้านสิ่งแวดล้อมในการผลิตหรือการทำกิจกรรม

เนตรพัฒนา ยาวีราช (2551 :118-119) ได้กล่าวว่า สิ่งแวดล้อมมีความสำคัญต่อธุรกิจเป็นอย่างมากทั้งโดยทางตรงและทางอ้อม ในทางตรงเป็นประโยชน์ในการนำเอาสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติมาเป็นวัตถุดิบในการผลิตสินค้า ในทางอ้อมช่วยให้การดำเนินธุรกิจเจริญเติบโต ธุรกิจจึงควรมีความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม เช่น การไม่ทำลายทรัพยากรธรรมชาติ

การใช้วัสดุอื่นแทนทรัพยากรธรรมชาติ การรักษาสภาพแวดล้อม ไม่ทำให้สภาพแวดล้อมเสื่อมโทรมลง การใช้และการทำลายทรัพยากรธรรมชาติ เช่น การปล่อยน้ำเสียลงสู่แหล่งน้ำ การตัดไม้ทำลายป่า การขุดและระเบิดภูเขา การปล่อยสารเคมีเป็นพิษสู่อากาศ ล้วนเป็นอันตรายต่อสิ่งมีชีวิตบนโลกรวมทั้งมนุษย์ ดังนั้นการรักษาและการมีจริยธรรมต่อสภาพแวดล้อมเริ่มตั้งแต่ปัจจัยนำเข้า เช่น การใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างประหยัด ไม่ทำลายให้สูญไป กระบวนการผลิตที่ไม่เป็นอันตรายต่อสภาพแวดล้อมและปัจจัยนำออกที่ไม่ก่อให้เกิดมลพิษ น้ำเสีย อากาศเสียหรือขยะ ผู้ประกอบการควรอนุรักษ์การใช้ทรัพยากรธรรมชาติโดยการนำทรัพยากรธรรมชาติมาใช้อย่างคุ้มค่า ประหยัด ภูมิวิธี และก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด รวมทั้งการวางแผนรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การติดตามตรวจสอบคุณภาพสิ่งแวดล้อม

1.5.5 จริยธรรมที่มีต่อสังคม

การมีจริยธรรมต่อสังคมหรือมีความรับผิดชอบต่อสังคมเป็นเรื่องที่สำคัญธุรกิจใดมีความรับผิดชอบต่อสังคมช่วยพัฒนาสังคมให้เจริญก้าวหน้าเพื่อคุณภาพชีวิตที่ดีของทุกคนในสังคมย่อมทำให้ธุรกิจได้รับการนับถือและศรัทธาจากคนในสังคมจึงได้มีผู้กล่าวถึงพฤติกรรมที่ควรปฏิบัติต่อสังคมไว้หลายลักษณะดังนี้

มูลนิธิเพื่อสถาบันการศึกษาวิชาการจัดการแห่งประเทศไทย (2549: 26) ได้สรุปหลักประพจน์ปฏิบัติในการดำเนินธุรกิจเพื่อความเจริญก้าวหน้าของสังคมไว้ว่านักธุรกิจเป็นสมาชิกของสังคมมีสังคมเป็นรากฐานในการประกอบธุรกิจของตนดังนั้นการเปลี่ยนแปลงของสังคมย่อมกระทบต่อธุรกิจได้นักธุรกิจจึงควรถือเป็นความรับผิดชอบต่ออันที่จจะมีส่วนร่วมสร้างสรรค์ให้เจริญก้าวหน้าโดยมีหลักปฏิบัติ ดังนี้

1. พึงละเว้นจากการกระทำที่ทำให้สังคมเสื่อมทั้งความเสื่อมของจิตใจและเสื่อมทางศีลธรรมอันส่งผลให้คนในสังคมขาดคุณภาพและสร้างค่านิยมที่ผิด เช่น การเปิดแหล่งอบายมุข แหล่งการพนันการค้ำประเวณีการสนับสนุนและจัดหาเพื่อให้เกิดธุรกิจดังกล่าวรวมทั้งการหลีกเลี่ยงการทำธุรกิจที่สนับสนุนการทำผิดกฎหมาย เช่น การรับซื้อของโจร รับซื้อไม้เถื่อนเพื่อทำเฟอร์นิเจอร์ขาย ฯลฯ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งบั่นทอนศีลธรรมและความเจริญของสังคม

2. พึงละเว้นจากการประกอบธุรกิจที่ทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เช่นการตัดไม้ทำลายป่าการทำลายหน้าดินโดยขาดหลักวิชาการการกำจัดวัชพืชรูปร่างและของป่าการทำลายต้นน้ำและลำธารการรุกรานที่สาธารณะหรือทางน้ำสาธารณะเพื่อประโยชน์ส่วนตนเท่านั้น

3. ดูแลเอาใจใส่กิจการของตนไม่ให้เป็นต้นเหตุในการก่อมลภาวะสิ่งแวดล้อมและสังคม เช่น การจัดระบบระบายน้ำทิ้งการป้องกันน้ำเสียที่จะไหลลงสู่แหล่งน้ำสาธารณะการป้องกันเรื่องกลิ่นและเสียงดังการเก็บรักษาและการขนส่งวัสดุมีพิษและวัตถุระเบิดให้เป็นไปตามมาตรการรักษาความปลอดภัยการระมัดระวังการใช้ภาชนะบรรจุสารปนเปื้อนรวมทั้งระบบป้องกันอัคคีภัยอันเป็นการป้องกันภัยให้ชุมชนได้

4. พึงให้ความร่วมมือกับทุกฝ่ายในชุมชนเพื่อสร้างสรรค์สังคมโดยการสละเวลา กำลังกายกำลังทรัพย์ตามความเหมาะสมของตน

5. ในการดำเนินธุรกิจนักธุรกิจพึงให้ความสนใจในเรื่องการสร้างงานแก่คนในชุมชนสอดคล้องกับศักยภาพของชุมชนนั้น ๆ อันจะทำให้ธุรกิจก้าวหน้าและทำให้สังคมมีคนที่มีความสามารถมีรายได้และพอใจในชีวิตความเป็นอยู่ของตนเอง

6. พึงปฏิบัติตามข้อกำหนดของกฎหมายในการทำธุรกิจทำบัญชีเสียภาษีให้รัฐอย่างถูกต้องตรงตามลักษณะของธุรกิจ

วิรัช สงวนวงศ์วาน (2553: 81) ได้กล่าวว่าองค์กรธุรกิจต้องมีความรับผิดชอบต่อชุมชนได้แก่การให้ความช่วยเหลือสนับสนุนในการพัฒนาสถานที่และบุคคลในแหล่งที่องค์กรตั้งอยู่ เช่นสร้างสาธารณประโยชน์ต่าง ๆ อาทิถนน สะพาน โรงเรียน สถานพยาบาลสุขศาลาให้แก่ชุมชนหรือให้ทุนการศึกษา แก่นักเรียนนิสิตนักศึกษาบริจาคเงินช่วยเหลืออุทกภัยวาตภัยแจกพันธุ์พืชยาปราบศัตรูพืชปุ๋ย ฯลฯ ร่วมจัดงานกุศลต่าง ๆ รวมทั้งการให้ความช่วยเหลือสนับสนุนชมรมสมาคมต่าง ๆ ของท้องถิ่นให้สินค้าและบริการที่ดีมีประโยชน์แก่ประชาชนรวมทั้งสร้างสัมพันธภาพที่ดีต่อชุมชนที่องค์กรตั้งอยู่

ไกรยุทธ ชีรตยาคินันท์ (นงลักษณ์ วิรัชชัย; และคณะ. 2551, หน้า 32-34; อ้างอิงจาก ไกรยุทธ ชีรตยาคินันท์. 2549) ได้กล่าวว่าการมีความรับผิดชอบต่อสังคมของธุรกิจคือพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความรับผิดชอบต่อสังคมสร้างสรรค์ประโยชน์ต่อสังคมทั้งในแวดวงหลักที่ตนเองใช้เป็นแหล่งแสวงหารายได้และแวดวงอื่น ๆ ด้วยกิจกรรมที่เป็นความรับผิดชอบต่อสังคมมักเป็นกิจกรรมที่อยู่นอกเหนือกระบวนการผลิตและการซื้อขายโดยตรงกิจกรรมที่มักกล่าวขานมักเป็นไปในลักษณะของการ “ขาด” ความรับผิดชอบต่อสังคม เช่น การปล่อยน้ำเสียจากกระบวนการผลิตลงในแม่น้ำลำคลองทำให้น้ำเน่าเสียปลาตายคนใช้ประโยชน์จากน้ำไม่ได้การปล่อยควันพิษออกจากโรงงานออกสู่อากาศจนชาวบ้านเป็นโรคระบบหายใจเป็นโรคปอดอักเสบและเป็นโรคผิวหนังทั้ง ๆ ที่รู้ว่าจะเกิดสภาพเช่นนี้ไม่ช้าก็เร็วการที่รถโดยสารของเอกชนและของรัฐวิสาหกิจช่วยกันปล่อยควันดำจากท่อไอเสียรถยนต์อย่างไม่ใยดีกับสุขภาพของประชาชนผู้ใช้ถนนและไม่แคร์ที่จะคิดแก้ไขภาวะเช่นนี้อาจจริงจาง ฯลฯ

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช (2543: 41) ได้กล่าวถึงจริยธรรมต่อสังคมหรือสิ่งแวดล้อมว่าธุรกิจต้องมีความรับผิดชอบต่อสังคมสิ่งแวดล้อมเพราะเป็นเรื่องที่ได้รับความสนใจมากขึ้นมีการตื่นตัวและได้ทวีความสำคัญขึ้นเป็นลำดับซึ่งส่วนหนึ่งสืบเนื่องมาจากระดับการศึกษาที่สูงขึ้นธุรกิจต้องคำนึงถึงผลกระทบจากการดำเนินงานของธุรกิจไม่ว่าจะเป็นเรื่องดินน้ำอากาศ เช่นการใช้สารซีเอฟซีมีผลในการทำลายชั้นบรรยากาศรังสีอัลตราไวโอเล็ตผ่านมายังโลกมากขึ้นและเป็นอันตรายต่อคนการที่โรงงานอุตสาหกรรมไม่จัดระบบบำบัดน้ำเสียก่อนระบายลงสู่แม่น้ำลำคลอง

สุภาพร พิศาลบุตร (2551: 121) กล่าวว่า จริยธรรมต่อสังคมเป็นเรื่องที่สำคัญธุรกิจต้องให้การเอาใจใส่ในกิจกรรมการแสวงหาวัตถุประสงค์การลงทุนการผลิตการจำหน่ายการบริการไม่ให้เกิดผลเสียต่อสังคมการไม่ดำเนินการใด ๆ ที่เกิดผลกระทบเป็นโทษเป็นภัยอันตรายต่อสังคม

ประกอบด้วยการไม่นำสารพิษมาเป็นส่วนผสมของสินค้า เช่น การย้อมสีการผสมสีอันตรายหรือสารเจือปนในอาหารและสินค้าการนำอาหารแช่ในสารเคมีเพื่อให้ได้สีที่สวยงามการไม่ปล่อยถ่ายเทของเสียจากโรงงานลงในแม่น้ำลำคลองการไม่ก่อให้เกิดควันและแก๊สพิษปะปนในอากาศการไม่ทำให้เกิดกลิ่นเหม็นจากการผลิตในโรงงานหรือส่งเสียงจากการทำงานรบกวนสังคม

พิภพ วงษ์เงิน (2550: 76) ได้กล่าวถึงจริยธรรมที่ธุรกิจมีต่อสังคม ได้แก่

1. การขจัดปัญหามลภาวะองค์กรธุรกิจต้องรับผิดชอบและหลีกเลี่ยงการก่อมลภาวะสิ่งแวดล้อม เช่น ควันไฟ ไอพิษ น้ำเสีย กลิ่นเหม็น ฯลฯ ถ้าบังเกิดมลพิษขึ้นต้องให้ความร่วมมือกับรัฐบาลในการแก้ปัญหา

2. การใช้และการอนุรักษ์ทรัพยากรต้องใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างประหยัดคุ้มครองรักษาให้มืออยู่ตลอดไปถ้าผู้ประกอบการดำเนินธุรกิจอย่างไม่มีจริยธรรมไม่คำนึงถึงผลเสียที่เกิดขึ้นกับสิ่งแวดล้อมก็ต้องถือว่าธุรกิจทำให้สิ่งแวดล้อมเสียหาย เช่น น้ำเน่าเสีย ดินเสียหายอากาศเป็นพิษและแล้วในที่สุดก็จะส่งผลกระทบต่อกลับไปสู่ธุรกิจนั่นเองอาจมีผลกระทบได้ทั้งโดยทางตรงและทางอ้อมทางตรง เช่น การใช้ทรัพยากรธรรมชาติเพื่อเป็นวัตถุดิบในการผลิตซึ่งอาจเป็นการใช้สูญสิ้นหมดไปไม่สามารถนำมาใช้ได้อีกและผลกระทบทางอ้อม เช่น หมดความสวยงามไม่เป็นที่นิยมชมชอบของมวลชนก่อให้เกิดพิษภัยและปัญหามลภาวะบรรยากาศเสียก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม 4 ระดับคือ

1. ผลกระทบต่อทรัพยากรด้านกายภาพเป็นผลกระทบที่เป็นรูปธรรม เช่น ระเบิดหินทำลายป่าเพื่อทำรีสอร์ทชายหาดินชาย

2. ผลกระทบต่อทรัพยากรนิเวศวิทยานิเวศวิทยาหมายถึงสิ่งแวดล้อมที่มีชีวิตและไม่มีชีวิตที่อยู่ในภาวะที่สมดุลอาจเสียหายไปเกิดขึ้นได้หากธุรกิจดำเนินการโดยไม่คำนึงถึงจริยธรรมหรือผลกระทบที่จะเกิดขึ้นจากกระบวนการดำเนินการ

3. ผลกระทบต่อการใช้ประโยชน์ของมนุษย์การที่ทรัพยากรธรรมชาติหมดไปสิ่งแวดล้อมก็ถูกทำลายไปเรื่อย ๆ ย่อมส่งผลกระทบต่อการอุปโภคบริโภค เช่น น้ำ ออกซิเจนเพื่อการหายใจ ไม่เหลือสำหรับการก่อสร้าง

4. ผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตปัญหามลภาวะและสิ่งแวดล้อมถูกทำลายมีผลให้คุณภาพชีวิตมนุษย์ด้อยลงเกิดความแห้งแล้งในชนบทการอพยพหลั่งไหลเข้าสู่เมืองหลวงเพื่อความอยู่รอดเกิดสลัมที่อยู่อาศัยน้ำดื่มน้ำใช้ปัญหาระบบสาธารณสุขโรคอาชญากรรม โรคระบาดซึ่งเกิดจากสิ่งแวดล้อมถูกทำลายเสียสมดุลธุรกิจที่มีจริยธรรมทางธุรกิจจะต้องมีการจัดการรักษาคุณภาพของสิ่งแวดล้อมมีนโยบายการจัดการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมควบคุมกำจัดของเสียอันเกิดจากกระบวนการการผลิตก่อนปล่อยสู่สิ่งแวดล้อมต้องดำเนินธุรกิจอย่างมีจริยธรรมต่อสิ่งแวดล้อมธุรกิจที่มีจริยธรรมจะต้องคำนึงถึงความเป็นธรรมไม่เป็นพิษเป็นภัยแก่ใครการใช้เทคโนโลยีต้องเลือกให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมเทคโนโลยีเดียวกันอาจเหมาะสำหรับสถานที่หนึ่งแต่ไม่เหมาะกับสถานที่หนึ่งการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีจริยธรรมย่อมก่อให้เกิดค่าใช้จ่ายมากขึ้นทำให้กำไรลดลงแต่หากธุรกิจไม่คำนึงถึงจริยธรรมทางธุรกิจต่อสิ่งแวดล้อมแล้วธุรกิจนั่นเองที่จะได้รับ

ความเดือดร้อนเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นวัตถุดิบที่เป็นทรัพยากรธรรมชาติแพงขึ้นหายากขึ้นต้องจ่ายค่ารักษาพยาบาลคนงานมากขึ้นเพราะได้รับมลพิษอันตรายจากการผลิต

1.5.6 จริยธรรมทางธุรกิจที่มีต่อสังคมและชุมชนท้องถิ่น

เนตร์พัฒนา ยาวีราช (2551: 42) ให้ขอบข่ายความรับผิดชอบของนักธุรกิจต่อสังคมและชุมชนท้องถิ่น ดังต่อไปนี้

1. ความรับผิดชอบต่อสังคมและชุมชน (Society and Community) หมายถึง องค์กรควรผลิตสินค้าหรือบริการที่เป็นที่ต้องการของชุมชนเป็นการตอบสนองความต้องการของประชาชนผลิตและจำหน่ายสินค้าที่มีคุณภาพ

2. ความรับผิดชอบต่อสุขภาพและสวัสดิการของประชาชน (Health and Welfare) หมายถึง องค์กรไม่ควรผลิตสินค้าหรือให้บริการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ เช่น การผลิตสุราหรือบุหรี่ ควรมีคำเตือนผู้บริโภค เช่น บริษัทผู้ผลิตบุหรี่ในประเทศไต้หวัน ใช้คำเตือนข้างซองบุหรี่ว่า (Please don't smoke too much) หรือบุหรี่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ เช่นเดียวกับประเทศไทยกฎหมายกำหนดให้มีคำเตือนและรูปภาพเตือนใจผู้บริโภค

3. ความรับผิดชอบต่อการศึกษา (Education) หมายถึง การให้ความรู้แก่ผู้บริโภค หรือการให้ความรู้แก่ประชาชนในการใช้สินค้า หรือใช้บริการนั้นอย่างถูกวิธี

4. ความรับผิดชอบต่อสิทธิมนุษยชน (Human Right) ดังนั้นการดำเนินธุรกิจเพื่อมุ่งให้ทั้งธุรกิจสังคมและประชาชนได้รับผลประโยชน์สูงสุดจะต้องคำนึงถึงผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมเป็นสิ่งสำคัญใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างรับผิดชอบ

ยุทธพร ฉัตรธาร (2551: 237) กล่าวว่า การดำเนินธุรกิจนั้นจะต้องคำนึงถึงสิ่งแวดล้อมประเพณีและวัฒนธรรมอันดีงามส่งเสริมให้บุคลากรในองค์กรเป็นพลเมืองดีและทำประโยชน์ให้ชุมชนและสังคมเคารพต่อวัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่นที่เข้าประกอบธุรกิจจากการศึกษาค้นคว้า

สรุปได้ว่า จริยธรรมที่มีต่อสังคม หมายถึงการประพฤติปฏิบัติทั้งกายวาจาใจที่ดีงามของนักธุรกิจที่มีต่อสังคมพฤติกรรมที่แสดงออกได้แก่ไม่ทำลายทรัพยากรธรรมชาติให้ความร่วมมือกับทุกฝ่ายเพื่อสร้างสรรค์สังคมและให้ความร่วมมือในมาตรการการประหยัดพลังงาน

2. เจตคติที่มีต่อจริยธรรมทางธุรกิจ

ความหมายเจตคติ

เจตคติ (Attitude) หมายถึงความรู้สึกที่คนเรามีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดหรือหลายสิ่งหรือทำที่บุคคลที่มีต่อบุคคลวัตถุสิ่งของหรือสถานการณ์ต่าง ๆ ความรู้สึกหรือท่าทีจะเป็นไปในทานองที่พึงพอใจหรือไม่พอใจเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยก็ได้สภาพความคิดความเข้าใจและความรู้สึกเชิงประเมินที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ อาจเป็นวัตถุกสถานการณ์ความคิดผู้คนที่ทำให้บุคคลมีแนวโน้มที่จะแสดง

พฤติกรรมต่อสิ่งนั้นในลักษณะเฉพาะตัวตามทิศทางของทัศนคติที่มีอยู่ (สมเจตน์ นาคเสวี, อุสมาน ราชฎร์นิยม; และอุสมาน เจะเลาะ. 2550) หรือวิถีทางที่บุคคลเกิดความรู้สึกต่อบางสิ่งบางอย่าง ความรู้สึกอาจจะเป็นในด้านการจูงใจหรืออารมณ์คือดูได้จากพฤติกรรมองค์ประกอบของเจตคติที่สำคัญ 3 ประการ (จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย. 2549: 58) คือ

1. การรู้ (Cognition) ประกอบด้วยความเชื่อของบุคคลที่มีต่อเป้าหมายเจตคติ เช่น ทัศนคติต่อลัทธิคอมมิวนิสต์สิ่งสำคัญขององค์ประกอบนี้ก็คือจะประกอบด้วยความเชื่อที่ได้ประเมินค่าแล้วว่าน่าเชื่อถือหรือไม่น่าเชื่อถือดีหรือไม่ดีและยังรวมไปถึงความเชื่อในใจว่าควรจะมีปฏิกิริยาตอบโต้อย่างไรต่อเป้าหมายทัศนคตินั้นจึงจะเหมาะสมที่สุด ดังนั้นการรู้และแนวโน้มพฤติกรรมจึงมีความเกี่ยวข้องและสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด

2. ความรู้สึก (Feeling) หมายถึงอารมณ์ที่มีต่อเป้าหมายเจตคตินั้นเป้าหมายจะถูกมองด้วยอารมณ์ชอบหรือไม่ชอบถูกใจหรือไม่ถูกใจส่วนประกอบด้านอารมณ์ความรู้สึกนี้เองที่ทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกดีดิ่งยึดมั่นซึ่งอาจกระตุ้นให้มีปฏิกิริยาตอบโต้ได้หากมีสิ่งที่ขัดกับความรูสึกมากกระทบ

3. แนวโน้มพฤติกรรม (Action Tendency) หมายถึง ความพร้อมที่จะมีพฤติกรรมที่สอดคล้องกับเจตคติถ้าบุคคลมีเจตคติที่ดีต่อเป้าหมายเขาจะมีความพร้อมที่จะมีพฤติกรรมช่วยเหลือหรือสนับสนุนเป้าหมายนั้นถ้าบุคคลมีเจตคติในทางลบต่อเป้าหมายเขาก็จะมีความพร้อมที่จะมีพฤติกรรมทำลายหรือทำร้ายเป้าหมายนั้น

การเกิดเจตคติว่าเกิดจากการเรียนรู้และโดยมากก็เป็นการเรียนรู้ทางสังคม (ลักษณะ สรวิวัฒน์. 2549: 69) ได้อธิบายว่าดังนั้นปัจจัยที่ทำให้เกิดเจตคติจึงมีหลายประการ เช่น ประสบการณ์เฉพาะเมื่อคนเราได้รับประสบการณ์ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งอาจจะมีลักษณะในรูปแบบที่ผู้ได้รับรู้สึกว่าได้รางวัลหรือถูกลงโทษประสบการณ์ที่ผู้รู้สึกเกิดความพึงพอใจย่อมจะทำให้เกิดเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้นแต่ถ้าเป็นประสบการณ์ที่ไม่เป็นที่พึงพอใจก็ย่อมจะเกิดเจตคติที่ไม่ดี

การสอนการสอนนั้นอาจจะเป็นทั้งแบบที่เป็นแบบแผนหรือไม่เป็นแบบแผนก็ได้ซึ่งเราได้รับจากคนอื่นองค์การที่ทำหน้าที่สอนเรามีมากมาย เช่น บ้านวัดโรงเรียนสื่อมวลชนต่าง ๆ เรา มักจะได้รับเจตคติที่สังคมมีอยู่และนำมาขยายตามประสบการณ์ของเราการสอนที่ไม่เป็นแบบแผนนั้นส่วนใหญ่เริ่มจากครอบครัวพ่อแม่พี่น้องมักจะบอกเราว่าสิ่งนั้นไม่ดีสิ่งนี้ไม่ดีหรือใครควรทำอะไร มีความสำคัญอย่างไร

ตัวอย่างเจตคติบางอย่างเกิดขึ้นจากการเลียนแบบในสถานการณ์ต่าง ๆ เราเห็นคนอื่นประพฤติเราเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมคนอื่นออกมาเป็นรูปของเจตคติถ้าเรายอมรับนับถือหรือเคารพก็ มักยอมรับความคิดของบุคคลนั้นเช่นเด็กชายแดงเห็นบิดาดูรายการกีฬาทางโทรทัศน์ประจำทำให้ เด็กชายแดงสนใจกีฬาหนังด้วยหรือหากเขาสังเกตเห็นบิดามารดาดูแลรักษาชุดรับแขกในบ้าน มากกว่าอุปกรณ์ตกแต่งภายในบ้านมากกว่าดูแลอุปกรณ์ในสวนหลังบ้านเขาอาจเกิดความรู้สึกว่า อุปกรณ์ตกแต่งภายในบ้านต้องระวังรักษาเป็นพิเศษจากเหตุการณ์ทำให้เด็กชายแดงเกิดการเรียนรู้ และปลูกฝังเจตคติที่ดีได้

ปัจจัยที่เกี่ยวกับสถาบันปัจจัยทางสถาบันมีอยู่เป็นอันมากที่มีส่วนสร้างสรรค์สนับสนุนเจตคติของเราตัวอย่างเช่น การปฏิบัติตนในวัดในโบสถ์การแต่งกายของคนในสถานการณ์ทางสังคมต่าง ๆ เป็นสิ่งให้แนวเจตคติของคนเราเป็นอันมากสภาวะที่มีผลต่อการก่อเกิดของเจตคตินั้นมีหลายอย่าง

เจตคติมีคุณลักษณะที่สำคัญดังนี้

เจตคติเกิดจากประสบการณ์สิ่งเร้าต่าง ๆ รอบตัวบุคคลการอบรมเลี้ยงดูการเรียนรู้ขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดเจตคติแม้ว่าจะมีประสบการณ์ที่เหมือนกันก็เป็นเจตคติที่แตกต่างกันได้ด้วยสาเหตุหลายประการ เช่น สติปัญญาอายุเป็นต้นเจตคติเป็นการเตรียมหรือความพร้อมในการตอบสนองต่อสิ่งเร้าเป็นการเตรียมความพร้อมภายในของจิตใจมากกว่าภายนอกที่สังเกตได้สภาวะความพร้อมที่จะตอบสนองมีลักษณะที่ซับซ้อนของบุคคลว่าชอบหรือไม่ชอบยอมรับหรือไม่ยอมรับเกี่ยวข้องกับอารมณ์ด้วย

เจตคติมีทิศทางของการประเมินทิศทางของการประเมินคือลักษณะความรู้สึกหรืออารมณ์ที่เกิดขึ้นถ้าเป็นความรู้สึกหรือประเมินว่าชอบพอใจเห็นด้วยก็คือเป็นทิศทางในทางที่ดีเรียกว่าเป็นทิศทางในทางบวกและถ้าประเมินออกมาในทางไม่ดี เช่น ไม่ชอบไม่พอใจก็มีทิศทางในทางลบเจตคติทางลบไม่ได้หมายความว่าไม่ควรเจตคตินั้นเป็นเพียงความรู้สึกที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้นเจตคติมีความเข้มคือมีปริมาณมากน้อยของความรู้สึกถ้าชอบมากหรือไม่เห็นด้วยอย่างมากก็แสดงว่ามีความเข้มสูงถ้าไม่ชอบเลยหรือเกลียดที่สุดก็แสดงว่ามีความเข้มสูงไปอีกทางหนึ่ง

เจตคติมีความคงทนเจตคติเป็นสิ่งที่บุคคลยึดมั่นถือมั่นและมีส่วนในการกำหนดพฤติกรรมของคนนั้นการยึดมั่นในเจตคติต่อสิ่งใดทำให้การเปลี่ยนแปลงเจตคติเกิดขึ้นได้ยาก

เจตคติมีทั้งพฤติกรรมภายในและพฤติกรรมภายนอกพฤติกรรมภายในเป็นสภาวะทางจิตใจซึ่งหากไม่ได้แสดงออกก็ไม่สามารถรู้ได้ว่าบุคคลนั้นมีเจตคติอย่างไรในเรื่องนั้นเจตคติเป็นพฤติกรรมภายนอกแสดงออกเนื่องจากถูกกระตุ้นและการกระตุ้นยังมีสาเหตุอื่น ๆ ร่วมอยู่ด้วย

เจตคติต้องมีสิ่งเร้าจึงมีการตอบสนองขึ้นไม่จำเป็นว่าเจตคติที่แสดงออกจากพฤติกรรมภายในและพฤติกรรมภายนอกจะต้องตรงกันเพราะก่อนแสดงออกนั้นก็ปรับปรุงให้เหมาะสมกับสภาพของสังคมแล้วจึงแสดงออกเป็นพฤติกรรมภายนอก

กล่าวโดยสรุป เจตคติ (Attitude) เป็นลักษณะทางจิตของบุคคลที่เป็นแรงขับแรงจูงใจของบุคคลแสดงพฤติกรรมที่จะแสดงออกไปในทางต่อต้านหรือสนับสนุนต่อสิ่งนั้นหรือสถานการณ์นั้นถ้าทัศนคติของบุคคลใดที่สามารถทำนายพฤติกรรมของบุคคลนั้นได้โดยปกติคนเรามักแสดงพฤติกรรมในทิศทางที่สอดคล้องกับทัศนคติที่มีอยู่อย่างไรก็ดีเจตคติเมื่อเกิดขึ้นแล้วอาจจะมีลักษณะที่ค่อนข้างถาวรและคงทนความรังเกียจเดียดฉันท์ที่เรียนรู้ในวัยเด็กอาจจะคงอยู่ต่อไปจนชั่วชีวิตเจตคติทางการเมืองศาสนาและอื่น ๆ มักจะมีความคงทนเป็นอันมาก

ทั้งนี้ จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้องกับเจตคติที่มีต่อจริยธรรมทางธุรกิจผู้วิจัยขอเสนอในหัวข้อต่าง ๆ ได้แก่ความสนใจใฝ่เรียนรู้จริยธรรมทางธุรกิจการตระหนักรู้ในปัญหาจริยธรรมทางธุรกิจและความเชื่อในคุณค่าของจริยธรรม ดังนี้

2.1 ด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้จริยธรรมทางธุรกิจ

ความสนใจนับว่าเป็นพื้นฐานสำคัญของการเรียนเป็นต้นทางที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความตั้งใจอยากรู้อยากทราบและเอาใจใส่เพ่งเล็งคิดความพอใจในสิ่งที่เรียนยอมนำไปสู่ความพยายามค้นคว้าหาความรู้และพร้อมที่จะแก้ไขอุปสรรคต่าง ๆ ใต้ความสนใจจะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนใคร่รู้อยากเรียนแสวงหาความรู้จักคิดและประพุดแต่สิ่งที่ถูกต้องตั้งงามจนเคยชินเป็นนิสัยซึ่งความสนใจหมายถึงสภาพที่คนเราเกิดความคิดความตั้งใจความรู้สึกและเอาใจจดจ่อในสิ่งใดสิ่งหนึ่งอาจหมายถึงความรักใคร่ชอบพอในสิ่งนั้น ๆ ด้วย

ลี เจ ครอนบาค (นุชรี คงมณี: 2549: 34; อ้างอิงจาก Lee J.Cronbach. 1954) กล่าวว่า ความสนใจหมายถึงความโน้มเอียงที่จะแสวงหากิจกรรมและวัตถุบางอย่างและแนวโน้มที่จะเลือกสิ่งนั้นมากกว่าสิ่งอื่น ๆ ทั้งนี้ความสนใจเป็นแบบของประสบการณ์ทางความรู้สึกในจิตอย่างหนึ่งเกิดขึ้นพร้อมกับความใส่ใจที่มีต่อวัตถุหรือกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2549: 15) ได้กล่าวถึงความสนใจใฝ่เรียนรู้ว่าเป็นคุณลักษณะทางจิตใจและพฤติกรรมที่แสดงถึงความกระตือรือร้นสนใจใฝ่ใฝ่คิดค้นแสวงหาความรู้ด้านต่าง ๆ ตลอดจนความสามารถในการจำแนกเปรียบเทียบและวิเคราะห์เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในการดำเนินชีวิตได้อย่างถูกต้องเหมาะสม วงการธุรกิจปัจจุบันมีความตื่นตัวและให้ความสำคัญต่อความสนใจใฝ่เรียนรู้จริยธรรมทางธุรกิจมากขึ้นทั้งนี้เพราะการดำเนินธุรกิจมีการแข่งขันกันรุนแรงโดยไม่ได้คำนึงถึงหลักจริยธรรมที่ควรประพฤติปฏิบัติก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมามากมายดังนั้นเพื่อลดการประพฤติปฏิบัติที่ไม่ดีไม่เหมาะสมจำเป็นที่จะต้องส่งเสริมการเรียนรู้ในเรื่องจริยธรรมทางธุรกิจซึ่งมีทั้งกำหนดเป็นหลักสูตรในมหาวิทยาลัย ตลอดจนในส่วนขององค์กรธุรกิจได้ให้ความสำคัญในการอบรมส่งเสริมและพัฒนาให้บุคคลในองค์กรมีจริยธรรมซึ่งได้มีผู้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการศึกษาเรียนรู้จริยธรรมทางธุรกิจ ดังนี้

ศุภชัย พานิชภักดิ์ (2549: 8) ได้กล่าวว่าการเพิ่มเติมหลักสูตรเกี่ยวกับจริยธรรมอาจจะไม่สามารถทำให้การแก้ปัญหาอาชญากรรมทางเศรษฐกิจได้อย่างชะงัดแต่จะมีผลในการสอนให้นักศึกษามีความสำนึกว่าความสามารถในการศึกษาหรือความเปรีื่องปราศรัยทางด้านเทคนิคนั้นไม่พอที่จะทำให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์หรือเหนือกว่าผู้อื่นได้หลักสูตรจริยธรรมทางธุรกิจอาจจะต้องเน้นถึงกติกากในการประกอบธุรกิจและผลเสียจากการละเมิดเน้นถึงกรณีศึกษาของการก่ออาชญากรรมทางเศรษฐกิจและผลในบั้นปลายเน้นถึงการสร้างพฤติกรรมมนุษย์ที่มีคุณภาพ เช่น

1. การทำงานร่วมกันซึ่งต้องการการรู้จักออมชอมความเสมอต้นเสมอปลาย
2. การห่วงใยผู้อื่นซึ่งต้องการความรู้สึกร่วมความเห็นใจสงสารและความเสมอภาค
3. การลดผลประโยชน์ส่วนตนซึ่งต้องการลักษณะของพุทธศาสนิกชนที่ดีที่ลดความรู้สึก

“ตัวกู” การมีวินัยการควบคุมตนเอง

4. การเสียสละเพื่อองค์กรซึ่งต้องการความรับผิดชอบต่อหน้าที่ความซื่อสัตย์และความจงรักภักดี

จินตนา บุญบงการ (2554: 14) ได้กล่าวว่า การก่อให้เกิดจริยธรรมทางธุรกิจขึ้นมาได้นั้น เป็นหน้าที่ของทุกสถาบันในประเทศชาติที่ต้องปลูกฝังพุ่มพักแนวคิดทางด้านจริยธรรมให้เกิดขึ้นกับคนทุกคนได้ตระหนักเห็นว่าเป็นเรื่องที่เป็นหน้าที่เป็นความรับผิดชอบที่ผู้ประกอบการธุรกิจต้องกระทำอย่างมีจริยธรรมจากวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจที่ผ่านมาของประเทศไทยที่เป็นผลเนื่องมาจากการขาดความชัดเจนและโปร่งใสในการดำเนินการหรือที่เรียกว่าขาดธรรมรัฐธรรมรัฐกับธุรกิจคือการจัดการธุรกิจเอกชนให้ตรวจสอบได้โปร่งใสมีประสิทธิภาพและมีความรับผิดชอบต่อสังคม แนวความคิดเดิมของการประกอบธุรกิจจะมุ่งเน้นกำไรสูงสุดใช้กลยุทธ์ในการทำลายคู่แข่งขั้นเน้น การทำการค้าแบบผูกขาดโดยมุ่งหวังเพียงผลกำไรสูงสุดแต่สำหรับแนวความคิดใหม่ของการประกอบธุรกิจมีความมุ่งเน้นเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

1. มุ่งเน้นเรื่องคุณภาพของสินค้าหรือบริการมีการประกันคุณภาพสินค้าเพื่อก่อประโยชน์สูงสุดแก่ผู้บริโภค
2. เน้นเรื่องการให้บริการในเรื่องความสะอาดสบายตลอดจนบริการหลังการขาย
3. เน้นเรื่องต้นทุนให้ผู้บริโภคใช้ของดีราคาถูก
4. เน้นเรื่องเวลาเน้นความรวดเร็วทันต่อเหตุการณ์
5. เน้นในเรื่องของความรับผิดชอบต่อขั้นตอนการผลิต
6. เน้นคืนกำไรสู่สังคมตอบสนองในรูปของการให้ทุนการศึกษาทุนวิจัยและทุนทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อสร้างสรรค์สังคม
7. เน้นความร่วมมือกันระหว่างธุรกิจประเภทเดียวกันเพื่อความประหยัดจะเห็นได้ว่าธุรกิจจำเป็นต้องมีความกระตือรือร้นแสวงหาความรู้ข้อมูลข่าวสารปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการดำเนินธุรกิจตามแนวคิดใหม่ที่สังคมโลกยอมรับเพื่อนำไปสู่การดำเนินธุรกิจอย่างมีจริยธรรมจากการศึกษาค้นคว้า

สรุปได้ว่าความสนใจใฝ่เรียนรู้จริยธรรมทางธุรกิจหมายถึงความใส่ใจกระตือรือร้นใฝ่ศึกษาเกิดความคิดความเข้าใจในความรู้เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในการดำเนินธุรกิจได้ถูกต้องและเหมาะสม

2.2 ด้านการตระหนักรู้ในปัญหาจริยธรรมทางธุรกิจ

ความตระหนักเป็นสภาวะจิตใจเกี่ยวกับพฤติกรรมที่แสดงถึงความสำนึกการรับรู้ความรู้สึกความคิดและความปรารถนาต่าง ๆ ต่อสิ่งหนึ่งหรือเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งด้วยการพูดเขียนหรืออื่น ๆ โดยอาศัยระยะเวลาและประสบการณ์หรือสภาพแวดล้อมในชุมชนหรือสิ่งเร้าภายนอกเป็นปัจจัยทำให้บุคคลเกิดความตระหนักขึ้นความตระหนักเป็นเรื่องของโอกาสการได้รับการสัมผัสจากสิ่งเร้าหรือสิ่งแวดล้อมโดยไม่ได้ตั้งใจการใช้จิตไตร่ตรองแล้วจึงเกิดความสำนึกต่อ

ปรากฏการณ์หรือสถานการณ์นั้น ๆ และในเรื่องของความตระหนักนี้จะไม่เกี่ยวข้องกับการจำหรือการระลึกมากนักเพียงแต่จะรู้สึกว่ามีสิ่งนั้นอยู่จำแนกและรับรู้ได้ (จินตนา จินากุล. 2540: 18) ผู้ที่อยู่ในวงการธุรกิจมีจริยธรรมทางธุรกิจมากน้อยแตกต่างกันทั้งนี้เพราะประเด็นของปัญหาจริยธรรมทางธุรกิจมีอยู่กว้างขวางมากซึ่งหากผู้ดำเนินธุรกิจไม่ตระหนักในปัญหาจริยธรรมกันเลยโอกาสที่จะกระทำในสิ่งที่ขาดจริยธรรมจึงเกิดขึ้นได้ง่ายและไม่รู้ตัวก็มีอยู่มากและที่กระทำโดยเจตนาก็มีอยู่ไม่น้อยซึ่งได้มีผู้กล่าวถึงปัญหาจริยธรรมทางธุรกิจไว้ ดังนี้

บาราน (Baran, R.J. 1997: 2) ได้กล่าวว่าพฤติกรรมที่เป็นปัญหาทางจริยธรรมนั้นมีมากมายที่เป็นรูปธรรมและพบเห็นได้ในการดำเนินธุรกิจทั่ว ๆ ไปซึ่งมักปรากฏอยู่ในจรรยาบรรณของนักธุรกิจว่าเป็นพฤติกรรมที่องค์กรไม่ต้องการให้เกิดขึ้นเพราะถือว่าการกระทำที่เป็นปัญหาทางจริยธรรมดัง เช่น

1. การให้สินบน (bribery) หรือการให้ค่าตอบแทนที่ไม่ถูกต้องซึ่งได้แก่
 - 1.1 การจ่ายเงินเล็ก ๆ น้อย ๆ
 - 1.2 การจ่ายเงินเป็นจำนวนมากเพื่อหลบหลีกกฎหมายหรือเพื่อเพิ่มอิทธิพลทางการเมือง
 - 1.3 การจ้างผู้อื่นให้ทำการติดสินบนหรือให้จ่ายเงินเพื่อผลประโยชน์ของบริษัทตนเอง
2. การเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการออกกฎหมายหรือนโยบายของรัฐบาล
3. การให้สินบนแก่เจ้าหน้าที่ตุลาการ
4. การโอนเงินไปใช้หรือไปให้แหล่งอื่นที่ไม่ถูกต้องตามระบบ
5. การทำธุรกิจที่ใช้มาตรฐานแต่ละประเทศแตกต่างกัน
6. การลอกเลียนเทคโนโลยีและละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่น
7. การตั้งราคาสินค้าที่ไม่เป็นธรรมและการทุ่มตลาดเพื่อหวังทำลายบริษัทคู่แข่งขึ้น
8. การให้ของขวัญหรือรางวัลหลังจากการถือกุศลผลประโยชน์กัน
9. การปล่อยให้ผู้บริโภคใช้สินค้าไม่ถูกวิธี
10. การปล่อยให้ผลิตภัณฑ์หรือสารที่เป็นพิษเข้าสู่ชุมชน
11. การปล่อยให้มีการผลิตที่เป็นอันตรายต่อพนักงาน
12. การจำหน่ายสินค้าที่เป็นอันตราย
13. การส่งเสริมการปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมในชุมชน
14. การใช้แรงงานเด็กหรือแรงงานที่มีการบังคับ
15. การตกแต่งตัวเลขทางบัญชีเพื่อหลีกเลี่ยงภาษี
16. การทำธุรกิจที่ผิดกฎหมายของประเทศที่ทำธุรกิจอยู่
17. การจ่ายเงินพิเศษแก่ผู้ที่เกี่ยวข้อง เช่น พนักงานลูกค้าคนกลางอย่างไม่ถูกต้อง
18. การล้วงความลับทางการค้าของบริษัทคู่แข่งโดยผิดหลักการ
19. การปกปิดความผิดของตนเอง

20. การโฆษณาสินค้าที่ไม่ถูกต้องตามความเป็นจริง
21. การจ้างงานโดยไม่คำนึงถึงความสามารถแต่ใช้ระบบเส้นสาย
22. การใช้ข้อมูลจากตำแหน่งงานของตนเองซื้อขายหุ้นอย่างไม่ถูกต้อง
23. การปฏิบัติต่อพนักงานแบบไม่เท่าเทียมกันโดยมีสาเหตุมาจากการแบ่งแยกเพศ
24. การปกป้องพนักงานที่ทำรายได้ให้บริษัททั้ง ๆ ที่พนักงานนั้นทำความผิด

จากการศึกษาค้นคว้าสรุปได้ว่า การตระหนักรู้ในปัญหาจริยธรรมทางธุรกิจหมายถึงความมีสำนึกที่รอบคอบและสามารถพิจารณาไตร่ตรองได้ของนักธุรกิจต่อพฤติกรรมต่าง ๆ ที่จะก่อให้เกิดปัญหาจริยธรรมทางธุรกิจ

2.3 ด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม

ได้มีผู้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการวัดความเชื่อไว้ ดังนี้

โรคิช (จิริวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์. 2549: 10; อ้างอิงจาก Rokish. 1972) ได้กล่าวว่า ความเชื่อที่เกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งในลักษณะของความถูก-ผิด, จริง-เท็จ, ดี-ไม่ดีซึ่งอาจกระตุ้นก่อให้เกิดการกระทำและก่อให้เกิดความต้องการและความไม่ต้องการซึ่งความเชื่อตามแนวคิดของโรคิชมี 3 ชนิดคือ

1. ความเชื่อตามสภาพของสิ่งที่มีอยู่เป็นความเชื่อเกี่ยวกับสิ่งที่มีอยู่ในแง่ความถูก-ผิดจริง-เท็จ
2. ความเชื่อเชิงประเมินค่าหมายถึงความเชื่อที่มีการประเมินเป็นพื้นฐานแฝงอยู่เช่น คนจีนขยันคนไทยใจดี
3. ความเชื่อตามบทบัญญัติกฎเกณฑ์ระเบียบวินัยที่สังคมกำหนดไว้ เช่น ความเชื่อตามหลักศาสนาหรือกฎเกณฑ์และระเบียบของสังคม

ฟิชบายน์ (จิริวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์. 2549: 13; อ้างอิงจาก Fishbein. 1975) กล่าวว่าความเชื่อมีอยู่ 2 ลักษณะคือความเชื่อในบางสิ่งบางอย่างเป็นความเชื่อในการยอมรับระดับหนึ่งว่าสิ่งนั้นมีอยู่จริงและความเชื่อเกี่ยวกับบางสิ่งบางอย่างเน้นความเป็นไปได้ของความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งนั้นกับคุณสมบัติบางประการซึ่งความเชื่อตามแนวคิดของฟิชบายน์มี 2 ชนิด คือ

1. ความเชื่อเชิงพรรณนาเป็นความเชื่อที่เกิดจากการรับรู้หรือมีประสบการณ์โดยตรงกับสิ่งนั้นโดยอาศัยประสาทสัมผัสทั้ง 5 และความเที่ยงตรงของความเชื่อถือแบบนี้นั้นขึ้นอยู่กับสติปัญญาความรู้ประสบการณ์และความเชื่อถือได้ของประสาทสัมผัสของบุคคลนั้น ๆ
2. ความเชื่อเชิงอนุมานเป็นความเชื่อที่ไม่ได้เกิดจากการรับรู้โดยตรงแต่เกิดจากการอนุมาน เช่น การพบปะสังสรรค์กับบุคคลอื่นการอ่านหนังสืออาจนำไปสู่ความเชื่อเกี่ยวกับสิ่งที่ไม่เคยพบเห็นหรือมีประสบการณ์มาก่อนการวิเคราะห์ข้อมูลที่มีอยู่หรือข้อมูลที่ได้จากแหล่งอื่นแล้วสรุปผลเป็นความเชื่อใหม่ก็สามารถจัดอยู่ในความเชื่อเชิงอนุมานหรือกล่าวได้ว่าความเชื่อเชิงอนุมานเกิดขึ้นจากการหาความสัมพันธ์จากสิ่งที่ได้เรียนรู้มาแล้วและการเปรียบเทียบ

ข้อมูลที่มีอยู่ธุรกิจใดที่เห็นคุณค่าของจริยธรรมยอมนำมาซึ่งความเจริญรุ่งเรืองของธุรกิจนั้น ๆ ในทางตรงข้ามหากธุรกิจปราศจากซึ่งจริยธรรมผู้ประกอบการธุรกิจจะพบว่าธุรกิจของตนเต็มไปด้วยปัญหาและมีแนวโน้มที่จะหายหน้าในที่สุดมีผู้ให้แนวคิดเกี่ยวกับคุณค่าของการมีจริยธรรมในการดำเนินธุรกิจดังนี้

พรนพ พุกกะพันธ์ (2549: 72) กล่าวว่าธุรกิจใดมีจริยธรรมยอมจะเป็นที่ยอมรับ เชื่อถือได้ รับโอกาสได้เปรียบในเชิงธุรกิจและมีแนวโน้มที่จะรุ่งโรจน์กล่าวได้ว่าจริยธรรมคือหนทางแห่งความสำเร็จที่จำเป็นต่อการประกอบธุรกิจหากจะประเมินประโยชน์ของจริยธรรมต่อธุรกิจแล้ว อาจจำแนกได้ดังนี้

1. จริยธรรมก่อให้เกิดความเชื่อถือ (Credit) โดยธรรมชาติความเชื่อถือนั้นเกิดจากความซื่อสัตย์ดังนั้นคนที่มีความซื่อสัตย์ ก่อปรด้วยความซื่อสัตย์เสมอย่อมได้รับความเชื่อถือและความเชื่อถือคือที่มาของเครดิตทางการค้าซึ่งเป็นปัจจัยที่ได้เปรียบในเชิงการแข่งขันทั้งในด้านการลงทุน และการตลาด

2. จริยธรรมก่อให้เกิดความทุ่มเท (Devotion) ของคนทำงานอันจะนำมาซึ่งประสิทธิภาพอันทรงคุณภาพ (Qualitative Efficiency) ต่อการผลิตที่เต็มกำลัง (Full Capacity) หากบริษัทก่อปรด้วยควมมีจริยธรรมปฏิบัติต่อพนักงานทุกคนอย่างมีมนุษยธรรมและมีพัฒนาการอย่างต่อเนื่องย่อมเป็นที่รักที่ผูกพันของพนักงานพนักงานย่อมทุ่มเทความสามารถต่อการผลิตหรือการบริการอย่างต่อเนื่องเป็นที่รักที่ผูกพันของพนักงานพนักงานย่อมทุ่มเทความสามารถต่อการผลิตหรือการบริการอย่างเต็มกำลังความสามารถอันนำมาซึ่งผลการผลิตหรือการบริการที่ดี

3. จริยธรรมก่อให้เกิดภาพลักษณ์ที่ดี (Good Image) ซึ่งภาพลักษณ์ที่ดี มีผลต่อตำแหน่งทางการค้าของบริษัท (Positioning) และมีผลต่อความภักดีที่ผู้บริโภคมีต่อสินค้าและบริการของบริษัท (Brand Royalty) และภาพลักษณ์ทางการค้าที่ดีมีผลโดยตรงต่อการกำหนดราคา (Pricing) และความภักดีต่อสินค้าและบริการมีผลโดยตรงต่อยอดขาย (Sales volume) ซึ่งราคาขาย และยอดขายมีผลโดยตรงต่อกำไรดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าจริยธรรมทางธุรกิจคือที่มาแห่งความร่ำรวย

4. จริยธรรมก่อให้เกิดการลดหย่อนทางกฎหมายบริษัทที่มีประวัติทางจริยธรรมที่ดีงามเมื่อพลัดพลังไปมีคดีความกับบุคคลอื่นก็ดีหรือกับรัฐก็ดีย่อมได้รับข้อลดหย่อนในบทลงโทษตามโทษานุโทษที่บัญญัติไว้ตามกฎหมายของแต่ละสังคม

5. จริยธรรมก่อให้เกิดการทำงานอย่างมีความสุขเมื่อทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับบริษัทไม่ว่าจะเป็นผู้ถือหุ้นผู้ร่วมงานในบริษัทคู่ค้าลูกค้าผู้บริโภครัฐบาลและสังคมต่างก็มีจริยธรรมที่ดีต่อกัน ย่อมเป็นการสร้างความสัมพันธ์อันดีและอบอุ่นขึ้นทุกฝ่ายจะปฏิบัติหน้าที่ด้วยความสบายใจและไม่มีปัญหาบาดหมางใจกันเกิดขึ้นหรืออาจมีบ้างโดยอุบัติเหตุก็แก้ไขได้โดยง่ายการทำงานอย่างมีจริยธรรมต่อตนเองและต่อกันและกันจึงมีชีวิตการทำงานที่มีความสุขปราศจากความเครียดใด ๆ นอกจากความเครียดเกิดจากการแบกความเสี่ยงในอัตราสูงของธุรกิจบางประเภทนั่นเองและแม้จะมีความเครียดจากภาระเสี่ยงบ้างจริยธรรมในการปฏิบัติงานจะช่วยผ่อนคลายเป็นและลดความเครียดไปได้มากที่สุดทีเดียว

ตอบบีนส์และคนอื่น ๆ (สมบูรณ์ ศาลยาชีวิน; และคนอื่น ๆ. 2551: 61; อ้างอิงจาก Dobbins and others. 2000) ได้สรุปไว้ว่า การมีจริยธรรมในการทำธุรกิจและความรับผิดชอบต่อสังคมจะส่งผลดีต่อองค์กรในระยะยาวนักธุรกิจที่เชื่อว่าการทำธุรกิจที่มีจริยธรรมความรับผิดชอบต่อสังคมจะมีข้อดีก็คือ

1. ทำให้ธุรกิจสามารถทำกำไรได้ในระยะยาว
2. ภาพพจน์ของธุรกิจจะดีขึ้นมาก
3. กฎหมายและข้อบังคับที่ออกมาเพื่อใช้กับธุรกิจจะไม่มากขึ้น
4. ธุรกิจสามารถรักษาบุคลากรที่มีความสามารถไว้ได้นาน
5. เป็นการทำนุบำรุงวัฒนธรรมที่ดีงามของชาติไว้
6. ช่วยรักษาสภาพแวดล้อมที่ดีไว้สำหรับคนรุ่นต่อไป
7. สนองต่อความต้องการของสาธารณชน

ส่วนนักธุรกิจที่คัดค้านบทบาทหน้าที่ของธุรกิจในเรื่องความรับผิดชอบต่อสังคมเห็นว่าหากธุรกิจคำนึงถึงจริยธรรมความรับผิดชอบต่อสังคมมากก็จะทำให้เกิดผลเสียต่อธุรกิจคือ

1. ทำให้กำไรลดลง
2. เพิ่มรายจ่ายขององค์กร
3. ผิดวัตถุประสงค์ในการทำธุรกิจเพราะเป้าหมายในการทำธุรกิจก็คือการทำกำไร
4. ผู้บริโภคจะต้องซื้อสินค้าในราคาที่สูงขึ้นทำหน้าที่ไม่ตรงกับบทบาทของตนเพราะ

หน้าที่การดูแลสังคมนั้นเป็นของรัฐบาล

3. การปลูกฝังจริยธรรมในสถานศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

“มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต” เดิมชื่อว่า “วิทยาลัยครูภูเก็ต” เกิดขึ้นจากการที่กระทรวงศึกษาธิการมีโครงการจัดตั้งวิทยาลัยครูในส่วนภูมิภาคเพิ่มอีก 3 แห่งเพื่อให้การผลิตครูและบุคลากรทางการศึกษาเป็นไปตามนโยบายและเป้าหมายของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 3 (2515-2519) ในส่วนที่เกี่ยวกับการพัฒนาการศึกษาวิทยาลัยครูภูเก็ตเป็นวิทยาลัยครูแห่งหนึ่งของโครงการนี้

ปรัชญาของมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ตเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อพัฒนาท้องถิ่นจัดการศึกษาสร้างองค์ความรู้บนพื้นฐานแห่งความรับผิดชอบต่อสังคม

วิสัยทัศน์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ตจะเป็นมหาวิทยาลัยเพื่อปวงชนมีฐานะเป็นนิติบุคคล อยู่ในกำกับของรัฐบาล จัดการศึกษาที่หลากหลายเป็นประโยชน์ต่อสังคมอย่างมีคุณภาพเพื่อเสริมสร้างชุมชนให้เข้มแข็งและยั่งยืนตลอดไป

พันธกิจของมหาวิทยาลัย

จากวิสัยทัศน์ที่ได้กำหนดไว้มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต จึงต้องมีพันธกิจดังนี้

1. จัดและพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ทางด้านวิชาการและวิชาชีพชั้นสูงเพื่อผลิตกำลังคน โดยเน้นสาขาวิชาที่ตอบสนองความต้องการของท้องถิ่นเป็นหลักเพื่อส่งผลให้บุคคลท้องถิ่น ชุมชน และประเทศชาติมีการพัฒนาที่ยั่งยืน
2. ศึกษา วิจัย พัฒนาและเผยแพร่องค์ความรู้ใหม่ ทางด้านการเรียนการสอนการบริหารจัดการ และการให้บริการทางวิชาการแก่ท้องถิ่น
3. ปรับปรุงพัฒนาและถ่ายทอดเทคโนโลยีโดยเน้นการนำความรู้และเทคโนโลยีจากสภาอุตสาหกรรมมาใช้กับภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อให้ท้องถิ่นก้าวทันโลก ทันเหตุการณ์ทำให้ชุมชนท้องถิ่นมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นเป็นการเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชนและท้องถิ่นได้
4. ให้บริการวิชาการแก่ชุมชน โดยเป็นที่พึ่งทางวิชาการทุกสาขาที่เปิดสอนในชุมชน และมีรูปแบบการให้บริการทั้งเชิงรุกและเชิงรับสอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น
5. ผลิตครูและส่งเสริมวิทยฐานะครู ให้ก้าวไปสู่มืออาชีพ คือเป็นทั้งครูเก่ง ครูดีมีคุณภาพ เพื่อสอดคล้องกับมาตรฐานวิชาชีพครูตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542
6. ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมโดยจัดกิจกรรมอนุรักษ์และพัฒนาศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นให้สอดคล้องเหมาะสมกับยุคสมัยใหม่

ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับคณะวิทยาการจัดการ

ในปีการศึกษา 2553 คณะวิทยาการจัดการ มีหลักสูตรที่เปิดสอนทั้งหมด 8 หลักสูตร จำแนกตามระดับการศึกษา ดังนี้

1. บริหารธุรกิจบัณฑิตสาขาวิชาบริหารทรัพยากรมนุษย์
2. บริหารธุรกิจบัณฑิตสาขาวิชาการตลาด
3. บริหารธุรกิจบัณฑิตสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ
4. ศิลปศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาการจัดการท่องเที่ยวและบริการ
5. ศิลปศาสตรบัณฑิตสาขาวิชานิติศาสตร์
6. บริหารธุรกิจบัณฑิตสาขาวิชาการจัดการธุรกิจการบิน
7. บริหารธุรกิจบัณฑิตสาขาวิชาการจัดการธุรกิจโรงแรม
8. บริหารธุรกิจบัณฑิตสาขาวิชาการจัดการท่องเที่ยวและบริการ (นานาชาติ)

คณะวิทยาการจัดการพัฒนามาจากภาควิชาสหกรณ์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ตามนโยบายของรัฐบาลสมัยพลเอกเปรม ติณสูลานนท์ ที่ต้องการพัฒนา ระบบสหกรณ์ ให้เจริญก้าวหน้าในรัฐบาล พ.ศ. 2524 โดยกำหนดให้นักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาศึกษาทุกคนต้องเรียน วิชาสหกรณ์เบื้องต้น เพื่อนำไปเป็นความรู้พื้นฐานในการประกอบอาชีพ โดยเฉพาะด้านการสอน ต่อไป จากนั้นภาควิชาสหกรณ์ได้พัฒนาขึ้นเป็นลำดับ และได้นำโปรแกรมวิชาในสายการจัดการเข้ามา อยู่ร่วมกับภาควิชาสหกรณ์ ได้แก่ เศรษฐศาสตร์ การตลาด และการบัญชี เพื่อให้วิชาสหกรณ์ เบื้องต้นมากขึ้นสมบูรณ์

ต่อมาในปี พ.ศ. 2528 ได้ปรับเปลี่ยนชื่อจากภาควิชาสหกรณ์มาเป็นคณะวิทยาการจัดการ และเปิดสอนหลักสูตรปริญญาตรีโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป และได้เปิดสอนโปรแกรมวิชา บริหารธุรกิจอุตสาหกรรมท่องเที่ยว และนิเทศศาสตร์ จนถึงปัจจุบันเมื่อสถาบันได้เปลี่ยนชื่อจาก วิทยาลัยครุฑเกิดมาเป็นสถาบันราชภัฏภูเก็ต และเป็นมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต สถานภาพของ คณะวิทยาการจัดการจึงเป็นคณะหนึ่งของมหาวิทยาลัยที่มีผู้สนใจและต้องการเข้าศึกษาเป็นจำนวนมาก คณะวิทยาการจัดการได้จัดการศึกษาเพื่อให้เพียงพอต่อความต้องการของการขยายตัวทาง ธุรกิจและการลงทุนในจังหวัดภูเก็ตและจังหวัดใกล้เคียงตลอดมา และในการจัดการเรียนการสอน ของคณะวิทยาการจัดการได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดีจากอาจารย์พิเศษในท้องถิ่นซึ่งเป็นวิทยากร ที่มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์โดยตรง ทำให้นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการได้เรียนรู้ และประโยชน์จากวิทยากรเป็นอย่างยิ่ง

ปรัชญา

บูรณาการความรู้ คู่คุณธรรม นำไปสู่บริการสังคม

วิสัยทัศน์

เป็นคณะวิชาที่บูรณาการความรู้ด้านการจัดการ การท่องเที่ยวและบริการ บัณฑิตมีความรู้และจริยธรรม มุ่งตอบสนองความต้องการของท้องถิ่น สู่ประชาคมอาเซียน

เป้าประสงค์

1. บัณฑิตของคณะวิทยาการจัดการ มีคุณภาพมีทักษะทางด้านวิชาการและวิชาชีพ คุณธรรมจริยธรรมจิตสาธารณะเป็นยอมรับของตลาดแรงงานในชุมชนและสังคมท้องถิ่นและมีขีดความสามารถระดับอาเซียน
2. มีผลงานวิจัยที่สนองต่อการจัดการเรียนการสอนและความต้องการของชุมชนและสังคมท้องถิ่น

3. ชุมชนและสังคมท้องถิ่นได้รับการบริการวิชาการด้านการจัดการ การท่องเที่ยว และบริการ
4. มีความร่วมมือกับชุมชนและสังคมท้องถิ่นในการอนุรักษ์ ฟื้นฟู ส่งเสริม และพัฒนาศิลปวัฒนธรรม
5. มีการบริหารจัดการตามหลักธรรมาภิบาลและบุคลากรของคณะได้รับการพัฒนา ศักยภาพ

พันธกิจ

จัดการเรียนการสอนที่สนองนโยบายหลักของมหาวิทยาลัย ให้การศึกษาด้าน บริหารธุรกิจ อุตสาหกรรมท่องเที่ยวและนิเทศศาสตร์ พัฒนาหลักสูตรที่เกี่ยวข้องให้ตอบสนองความ ต้องการด้านกำลังคนในระดับอุดมศึกษา โดยปรับปรุงหลักสูตรให้มีความยืดหยุ่นสูงเพื่อให้ ตอบสนองต่อโลกธุรกิจที่เปลี่ยนแปลงทั้งในระยะสั้นระยะยาว การวิจัยเพื่อแสวงหาองค์ความรู้เพื่อ นำมาปรับปรุงการเรียนการสอน การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม การให้บริการแก่ชุมชน การพัฒนา บุคลากร การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างศิษย์เก่า องค์กรธุรกิจ และชุมชนภายนอก

วัตถุประสงค์

1. เพื่อผลิตบัณฑิต ที่มีความรู้ ความสามารถในระดับวิชาชีพ และสามารถนำ ความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการประกอบอาชีพได้เป็นอย่างดี
2. เพื่อผลิตบัณฑิต ที่มีเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพ
3. เพื่อผลิตบัณฑิต ที่มีคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพ
4. เพื่อผลิตบัณฑิต ที่สามารถตอบสนองความต้องการของตลาดแรงงานในท้องถิ่น สังคม และประเทศชาติ
5. เพื่อให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน
6. เพื่อศึกษาวิจัยและเผยแพร่ผลงานวิจัยในระดับชาติและนานาชาติ
7. เพื่ออนุรักษ์ เสริมสร้าง พัฒนา ศิลปะและวัฒนธรรมของไทย

วิธีปลูกฝังจริยธรรมในหน่วยงานหรือในสถานศึกษา

บุญมี แทนแก้ว (2549: 160 - 164); อ้างอิงจาก ศาสตราจารย์ ดร.สาโรช บัวศรี ได้แนะนำ วิธีปลูกฝังจริยธรรมในหน่วยงานหรือในสถานศึกษา และเผยแพร่วัฒนธรรมซึ่งกระทรวงศึกษาธิการ ได้ขออนุญาตนำมาเผยแพร่ ดังนี้

ความมุ่งหมายพื้นฐาน

ในการปลูกฝังจริยธรรมให้เกิดแก่บุคคลใด หรือแก่หน่วยงาน หรือสถาบันการศึกษามุ่งไปที่

1. ให้ผู้เรียนได้ศึกษาจริยธรรมลึกซึ้งเพียงพอจนเกิดศรัทธา และเกิดความคิดที่จะดำเนินชีวิตตามแนวของจริยธรรมตลอดไป ทั้งนี้ยอมแปลว่าผู้เรียนยอมได้มีโอกาสศึกษาต่อปฏิบัติต่อกันนานพอสมควร
2. ให้บุคคลในหน่วยงาน หรือสถาบันการศึกษาได้ร่วมมือกันปฏิบัติจริยธรรมโดยพร้อมเพียงกันทั่วทั้งระบบ มิใช่ปฏิบัติอยู่เพียงหน่วยเดียวในระบบนั้น ๆ

แนวทางสำหรับดำเนินการเพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาและปฏิบัติจริยธรรม

1. ต้องทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเห็นตัวอย่างที่ดี และปฏิบัติตามเป็นเวลานานเพียงพอจนเป็นนิสัย
2. ต้องให้มีการศึกษาหรืออบรมอย่างลึกซึ้งเป็นระยะ ๆ ต่อเนื่องกันเป็นเวลานานพอช่วยให้เกิด “ความคิดเห็นที่ถูกต้อง”
3. ต้องให้มีโครงการแนะแนว โดยใช้ธรรมะในหน่วยงาน หรือสถาบันการศึกษาเพื่อทำหน้าที่ชี้แจงให้ข้อคิด ชี้แจงการแก้ไขปัญหาวชีวิตบางประการ ก่อให้เกิดความอบอุ่นใจมั่นคงไม่เอนเอียงไปในทางชั่ว ทั้งนี้อาจทำการแนะแนวเป็นรายบุคคล และจัดให้ทำอย่างสม่ำเสมอ ควบคู่กันไปกับการศึกษาอบรม

วิธีการดำเนินการ

1. ตั้งคณะกรรมการจริยธรรมขึ้นไว้เป็นประจำในหน่วยงาน หรือสถาบันการศึกษา ประกอบด้วยหัวหน้าหน่วยงานหรือสถาบันการศึกษาเป็นประธาน ผู้ทรงคุณวุฒิทางจริยธรรมตลอดทั้งปี และคอยควบคุมดูแลให้เป็นไปตามแผนที่กำหนดนั้น ตลอดจนคอยคิดปรับปรุงแก้ไขแผนการปฏิบัติให้เหมาะสมยิ่งขึ้น เพื่อใช้ในปีต่อ ๆ ไป
2. ในแผนงานที่จะจัดขึ้นนั้น ต้องให้มีงานด้านส่งเสริมต่อไปนี้
 - 2.1 สร้างบรรยากาศหรือสิ่งแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการศึกษาอบรม และการปฏิบัติเรื่องจริยธรรมภายในหน่วยงาน หรือสถาบันการศึกษา เช่น
 - ผู้เป็นหัวหน้าทุกระดับจะต้องใจเรื่องจริยธรรมดีพอสมควร และต้องบังคับตนเองให้ประพฤติตนเป็นตัวอย่างที่ดี เป็นต้นว่าในเรื่องศีล 5 ยุติธรรม ทานมัย ซื่อสัตย์ สุจริต กตัญญู กตเวที
 - การจัดให้มีการณรงค์ภายในหน่วยงานหรือสถานศึกษา เพื่อเชิญชวนให้ทุก ๆ คนได้ประพฤติตามแนวทางของจริยธรรมการประพฤติตนตามแนวทางจริยธรรมนั้นเป็นสิ่งที่มิเกียติยั้ง ไม่ใช่สิ่งที่น่าละอาย สิ่งที่น่าละอายนั้นคือการทำความชั่ว

- จัดตั้งชุมนุมจริยศึกษาชั้น เพื่อทุก ๆ คนจะได้พบปะสนทนา แลกเปลี่ยนความคิดเห็น อภิปราย อ่านเขียนเกี่ยวกับจริยธรรม หรือจัดกิจกรรมอื่น ๆ ทั้งนี้ก็เพื่อสร้างให้บรรยากาศหรือสิ่งแวดล้อมที่เอื้ออำนวยในเรื่องจริยธรรมตลอดทั้งปีนั่นเอง

2.2 จัดการอบรมจริยธรรมภายในหน่วยงาน หรือสถาบันการศึกษาเมื่อมีบรรยากาศที่เอื้ออำนวยก็ให้ผู้ทรงคุณวุฒิอบรมจริยธรรมให้แก่ทุก ๆ คน เป็นการประจำและแน่นอน โดยเลือกหัวข้อธรรมให้เหมาะสมและลึกซึ้งเพียงพอ

2.3 จัดให้มีการแนะนำภายในหน่วยงาน หรือสถาบันการศึกษาจัดให้มีหน่วยงานแนะนำจริยธรรมขึ้น เพื่อช่วยแนะนำเป็นรายตัว หรือรายกลุ่มตามที่เหมาะสมในเรื่องของชีวิตและการดำรงชีวิตช่วยคิดแก้ปัญหาของชีวิตบางประการเป็นที่พึงทางใจคอยกระตุ้นให้ประพฤติดี ทั้งนี้ให้ใช้หลักธรรมในการแนะนำ

3. ในแผนงานที่จัดขึ้นนั้นต้องมีงานด้านส่งเสริมดังต่อไปนี้

3.1 ถ้าเป็นข้าราชการ เมื่อสอบเข้าได้แล้วก่อนบรรจุแต่งตั้งต้องอบรมจริยธรรมอย่างเข้มข้นเสียก่อน

3.2 เมื่อแต่งตั้งแล้วต้องจัดอบรมจริยธรรมไว้เรื่อย ๆ เป็นระยะ ๆ ซึ่งก็คือเป็นการอบรมข้าราชการประจำการนั่นเอง

3.3 ในการสอบเพื่อเลื่อนระดับต้องสอบเรื่องจริยธรรมด้วย

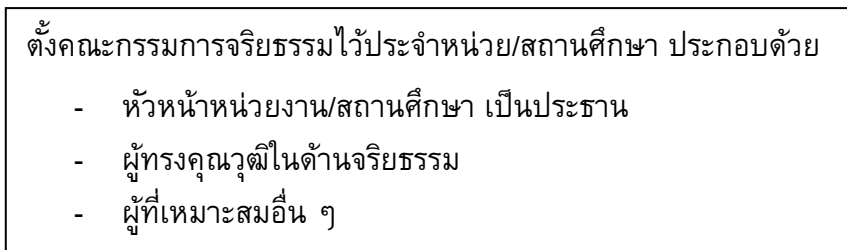
3.4 ในการเลื่อนระดับหรือขึ้นเงินเดือนนั้นให้พิจารณาเรื่องความประพฤติเป็นเรื่องสำคัญด้วย ต้องพิจารณาอย่างจริงจังให้สมกับที่อยู่ในบรรยากาศแห่งจริยธรรม

4. ในแผนงานที่จะจัดทำขึ้นนั้น ต้องให้มีงานด้านควบคุม ดังนี้

4.1 ใครประพฤติผิดจริยธรรมหรือละเลยต้องโทษตามควรแก่กรณีอย่างเคร่งครัด

4.2 ใครประพฤติดีเด่นในด้านจริยธรรมต้องยกย่องสรรเสริญและให้เกียรติแก่ผู้นั้นเป็นอย่างดี

แผนผังวิธีปลูกฝังจริยธรรมในหน่วยงานหรือสถาบันการศึกษา



กำหนดแผนงาน 3 ด้านดังต่อไปนี้

1. แผนงานด้านการสร้างเสริม	2. แผนงานด้านส่งเสริม	3. แผนงานด้านการควบคุม
<ul style="list-style-type: none"> ● สร้างบรรยากาศสิ่งแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการศึกษา <ul style="list-style-type: none"> - หัวหน้าทุกระดับต้องรู้จริยธรรมและปฏิบัติตนเป็นตัวอย่าง - รณรงค์อย่างต่อเนื่องตลอดปีทั้งภายในหน่วยงาน - ตั้งขุมนุมจริยธรรม ● จัดการอบรมจริยธรรมภายในหน่วยงาน <ul style="list-style-type: none"> - อบรมเป็นประจำต่อเนื่องกันไปตามที่เหมาะสม - สร้างผู้ทรงคุณวุฒิของตนเองไว้เพื่ออบรม ● จัดให้มีการแนะนำในหน่วยงาน <ul style="list-style-type: none"> - แนะนำเป็นรายตัวโดยใช้จริยธรรม - สร้างผู้ทรงคุณวุฒิของตนเองไว้เพื่อแนะนำ 	<ul style="list-style-type: none"> ● อบรมอย่างเข้มข้นในเรื่องจริยธรรมก่อนแต่งตั้งเข้ารับการ (ถ้าเป็นหน่วยราชการ) ● อบรมขณะดำรงตำแหน่งให้เป็นระยะโดยต่อเนื่องในการพิจารณาเลื่อนระดับหรือตำแหน่งเหนือเลื่อนขั้นเงินเดือนต้องพิจารณาความประพฤติด้วย ● ในการสอบเลื่อนระดับต้องสอบเรื่องจริยธรรมด้วย ● ต้องศึกษาและปฏิบัติธรรมในทุกหน่วยงานโดยทั่วถึงกันทั้งระบบ (ถ้าเป็นสถาบันศึกษาก็ย่อมอนุโลมให้ได้ตามเหมาะสม) 	<ul style="list-style-type: none"> ● ลงโทษเมื่อประพฤติผิดหรือละเลยจริยธรรม ● ยกย่องสรรเสริญ และให้เกียรติเป็นอย่างดีแก่ผู้ประพฤติเด่นในด้านจริยธรรม

ภาพประกอบ 4 แผนผังวิธีปลูกฝังจริยธรรมในหน่วยงานหรือสถาบันการศึกษา

4. ลักษณะของธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

บทบาทและความสำคัญของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

เว็พสเตอร์ทีร์ตนิว อินเตอร์เนชันแนลดิคชันนารี (วรรณ วลัยวานิช. 2549: 5; อ้างอิงจาก Webster's Third New International Dictionary) ได้ให้ความหมายของคำว่า Tourism ไว้ดังนี้

Tourism หมายถึง 1. การท่องเที่ยว 2. การเดินทางเพื่อความสราญใจ 3. การบริหารงานธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

ฮันซีเกอร์และดรูฟ (ตุ้ย ชุมสายและญิบพัน พรหมโยธี. 2552: 43; อ้างอิงจาก Hunzeker; & Druif.) กล่าวว่า “การท่องเที่ยวเป็นความสัมพันธ์เบ็ดเสร็จ และเป็นปรากฏการณ์ทั้งหลายทั้งสิ้นเกี่ยวโยงกับการพักอาศัยอยู่อย่างชั่วคราวของคนต่างถิ่นกับคนท้องถิ่นที่เขาพักอยู่ ทั้งนี้โดยมีเงื่อนไขว่าเขาได้พักอยู่เพื่อทำธุรกิจส่วนใหญ่ให้เกิดผลกำไร”

ม.ล.ตุ้ย ชุมสาย และ ญิบพัน พรหมโยธี (2552: 43) เขียนไว้ว่า การท่องเที่ยว คือ การเดินทางซึ่งมีเงื่อนไขอย่างน้อย 3 ประการ คือ 1) เป็นการชั่วคราว 2) เป็นไปตามความจงใจของผู้เดินทาง 3) ต้องไม่ใช่เพื่อรับสินจ้าง ซึ่งสรุปได้ว่าความหมายที่เป็นสากล และนิยมใช้กันทั่วไปคือ การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางที่มีเงื่อนไข 3 ประการ ดังนี้

1. เป็นการเดินทางจากที่อยู่อาศัยไปยังที่อยู่อาศัยไปยังที่อื่นเป็นการชั่วคราว
 2. เป็นการเดินทางด้วยความสมัครใจ
 3. เป็นเดินทางด้วยวัตถุประสงค์ใด ๆ ก็ตามที่ไม่ใช่เป็นการประกอบอาชีพหรือหารายได้
- ดังนั้นคำว่า “การท่องเที่ยว” จึงเป็นคำที่มีความหมายกว้างขวาง มิได้เฉพาะเพียงการเดินทางเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ หรือเพื่อหาความสนุกสนานอย่างที่คนส่วนใหญ่เข้าใจกันเท่านั้น การเดินทางเพื่อการประชุมสัมมนา เพื่อหาความรู้ เพื่อการกีฬา เพื่อติดต่อธุรกิจ ตลอดจนเพื่อเยี่ยมเยียนญาติพี่น้อง ก็นับว่าเป็นการท่องเที่ยวทั้งสิ้น (เสรี วงษ์ไพจิตร. 2550: 2-3)

บทบาทของการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยว ได้เริ่มมีบทบาทกว้างขวางขึ้นตั้งแต่ปี ค.ศ. 1900 เป็นต้นมา ได้มีการจัดการ (Management) จัดระบบ (System) ต่าง ๆ ตั้งแต่นักท่องเที่ยวยังไม่เริ่มเดินทางหรือยังไม่มีความคิดที่จะเดินทางซึ่งในขั้นนี้จะมีการจัดระบบให้บริการข่าวสารเพื่อเชิญชวนให้เกิดการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยวสำคัญต่อมาก็จะเป็นการจัดระบบการให้บริการอำนวยความสะดวกในการเดินทาง การพักผ่อน การบริการ ภัตตาคาร ร้านอาหาร บันเทิง สินค้าที่ระลึก รวมทั้งการคุ้มครองความปลอดภัย โดยในแต่ละส่วนดังกล่าวนี้สามารถเรียกรวมกันได้ว่าเป็น “บริการทางเที่ยว” (Tourist Service) ซึ่งเมื่อรวมกับการจัดระบบในส่วนของการบำรุงรักษาและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแล้ว ก็เรียกว่าเป็น “อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว” (Tourism Industry) (สุวรรณ ฤทธิรักษ์. 2550)

ประเภทต่าง ๆ ของการท่องเที่ยว

วรรณ วรชวานิช แบ่งประเภทของการท่องเที่ยวออกได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. การท่องเที่ยวภายในประเทศ เป็นการท่องเที่ยวไปตามสถานที่ต่าง ๆ ภายในประเทศ การท่องเที่ยวลักษณะนี้จะต้องมีสิ่งจูงใจหลายอย่าง เช่น ความสวยงามของภูมิประเทศ ความสะดวกสบายในการเดินทาง ความปลอดภัย ตลอดจนการโฆษณา หรือมีสิ่งจูงใจโดยเฉพาะของสถานที่นั้น เช่น หลักฐานการประวัติศาสตร์ หรือศิลปวัฒนธรรมประจำท้องถิ่น เป็นต้น

2. การท่องเที่ยวต่างประเทศ เป็นการท่องเที่ยวยังสถานที่ที่ต่างไปจากประเทศของตน และต้องผ่านขบวนการระหว่างประเทศหลายอย่าง เช่น ศุลกากร ตำนตรวจคนเข้าเมือง เป็นต้น ใช้ภาษาต่างประเทศอาจจะต้องมีมัคคุเทศก์เป็นผู้นำ การท่องเที่ยวต่างประเทศนี้ ขนาดของประเทศเป็นสิ่งสำคัญ เช่น ประเทศที่มีขนาดใหญ่จะมีสิ่งดึงดูดนักท่องเที่ยวมาก เพราะมีโอกาสที่จะมีสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติและสิ่งอื่น ๆ หลายอย่างมากกว่าประเทศขนาดเล็ก แต่บางครั้งการที่จะต้องเดินทางไกล ๆ ก็อาจจะเป็นอุปสรรคหรือทำให้นักท่องเที่ยวหมดความสนใจ หรือมีความสนใจน้อยลงก็ได้

นอกจากนั้นการท่องเที่ยวยังขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการไปเที่ยวอีกด้วย ซึ่งการท่องเที่ยวแบ่งตามลักษณะของการท่องเที่ยวอาจแบ่งออกได้เป็น 6 ลักษณะ (วรรณ วรชวานิช. 2554: 17) คือ

1. การท่องเที่ยวเพื่อความสนุกสนานและความบันเทิง

เป็นการท่องเที่ยวเพื่อเปลี่ยนแปลงบรรยากาศ ประกอบกับความอยากรู้อยากเห็น เพื่อชมทิวทัศน์วัฒนธรรม ประเพณี ชีวิตความเป็นอยู่ของท้องถิ่นต่าง ๆ หรือท่องเที่ยวไปตามสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน บางครั้งเป็นการไปเพื่อเปลี่ยนแปลงบรรยากาศ และสถานที่พักอาศัย การท่องเที่ยวแบบนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เช่น ธรรมเนียม ฐานะทางเศรษฐกิจของนักท่องเที่ยว และสิ่งที่ดึงดูดความสนใจของสถานที่แต่ละแห่ง

2. การท่องเที่ยวเพื่อพักผ่อน

เป็นการใช้เวลาว่า เพื่อพักผ่อนร่างกายและสมอง อาจรวมถึงการพักผ่อนหลังการเจ็บป่วยโดยจะใช้เวลาพักผ่อนให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ สถานที่ไปพักจะเลือกที่สงบ สะดวกสบาย อากาศบริสุทธิ์ เช่น ชายทะเล หรือบนภูเขาที่ห่างไกลจากความอึกทึกครึกโครม

3. การท่องเที่ยวเพื่อการศึกษาวัฒนธรรม

เป็นการท่องเที่ยวที่มีจุดประสงค์ที่จะศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของท้องถิ่นต่าง ๆ ควบคู่ไปกับการท่องเที่ยวด้วย เป็นการศึกษาวีชีวิตความเป็นอยู่ทั้งในแง่มนุษยวิทยาและสังคมวิทยา เช่น ชมโบราณสถาน ศิลปะหรือการแสดงต่าง ๆ

4. การท่องเที่ยวเพื่อการกีฬา

การท่องเที่ยวแบบนี้มีจุดประสงค์ 2 ประการ คือ

ประการแรก เป็นการไปชมการแข่งขันกีฬาที่ตนสนใจ เช่น ฟุตบอล มวย เทนนิส ฯลฯ การแข่งขันกีฬานี้ถึงแม้ว่าจะมีการย้ายสถานที่แข่งขันก็ยังมีผู้ชมติดตามไปชมอยู่เสมอ

ประการที่สอง เป็นการท่องเที่ยวเพื่อไปเล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย ซึ่งการท่องเที่ยวประเภทนี้สถานที่ที่จะไปเป็นสิ่งที่ดึงดูดให้เกิดการท่องเที่ยว เช่น ชายทะเล ภูเขา หรือการเดินทางไปเพื่อยิงนกตกปลาหรือส่องสัตว์ เป็นต้น จากจุดประสงค์ดังกล่าวจะพบว่าประเทศที่มีทัศนียภาพหรือลักษณะภูมิประเทศหลาย ๆ แบบ มักจะได้ประโยชน์จากการท่องเที่ยวประเภทนี้มาก

5. การท่องเที่ยวเพื่อธุรกิจ การประชุม และสัมมนา

ความจริงแล้วลักษณะการท่องเที่ยวแบบนี้ไม่น่าจะจัดว่าเป็นการท่องเที่ยว ทั้งนี้เพราะตามหลักแล้วการท่องเที่ยวต้องเป็นการเดินทางไปเพื่อที่จะท่องเที่ยวหรือพักผ่อน แต่ความเป็นจริงแล้วผู้ที่ไม่ไปเพื่อธุรกิจหรือสัมมนามักจะแบ่งเวลาส่วนหนึ่งไว้สำหรับการท่องเที่ยว การท่องเที่ยวแบบนี้สิ่งที่จะเป็นปัจจัยดึงดูดนักท่องเที่ยวคือ ต้องมีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจ มีสถานที่ที่พักอาศัยหรือโรงแรม และระบบการคมนาคม ที่ดีสะดวกรวดเร็ว ปัจจุบันนี้การท่องเที่ยวลักษณะนี้มีแนวโน้มที่จะสูงขึ้นเรื่อย ๆ

6. การท่องเที่ยวเพื่อการศึกษา

คือ การที่บุคคลไปต่างประเทศเพื่อการศึกษา ดูงาน หรือวิจัย หรือการแลกเปลี่ยนอาจารย์ นักศึกษาระหว่างมหาวิทยาลัย และจะอยู่ในประเทศนั้น เป็นเวลานานเดือน การท่องเที่ยวประเภทนี้รวมถึงการท่องเที่ยวเพื่อการศึกษาภายในประเทศด้วย จัดว่าเป็นนักท่องเที่ยวที่ทำรายได้ให้แก่ประเทศอย่างหนึ่ง

ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับจังหวัดภูเก็ต

ภูเก็ต ไข่มุกแห่งอันดามัน เป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงไปทั่วโลกในด้านความสวยงามของทิวทัศน์และหาดทราย เป็นเกาะใหญ่ที่สุดของประเทศไทย สภาพโดยทั่วไปของเกาะภูเก็ตเป็นภูเขาทั้งเกาะ มีที่ราบเล็กเป็นลูกเนิน ภูเก็ตไม่มีแม่น้ำสายใหญ่ มีต่อลำคลองขนาดเล็ก ซึ่งไม่ได้ใช้เป็นเส้นทางคมนาคมและขนส่งตั้งอยู่ทางชายฝั่งทะเลตะวันตกของประเทศไทยในน่านน้ำทะเลอันดามัน มหาสมุทรอินเดียมีภูมิอากาศแบบฝนเมืองร้อนมีลมพัดผ่านตลอดเวลา อากาศอบอุ่นและชุ่มชื้นตลอดปี มี 2 ฤดู คือ ร้อนและฤดูฝน ฤดูฝนเริ่มเดือนพฤษภาคมถึงเดือนพฤศจิกายน ในช่วงเดือนพฤศจิกายนถึงเดือนเมษายน เป็นช่วงที่อากาศดีที่สุดไม่มีฝน ท้องฟ้าแจ่มใส เกาะภูเก็ตมีพื้นที่ประมาณ 543 ตารางกิโลเมตร ความยาวสุดของเกาะภูเก็ตวัดจากทิศเหนือถึงทิศใต้ ประมาณ 47.8 กิโลเมตร และส่วนที่กว้างที่สุดวัดจากทิศตะวันออกถึงทิศตะวันตกประมาณ 21.3 กิโลเมตร แบ่งเขตการปกครองออกเป็น 3 อำเภอ คือ อำเภอเมืองภูเก็ต อำเภอถลาง และอำเภอกระบุรี (คู่มือท่องเที่ยวภูเก็ตการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2545: 3) ปัจจุบันคนส่วนใหญ่ รู้จักจังหวัดภูเก็ตในฐานะเมืองที่เที่ยวยุคใหม่ที่มีธรรมชาติสวยงาม โดยเฉพาะหาดทรายขาวและทะเลสีคราม เป็นเมืองแห่งความเจริญและเพียบพร้อมด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกที่เอื้อต่อการท่องเที่ยวทุกรูปแบบ

ที่ตั้ง ตั้งอยู่ทางฝั่งทะเลด้านตะวันตกของภาคใต้ ห่างจากกรุงเทพฯ 862 กิโลเมตร
พื้นที่ 543,030 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 339,396 ไร่ มีเกาะบริวาร 32 เกาะ เกาะที่สำคัญ เช่น เกาะไหลน เกาะเฮ เกาะราชาใหญ่ เกาะราชาน้อย เป็นต้น

อาณาเขต ทิศเหนือ ติดจังหวัดพังงา ทิศใต้ ติดทะเลอันดามัน ทิศตะวันออก ติดทะเลอันดามันและอำเภอเกาะยาว จังหวัดพังงา ทิศตะวันตก ติดทะเลอันดามัน

ภูมิอากาศ มีสองฤดู คือ ฤดูร้อนและฤดูฝน อุณหภูมิโดยเฉลี่ยสูงสุด ประมาณ 33 องศาเซลเซียส ต่ำสุด 23 องศาเซลเซียส ฤดูฝน เดือน พฤษภาคม-ตุลาคม ฤดูร้อน เดือนพฤศจิกายน-เมษายน เป็นช่วงที่อากาศดีที่สุด ท้องฟ้าแจ่มใสไม่มีฝน

คำขวัญประจำจังหวัด ไข่มุกอันดามัน สวรรค์เมืองใต้ หาดทรายสีทอง สองวีรสตรี บารมีหลวงพ่อแช่ม

สภาพธรรมชาติ ในอดีตภูเก็ตเคยเป็นผืนเดียวกับจังหวัดพังงาในปัจจุบัน ก่อนที่จะถูกคลื่นลมในทะเลกัดเซาะออกจากผืนแผ่นดินใหญ่ จนกลายเป็นเกาะขนาดใหญ่ และมีเกาะบริวารอีก 32 เกาะชายทะเลภูเก็ตโดยรอบมีลักษณะเป็นชายฝั่งทะเลตลอดตัวส่วนที่ต่ำจะจมอยู่ใต้ทะเล สันเขาที่ทอดตัวเลียบบนชายฝั่งด้านตะวันตกทำให้เกิดแหลมและอ่าวเว้าแหว่งตามธรรมชาติ หาดด้านนี้จะรับลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้เต็มที่ ทำให้ชายฝั่งมีสภาพเป็นอ่าวเล็ก ๆ ลักษณะเหมือนประจันต์เสี้ยวติดต่อกันเป็นระยะ ทรายขาวสะอาดสวยงาม เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียง

จุดสำคัญของการท่องเที่ยวและแหล่งที่พักใหญ่ของภูเก็ต

แหล่งท่องเที่ยวสำคัญในจังหวัดภูเก็ต สามารถจำแนกได้กว้าง ๆ ดังนี้

1. ตัวเมืองภูเก็ต แม้จะเป็นเมืองเล็ก ๆ แต่ด้วยความเป็นมาที่ยาวนาน ในตัวเมืองภูเก็ตจึงมีสถานที่ท่องเที่ยวด้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่น่าสนใจ

2. ชายหาด หาดที่มีชื่อเสียงและมีความสวยงามติดอันดับโลก ได้แก่ หาดป่าตอง หาดกะรน หาดกะตะ หาดนหาน หาดบางเทา หาดในภูเก็ตมีที่พักบริการนักท่องเที่ยวแทบทุกหาด แม้ว่าบางหาดจะเล่นน้ำไม่ได้

3. เกาะ แม้ตามลักษณะทางภูมิศาสตร์ภูเก็ตจะมีสภาพเป็นเกาะและเป็นเกาะที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย แต่อาจไม่รู้สึกรู้ว่าไปภูเก็ตและได้เที่ยวเกาะ อาจเป็นเพราะขนาดพื้นที่ของเกาะกว้างขวางมาก

4. ป่าและน้ำตก ศูนย์ศึกษาธรรมชาติทำจัตโรไชย มีป่าหาดทรายและป่าชายเลนที่อุดมสมบูรณ์และยังมีป่าดงดิบชื้นที่เขาพระท้าวให้เที่ยวชมเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ

5. จุดชมทัศนียภาพ จุดชมทัศนียภาพที่โด่งดังที่สุดได้แก่ แหลมพรหมเทพ ซึ่งเป็นจุดชมพระอาทิตย์ตก นอกจากนั้นยังมีจุดชมทัศนียภาพตัวเมืองภูเก็ต คือ เขารังและเขาสิเหร่ จุดชมวิวนามอ่าว ได้แก่ อ่าวกะรน อ่าวกะตะ และอ่าวกะตะน้อย ที่มักปรากฏอยู่ในโปสการ์ด

6. พิพิธภัณฑสถาน วัด ศาสเจ้า และอนุสาวรีย์ ที่เที่ยวในกลุ่มนี้เหมาะสำหรับผู้ที่มีความสนใจเฉพาะด้าน ภูเก็ตมีพิพิธภัณฑสถานหลายรูปแบบให้เลือกชม เช่น พิพิธภัณฑสถานเปลือกหอย สถานแสดงพันธุ์สัตว์น้ำ พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ ถลาง และพิพิธภัณฑสถานเหมืองแร่ ส่วนวัดต่าง ๆ ส่วนใหญ่เป็นที่ประดิษฐานสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ชาวพุทธศรัทธา สำหรับอนุสาวรีย์บุคคลสำคัญคือ ท้าวเทพกษัตรี และท้าวศรีสุนทร

สถานที่ท่องเที่ยวที่โดดเด่นในจังหวัดภูเก็ต

1. หาดป่าตอง เป็นหาดที่สวยงามที่สุดในภูเก็ตและมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วโลก จนกล่าวได้ว่าเมื่อเอ่ยถึงทะเลภูเก็ต หลายคนมักนึกถึงหาดป่าตองเป็นแห่งแรก ความงามของป่าตองทำให้ผู้คนจากทุกสารทิศมุ่งมาเยือนหาดแห่งนี้ นอกจากเสน่ห์ของหาดทรายขาว

2. หาดกะรน เป็นหาดที่มีเนินทรายเป็นแนวยาว ปกคลุมด้วยผักบุงทะเลเขียวสดดูละลานตาจนเป็นเอกลักษณ์ของหาดแห่งนี้ แต่เนื่องจากหาดกะรนไม่มีต้นไม้ใหญ่ให้ร่มเงา บริเวณหาดจึงค่อนข้างร้อน และเต็มไปด้วยร่มหลากหลายสีเรียงรายอยู่หนาแน่น มีซุ้มขายอาหาร เครื่องดื่ม และผลไม้เรียงรายตลอดแนวหาด ชาวต่างชาตินิยมมานอนอาบแดดกันมาก บรรยากาศค่อนข้างเป็นส่วนตัว ด้านซ้ายของหาดมองเป็นแหลมไทรและเกาะขนาดเล็กอยู่เยื้องกันคือ เกาะปู หาดกะรนอยู่ห่างจากตัวเมืองประมาณ 20 กิโลเมตร

3. หาดกะตะ เป็นหาดที่สวยงามอยู่ติดถนนและบรรยากาศดีมาก แต่เนื่องจากมีโรงแรมคลับเมดตั้งอยู่เหนือหาด จึงมีแขกของโรงแรมเข้ามาใช้พื้นที่หาดพักผ่อน อาบแดด นักท่องเที่ยวชาวไทยมักแวะชมทิวทัศน์มากกว่าทำกิจกรรมอย่างอื่น หาดกะตะมีเตยทะเลขนาดใหญ่หลายต้น แสดงถึงการดูแลรักษาพรรณพืชชายหาดเป็นอย่างดี หาดกะตะเป็นหาดทรายขาว แต่กว้างไม่มากนัก ทรายขาวน้ำใสไม่มีคลื่นลม สามารถเล่นน้ำได้อย่างปลอดภัย ชายหาดมีเก้าอี้ผ้าใบตั้งเป็นกลุ่มร่มรื่นด้วยร่มเงาของเตยทะเลและสนทะเลต้นใหญ่ขึ้นปกคลุมแนวหาด หาดกะตะอยู่ห่างจากตัวเมือง 17 กิโลเมตร

4. หาดในหาน เป็นชายหาดที่อยู่ด้านใต้ของภูเก็ต หาดทรายขาวสะอาดสวยงามจุดเด่นของหาดในหานคือ มีเรือยอชต์จากทั่วโลกมาจอดพักที่นี่จำนวนมาก จนกลายเป็นแหล่งชุมนุมเรือยอชต์ หาดในหานมีหาดทรายขาวสะอาด น้ำใสลงเล่นได้ แต่ต้องใช้ความระมัดระวังเพราะหาดลึกชัน ในหน้ามรสุมมีคลื่นสูง ริมหาดไม่มีต้นไม้ให้ร่มเงา กลางวันอากาศค่อนข้างร้อน แต่บรรยากาศเงียบสงบและเป็นส่วนตัว

5. หาดบางเทา เป็นหาดทรายสวยงามยาวหลายกิโลเมตร เหมาะจะเล่นกีฬาทางน้ำ โดยเฉพาะวินเซิร์ฟ เรือใบ แต่ถ้าเป็นช่วงมรสุมจะมีคลื่นลมแรงเล่นน้ำไม่ได้ พื้นที่หาดแบ่งได้เป็น 3 กลุ่มใหญ่คือ ด้านซ้ายเป็นที่ตั้งของหมู่บ้านและโรงแรมบางเทาลากูน บรรยากาศค่อนข้างเงียบสงบ ชายหาดร่มรื่นด้วยร่มเงาของสนทะเลและมะพร้าว หาดบางเทาอยู่ห่างจากตัวเมืองประมาณ 24 กิโลเมตร

6. เขารัง เป็นเนินเขาอยู่หลังตัวเมืองด้านทิศตะวันตกเฉียงเหนือ รถยนต์สามารถขึ้นไปจนถึงยอดเขา เทศบาลได้จัดสถานที่เป็นสวนสุขภาพและสวนสาธารณะ จากยอดเขาจะเห็นทิวทัศน์ของเกาะภูเก็ตทั้งใกล้และไกล

7. แหลมพรหมเทพ เป็นจุดชมพระอาทิตย์ตกที่สวยงามเลื่องชื่อของภูเก็ต ด้วยเหตุนี้เมื่อได้เวลาใกล้พระอาทิตย์ตก โดยเฉพาะวันหยุด ที่นี้จะเนืองแน่นไปด้วยผู้คน แหลมพรหมเทพอยู่ใต้สุดของเกาะภูเก็ต เหนือแหลมพรหมเทพ เป็นที่ราบสำหรับจอดรถ ซึ่งอยู่บนหน้าผาสูงเป็นสถานที่ชมพระอาทิตย์ตกที่สวยงามมาก เหตุที่แหลมพรหมเทพเป็นจุดชมพระอาทิตย์ตกยอดนิยมเนื่องจากเป็นจุดที่สวยงามและเห็นพระอาทิตย์ตกได้ชัดเจนที่สุด ด้วยลักษณะทางภูมิศาสตร์เป็นแหลมสูงชันทอดยาวไปในทะเลจึงมองเห็นทัศนียภาพเป็นมุมเปิดกว้าง ด้านหน้า คือ เกาะแก้วน้อยและเกาะแก้วใหญ่ด้านขวาเป็นหาดในหานและเกาะมัน ส่วนด้านซ้ายจะมองเห็นหาดในะซึ่งเป็นหาดเล็ก ๆ เมื่อยืนอยู่บนแหลมพรหมเทพจะมองเห็นเว้าทะเลกว้าง ในวันที่ท้องฟ้าเปิดปราศจากเมฆ ภาพพระอาทิตย์สีส้มลอยลับลงไปใต้มันน้ำ สาดแสงให้ริ้วคลื่นกลายเป็นสีเหลืองทองงามจับใจจะประทับใจในความทรงจำของหลาย ๆ คน จนต้องย้อนกลับมาที่นี่อีกครั้ง แหลมพรหมเทพอยู่ห่างจากตัวเมืองประมาณ 19 กิโลเมตร

8. อุทยานแห่งชาติหาดในยาง อยู่ห่างจากสนามบินภูเก็ตประมาณ 2 กิโลเมตร มีหาดทรายซึ่งยาวต่อเนื่องประมาณ 3 กิโลเมตร หอนาเนนไปด้วยสนทะเลที่ขึ้นอยู่ตามธรรมชาติ มีแนวปะการังกว้างใหญ่เป็นที่อาศัยของปลาทะเลนานาชนิด และเต่าทะเล ซึ่งจะขึ้นมาวางไข่บนหาดทรายในราวเดือน พฤศจิกายน ถึงกุมภาพันธ์

9. อุทยานสัตว์ป่าเขาพระแทว อยู่เลยสี่แยกอำเภอดกลางไป 2 กิโลเมตร มีสภาพป่าอุดมสมบูรณ์ มีน้ำตกโตนไทร เป็นสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญ เหมาะแก่การศึกษาธรรมชาติและสัตว์ป่า

10. ฟาร์มมุก ภูเก็ตมีฟาร์มมุกหลายแห่ง มุกที่เลี้ยง ส่วนใหญ่เป็นมุกซีก ฟาร์มมุกที่เกาะนาคาน้อย ได้เปิดบริการให้นักท่องเที่ยวเข้าชม มีการสาธิตขั้นตอนการเลี้ยงมุกทุกวัน

11. สถานแสดงพันธุ์สัตว์น้ำ ตั้งอยู่ที่ปลายแหลมพันวา มีปลาน้ำจืดและปลาน้ำเค็มกว่าร้อยชนิดแสดงให้ชม

12. สวนผีเสื้อออกแควเรียมภูเก็ต ตั้งอยู่ห่างจากตัวเมือง 3 กิโลเมตร เป็นสถานที่รวบรวมและอนุรักษ์สิ่งมีชีวิตในเขตร้อน จำพวกผีเสื้อ แมลง ปลา และปะการัง โดยจัดสภาพแวดล้อมให้เหมือนกับธรรมชาติ

5. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมทางธุรกิจมีผู้สนใจศึกษาค้นคว้าทั้งต่างประเทศและในประเทศซึ่งผู้วิจัยได้รวบรวมนำเสนอไว้ ดังนี้

1. งานวิจัยต่างประเทศ

จริยธรรมทางธุรกิจซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นจริยธรรมเฉพาะทางของแวดวงธุรกิจจึงได้มีผู้สนใจศึกษาค้นคว้างานวิจัยเกี่ยวกับจริยธรรมทางธุรกิจไว้ดังนี้

บวมฮาร์ท (Buamhart. 2000: 6) ได้ศึกษาวิจัยปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อจริยธรรมทางธุรกิจซึ่งสำรวจจากผู้อ่านวารสาร Harvard Business Review โดยเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นแบบสอบถามผลการศึกษาพบว่าปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมที่ขัดต่อหลักจริยธรรมทางธุรกิจเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้

1. พฤติกรรมของหัวหน้าโดยตรง (The Behavior of Person's Superior)
2. สภาพของจริยธรรมของธุรกิจนั้น (Ethical Climate of the Industry)
3. พฤติกรรมของผู้ร่วมงานตรง (The Behavior of Person's Equal in the Company)
4. การที่บริษัทไม่มีนโยบายในเรื่องนี้ (Lack of Company Policy)
5. ระดับความจำเป็นทางด้านการเงินของคน (Personal Financial Needs)

ผู้ตอบเลือกระดับความจำเป็นทางด้านการเงินเป็นปัจจัยที่มีผลทำให้บุคคลมีพฤติกรรมที่ขัดกับหลักจริยธรรมน้อยที่สุดบวมฮาร์ทอธิบายไว้ในงานวิจัยนี้ว่าการที่ปัจจัยทางการเงินจัดไว้เป็นอันดับสุดท้ายเป็นเพราะว่าผู้ตอบน่าจะเป็นผู้บริหารที่มีสถานะทางสังคมและการเงินในระดับดีพอสมควรอยู่แล้วปัจจัยทางด้านการเงินจึงมีความสำคัญต่อผู้ตอบกลุ่มนี้น้อยกว่าปัจจัยอื่น ๆ หากไม่ใช่สภาพการณ์เช่นนี้แล้วรายได้ (Income) ก็น่าจะมีผลมากต่อทัศนคติของบุคคลต่อจริยธรรมทางธุรกิจ

ฮอฟสเตด (Hofstede. 2004: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องความแตกต่างด้านวัฒนธรรมของประเทศต่าง ๆ ที่มีผลต่อความแตกต่างในพฤติกรรมจริยธรรมของนักธุรกิจระหว่างประเทศโดยกลุ่มตัวอย่างเป็นพนักงานบริษัท IBM จำนวน 100,000 คนจาก 40 ประเทศมิติที่ทำการศึกษาได้แก่

1. ช่องว่างระหว่างอำนาจ 2. ความเป็นปัจเจกบุคคล 3. การแข่งขันต่อสู้ 4. การหลีกเลี่ยงความไม่แน่นอนผลการศึกษาได้จัดกลุ่มประเทศต่าง ๆ ออกเป็น 8 กลุ่มตามความคล้ายคลึงทางค่านิยมความเชื่อทางสังคมและพฤติกรรมประเทศไทยอยู่ในกลุ่มที่ 4 กลุ่มเดียวกับฮ่องกงอินเดียปากีสถานฟิลิปปินส์สิงคโปร์และไต้หวันพบว่าช่องว่างระหว่างอำนาจสูงการหลีกเลี่ยงความไม่แน่นอนอยู่ในระดับกลางถึงต่ำความเป็นปัจเจกบุคคลและการแข่งขันต่อสู้อยู่ในระดับต่ำผลการวิจัยนี้ระบุว่าความแตกต่างด้านวัฒนธรรมของประเทศต่าง ๆ มีผลต่อความแตกต่างในพฤติกรรมจริยธรรมของนักธุรกิจระหว่างประเทศ

ฮันท์และวิทเทล (Hunt ; & Vitell. 2000: 5) ได้ศึกษาวิจัยพิสูจน์ทฤษฎีจริยธรรมธุรกิจทางการตลาดสรุปได้ว่าการตัดสินใจทางจริยธรรม (Ethical Decision) นั้นขั้นแรกบุคคลจะต้องรับรู้ใน

เหตุการณ์หรือเรื่องราวของพฤติกรรมนี้ก่อนว่ามันเป็นปัญหาทางจริยธรรม (Perceived Ethical Problem) และจะรับรู้ต่อไปว่าการกระทำที่ควรจะเป็นความถูกต้องหรือไม่ผิดจริยธรรมในกรณีนั้น (Perceived Alternatives) บุคคลจะประเมินตามบรรทัดฐานของสังคมหรือหลักจริยธรรมทั่วไป (Deontological Evaluation) และสุดท้ายพิจารณาว่าการกระทำเช่นนั้นก่อให้เกิดผลลัพธ์อย่างไรบ้าง เรียกว่าประเมินผลลัพธ์ (Teleological Evaluation)

เฟอร์เรล (Ferrell, 2004: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องจริยธรรมกับผู้ปฏิบัติงานด้านการตลาด ซึ่งเป็นการศึกษาเชิงคุณภาพผลการศึกษพบว่านโยบายที่เน้นหนักจริงจังในด้านจริยธรรมขององค์กรจะมีอิทธิพลต่อความคิดเห็นในการกระทำธุรกิจเช่นการยอมรับของขวัญหรือของกำนัลเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนกับการที่ให้บริการเป็นพิเศษ

วีรกุล (Virakul, B. 2005: บทคัดย่อ) ศึกษาความคิดเห็นของนักธุรกิจในแนวทางแก้ไข ปัญหาของบริษัทและโรงงานอุตสาหกรรมที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์และใช้เทคโนโลยีที่เสี่ยงอันตรายต่อ ผู้ใช้ทำลายสภาพแวดล้อมทรัพยากรธรรมชาติและก่อให้เกิดมลพิษต่าง ๆ ผลการศึกษาพบว่านัก ธุรกิจจะเลือกวิธีการแก้ไขปัญหามากที่สุดโดยมีแนวโน้มที่จะไม่ยอมเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น เพื่อแก้ไขปัญหามาให้หมดไปจากการศึกษางานวิจัยต่างประเทศจะเห็นได้ว่าผู้วิจัยส่วนใหญ่สนใจ ศึกษาวิจัยในเชิงคุณภาพสำรวจตรวจสอบความคิดเห็นของนักธุรกิจในประเด็นปัญหาต่าง ๆ ตลอดจนปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางจริยธรรมเช่นภูมิหลังนักธุรกิจวัฒนธรรมและนโยบาย องค์กร

2. งานวิจัยในประเทศ

การศึกษาค้นคว้างานวิจัยเกี่ยวกับจริยธรรมทางธุรกิจภายในประเทศมีดังนี้

สุภาวดี นัมคณิสสรณ์ (2549: บทคัดย่อ) ศึกษาวิจัยเรื่องธุรกิจกับพุทธศาสตร์โดยศึกษา ปัญหาทางจริยธรรมในการประกอบธุรกิจตามทฤษฎีทางเศรษฐกิจแบบเสรีนิยมจากผลการศึกษา พบว่าเพื่อให้ได้มาซึ่งประสิทธิภาพทางการผลิตและกำไรสูงสุดนั้นนักธุรกิจจำเป็นต้องละเมิด จริยธรรมบางประการการละเมิดจริยธรรมนั้นจะนำมาซึ่งคุณค่าที่ดีกว่านั้นคือคุณค่าของประโยชน์ ของสังคมโดยรวมและคุณค่าแห่งสิทธิเสรีภาพซึ่งไม่เป็นจริงตามที่กล่าวอ้างการเสนอทางออก ในการแก้ปัญหাজริยธรรมในการประกอบธุรกิจก็คือการใช้พุทธจริยศาสตร์เป็นแนวทางซึ่งปรากฏว่า สามารถช่วยแก้ปัญหาก็กล่าวคือการประกอบธุรกิจตามแนวพุทธจริยศาสตร์ทำให้นักธุรกิจสามารถ รักษาประสิทธิภาพในการผลิตได้โดยไม่ต้องละเมิดจริยธรรม

สมบุญธ ศาลยาชีวินและคณะ (2551: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องจริยธรรมในการดำเนิน ธุรกิจของนักธุรกิจในประเทศไทยเปรียบเทียบกับนักธุรกิจในประเทศสหรัฐอเมริกาเครื่องมือที่ใช้ใน การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นแบบสอบถามในการสำรวจความคิดเห็นทัศนคติและลักษณะทาง จริยธรรมผลปรากฏว่านักธุรกิจไทยที่มีปรัชญาอุดมการณ์นิยมสูงจะมีการรับรู้ปัญหาจริยธรรมได้ มากมีความรู้สึกถึงความผิดทางจริยธรรมของสถานการณ์ทั้งในแง่ของผลร้ายและในแง่ของบรรทัด

ฐานของสังคมไม่เห็นด้วยกับพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้องทางจริยธรรมของตัวอย่างในสถานการณ์ส่วนนักธุรกิจไทยที่มีปรัชญาสัมพัทธ์นิยมสูงจะมีความรู้สึกถึงผลร้ายของการขาดจริยธรรมค่อนข้างต่ำไม่ค่อยเห็นความสำคัญของจริยธรรมเชิงสัมพัทธ์จากผลการศึกษาพบว่านักธุรกิจไทยยึดปรัชญาจริยธรรมแนวสัมพัทธ์นิยมสูงกว่านักธุรกิจในประเทศสหรัฐอเมริกาอย่างมีนัยสำคัญสูงแสดงว่าการพิจารณาตัดสินความถูกต้องทางจริยธรรมของนักธุรกิจในประเทศไทยจะไม่ค่อยยึดมั่นในหลักการความถูกต้องแต่จะพิจารณาโดยขึ้นอยู่กับเงื่อนไขและสถานการณ์ซึ่งเปลี่ยนแปลงได้และคำนึงถึงผลลัพธ์ของการกระทำมากกว่าอีกประการหนึ่งองค์กรธุรกิจในประเทศไทยมีค่านิยมทางจริยธรรมในองค์กรต่ำกว่าองค์กรธุรกิจในประเทศสหรัฐอเมริกา นักธุรกิจในประเทศไทยยังไม่เห็นความสำคัญมากนัก ว่าจริยธรรมจะมีส่วนทำให้ธุรกิจประสบความสำเร็จเมื่อเปรียบเทียบกับเรื่องการทำกำไรการแข่งขันคุณภาพของผลผลิตซึ่งให้ความสำคัญน้อยกว่าที่นักธุรกิจในประเทศสหรัฐอเมริกาอย่างชัดเจนในการวิจัยเรื่องนี้มีข้อจำกัด 3 ประการคือ 1. จริยธรรมในการดำเนินธุรกิจมีความหมายจำกัดอยู่ในขอบเขตลักษณะพฤติกรรมภายในทางดำเนินจิตใจ 2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นแบบสอบถามสำรวจความคิดเห็น (Rating scale) ที่สนใจและลักษณะทางจริยธรรมจากเหตุการณ์สมมติเกี่ยวกับธุรกิจซื้อขาย 4 เหตุการณ์โดยวัดกับกลุ่มตัวอย่างทั้งในประเทศไทยและประเทศสหรัฐอเมริกาเหมือนกันทั้งที่นักธุรกิจอยู่ในวัฒนธรรมที่ต่างกัน 3. กลุ่มตัวอย่างนักธุรกิจในประเทศไทยที่คัดเลือกเป็นกลุ่มนักธุรกิจระดับสูงถึงระดับปานกลางและเป็นกลุ่มศึกษาในระดับปริญญาโท สาขาบริหารธุรกิจซึ่งจะเห็นว่าเป็นกลุ่มที่มีการศึกษาสูงกว่ากลุ่มนักธุรกิจทั่วไปการแสดงความคิดเห็นเรื่องจริยธรรมในงานวิจัยอาจเป็นไปได้ในทางบวกมากกว่านักธุรกิจโดยทั่วไปดังนั้นผลการวิจัยนี้จึงไม่ครอบคลุมถึงความคิดเห็นของนักธุรกิจส่วนใหญ่ในประเทศไทยได้

คำพอง งามภักดิ์ (2543: บทคัดย่อ) ศึกษาเปรียบเทียบแนวคิดประโยชน์นิยมกับแนวคิดพระพุทธศาสนาการวิจัยเรื่องนี้เป็นกรวิจัยเชิงคุณภาพมุ่งศึกษาเปรียบเทียบทัศนะเกี่ยวกับจริยธรรมทางธุรกิจโดยใช้วิธีการศึกษาข้อมูลจากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดประโยชน์นิยมและแนวคิดพระพุทธศาสนาผลการวิจัยพบว่าทั้ง 2 แนวคิดมีทัศนะว่าจริยธรรมทางธุรกิจเป็นสิ่งที่จำเป็นต่อการดำเนินการทางธุรกิจให้เกิดประโยชน์แก่ผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งผู้ผลิตและผู้บริโภคตลอดทั้งต้องเกิดประโยชน์แก่สังคมโดยส่วนรวมในเรื่องการรักษาสภาพแวดล้อมการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างประหยัดให้เกิดประโยชน์สูงสุดองค์กรธุรกิจควรมีส่วนในการให้บริการในการเสริมสร้างความรู้และสาธารณกุศลเพื่อให้ทุกคนได้รับความสุขในการดำเนินชีวิตกล่าวได้ว่าแนวคิดทั้งสองเน้นที่ความเป็นประโยชน์เกื้อกูลแก่กันและกัน

เยาวพา นพศรี (2545: บทคัดย่อ) ได้นำเสนอจรรยาบรรณของนักอบรมและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักอบรมและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เกี่ยวกับจรรยาบรรณและการปฏิบัติตามจรรยาบรรณ 2. ศึกษาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับจรรยาบรรณของนักอบรมและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และ 3. นำเสนอจรรยาบรรณของนักอบรมและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์กลุ่มตัวอย่างมี 2 กลุ่ม ได้แก่ นักอบรมและนักพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่เป็นสมาชิกของสมาคมฯ จำนวน 467 คนและผู้เชี่ยวชาญที่ทำหน้าที่ใน

การบริหารงานด้านอบรมและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในหน่วยงานต่าง ๆ จำนวน 27 คน ผลการศึกษาพบว่า มีข้อความที่ไม่ควรกำหนดเป็นจรรยาบรรณ 7 ข้อ โดยนักอบรมและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ปฏิบัติตามจรรยาบรรณในระดับมากที่สุดทุกข้อ ส่วนผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นสอดคล้องเกี่ยวกับจรรยาบรรณของนักอบรมและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ 12 ข้อ จากจำนวน 51 ข้อ ผู้วิจัยได้นำเสนอจรรยาบรรณของนักอบรมและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ 12 ข้อ ได้แก่ 1. มีความเป็นธรรมและวางตัวเป็นกลาง 2. มีความสุภาพและประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดีควรแก่การยกย่องเชื่อถือศรัทธา 3. มีความเมตตากรุณาเอื้อเฟื้อปรารถนาให้ผู้อื่นดีขึ้น 4. ไม่เปิดเผยความลับที่สร้างความเสียหายแก่ผู้เข้ารับการอบรมเพื่อร่วมงานและองค์กร 5. พัฒนاتตนเองในด้านวิชาชีพและวิสัยทัศน์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของวิทยาการเทคโนโลยี เศรษฐกิจ สังคม และการเมืองอยู่เสมอ 6. ประสานงานกับผู้ร่วมอาชีพเพื่อเผยแพร่หรือแลกเปลี่ยนความรู้เทคนิคหรือกระบวนการใหม่ เพื่อให้การอบรมและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์มีความเจริญก้าวหน้า 7. ไม่ปกปิดหรือบิดเบือนข้อเท็จจริงในข้อผิดพลาดต่าง ๆ ที่อาจส่งผลกระทบต่อกรอบรมและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ 8. ตรงต่อเวลาและใช้เวลาขององค์กรให้เป็นประโยชน์ต่อองค์กรอย่างเต็มที่ 9. มีความรับผิดชอบและปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริตไม่แสวงหาผลประโยชน์สำหรับตนเองหรือผู้อื่นโดยมิชอบ 10. มีความจงรักภักดีเป็นสมาชิกที่ดีขององค์กรโดยปฏิบัติตามให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และนโยบายขององค์กรรวมทั้งคำนึงถึงผลประโยชน์ขององค์กรหรือส่วนร่วมมากกว่าประโยชน์ของตนเอง 11. มีใจรักศรัทธาและภาคภูมิใจในทัศนคติที่ดีและมีอุดมการณ์ในวิชาการอบรมและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ 12. ปฏิบัติตนอยู่ในกรอบแห่งคุณธรรมจริยธรรมและวัฒนธรรมอันดีงามรวมทั้งปลูกฝังส่งเสริมให้ผู้อื่นปฏิบัติตามกำลังความสามารถและโอกาสเอื้ออำนวย

ปนัดดา บุญวิวัฒน์ (2549: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องปัญหาจริยธรรมของธุรกิจการขายตรงกรณีศึกษาทัศนคติของผู้บริหารและผู้บริโภคโดยใช้หลักจริยศาสตร์ที่ว่าด้วยประโยชน์นิยมสิทธิและจรรยาบรรณมาวิเคราะห์ปัญหาในการวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการสัมภาษณ์ระดับลึกจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้บริหารพนักงานขายผู้บริโภคและนักวิชาการผลการศึกษาพบปัญหา 10 ข้อ คือ 1. การขายตัดราคา 2. การพูดเกินความจริงถึงประสิทธิภาพของสินค้า 3. การขายหรือตั้งแสดงสินค้าในร้านค้าปลีก 4. การกักตุนสินค้า 5. การสร้างความกดดันในการขายสินค้า 6. ปัญหาคุณภาพของสินค้าที่นำมาขายตรง 7. ปัญหาผู้ประกอบการแสวงหาผลประโยชน์จากประชาชน 8. ปัญหาประชาชนสมยอมโดยหวังผลประโยชน์ 9. ปัญหาพนักงานขายแสวงหาผลประโยชน์จากการหาสมาชิก 10. ปัญหาการอวดอ้างรายได้ของบริษัทเกินความจริงข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหาจริยธรรมของธุรกิจขายตรงที่ดีที่สุดคือผู้ที่เกี่ยวข้องในธุรกิจนี้ควรตระหนักรู้ถึงผลเสียที่จะเกิดขึ้นต่อธุรกิจและต่อสังคมไม่ควรนึกถึงผลประโยชน์ของตนเองเป็นหลักโดยไม่คำนึงถึงผลเสียที่เกิดขึ้นในอนาคต

นภาพร ณ เชียงใหม่ (2545: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความเหมาะสมของสื่อเพื่อพัฒนาคุณธรรมและจริยธรรมของนักบัญชีและนักบริหารธุรกิจโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. พัฒนาสื่อและเนื้อหาการพัฒนาคุณธรรมและจริยธรรมของนักบัญชีและนักบริหารธุรกิจ 2. เพื่อทดสอบความเหมาะสมของสื่อและเนื้อหาในการพัฒนาคุณธรรมและจริยธรรม 3. เพื่อหาข้อเสนอแนะในการ

พัฒนาสื่อและเนื้อหาที่เหมาะสมกับการพัฒนาคุณธรรมและจริยธรรมของนักบัญชีและนักบริหารธุรกิจ ผู้วิจัยได้นำเนื้อหาจริยธรรมที่ได้เลือกสรรมากำหนดสื่อได้ 10 รูปแบบได้แก่สื่อภาพยนตร์ละครสั้น ภาษาไทยและภาษาคำเมืองสื่อเอกสารกรณีศึกษาและหนังสือพิมพ์สื่อภาพยนตร์สื่อเว็บไซต์ (website) หนังสือและเทปรายการโทรทัศน์พานักศึกษาดูงานนอกสถานที่และให้ฟังนักศึกษาเก่าที่มีงานทำแล้วมาเล่าประสบการณ์ได้นำมาประยุกต์ใช้ในการทดสอบสื่อและเนื้อหาโดยใช้แบบสอบถาม และการสังเกตผลการทดสอบมีความเหมาะสมสำหรับสถานการณ์และนักศึกษาระดับปริญญาตรีและบริหารธุรกิจและผู้วิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะสำหรับผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ 4 ประการคือ

1. การจัดหลักสูตรการสอนและจริยธรรมทางธุรกิจมีดังนี้การจัดหลักสูตรเป็นวิชาบังคับ วิชาแกนร่วมของหลักสูตรทางธุรกิจหากเป็นวิชาเลือกจะต้องมีการแนะนำนักศึกษาให้เลือกเรียนให้ มาก

2. ควรทำการสอนเนื้อหาสาระเรื่องจริยธรรมแทรกในทุกวิชามากกว่าสอนจริยธรรมเป็น วิชาหนึ่งโดยแยกต่างหากเฉพาะ

3. สื่อการสอนและวิธีการสอนจริยธรรมทางธุรกิจควรใช้เทคนิคการสอนที่หลากหลาย วิธีมาใช้ในการสอน เช่น การนำเสนอข้ออภิปรายในชั้นเรียน การใช้กรณีศึกษา วิธีการสอนแบบ บทบาทสมมติ การใช้สัญญาณประชามติ ต้องสร้างบรรยากาศสิ่งแวดล้อมที่ทันสมัย และใช้ วีดิทัศน์ (VDO) จริยธรรมใช้วิธีการเรียนรู้เกี่ยวกับศาสนาและใช้วิธีการเรียนแบบการเรียนรู้ผ่าน สื่ออิเล็กทรอนิกส์ (e-learning)

4. ควรใช้ห้องสมุดเป็นศูนย์กลางจัดหาสื่อการเก็บรวบรวมสื่อให้เหมาะสมและพอเพียง ในการประกอบการเรียนการสอน

กุหลาบ รัตนสังฆธรรม; และคนอื่น ๆ (2546: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิเคราะห์ สังเคราะห์ภาพรวมจรรยาบรรณวิชาชีพในประเทศไทยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงส่วนร่วมและส่วน ต่างของจรรยาบรรณวิชาชีพสรุปเสนอแนะเชิงนโยบายการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาการ ปรับปรุงหลักสูตรการจัดการเรียนการสอนการพัฒนาและปลูกฝังจรรยาบรรณวิชาชีพผลการวิจัย พบว่าจรรยาบรรณวิชาชีพทั้งหมดที่เป็นลายลักษณ์อักษรมี 48 จรรยาบรรณแบ่งได้เป็น 4 ประเภท คือ 1. จรรยาบรรณวิชาชีพสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี 2. จรรยาบรรณวิชาชีพสาขา วิทยาศาสตร์สุขภาพ 3. จรรยาบรรณวิชาชีพด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์และ 4. จรรยาบรรณ วิชาชีพสาขาอื่น ๆ ส่วนร่วมของจรรยาบรรณทุกสาขาวิชาคือผู้ประกอบการวิชาชีพควรมีความซื่อสัตย์ สุจริตคำนึงถึงประโยชน์ส่วนร่วมรับผิดชอบเคารพสิทธิผู้อื่นไม่โกหกหลอกลวงและควรประกอบ วิชาชีพโดยมีความรับผิดชอบซื่อสัตย์รักษามาตรฐานไม่ออกหลักฐานเท็จไม่ชักจูงผู้รับบริการผู้อื่นมา เป็นของตนรักษาความลับของผู้รับบริการมีศรัทธาและคำนึงถึงความปลอดภัยของการประกอบ วิชาชีพคำนึงถึงความรับผิดชอบต่อสวัสดิภาพสุขภาพและความปลอดภัยของประชาชนจากส่วนร่วม ของจรรยาบรรณทั้งหมดควรนำมาใช้ในการประกันคุณภาพการศึกษาการปรับปรุงหลักสูตรการ จัดการเรียนการสอนการพัฒนาและปลูกฝังจรรยาบรรณโดยนำส่วนร่วมของจรรยาบรรณมากำหนด เป็นดัชนีชี้วัดและประเมินความพึงพอใจตามดัชนีชี้วัดเหล่านี้ควรมีการกำหนดวัตถุประสงค์ของ

หลักสูตรที่ชัดเจนและวัดได้ตามดัชนีชี้วัดควรมีเนื้อหาแทรกในทุกรายวิชาหากมีวิชาเฉพาะควรมีการ
ดูงานและฝึกปฏิบัติด้วยควรมีอาจารย์ที่เป็นตัวแบบมีกิจกรรมที่สอดแทรกทั้งในและนอกหลักสูตร
อย่างต่อเนื่องโดยการสร้างและปลูกฝังจรรยาบรรณให้เกิดการซึมเข้าไปในจิตใจตั้งแต่ต้น



บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “เจตคติของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต” เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เพื่อให้การวิจัยเป็นไปตามความมุ่งหมายของการวิจัยที่กำหนดไว้ ผู้วิจัยได้ใช้ระเบียบวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 3 และ ปีที่ 4 คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ปีการศึกษา 2553 ที่ได้ศึกษารายวิชาจริยธรรมทางธุรกิจ รายวิชากฎหมายและจริยธรรมทางธุรกิจ รายวิชาศิลปะการจัดการยุคใหม่ หรือเคยฝึกประสบการณ์วิชาชีพกับธุรกิจท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต จำนวน 794 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 300 คน โดยใช้วิธีการเลือกสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) และการสุ่มตัวอย่างแบบอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้วิธีการกำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของทาโร ยามาเน (ผ่องศรี วาณิชย์ศุภวงศ์. 2545: 100; อ้างอิงจาก Taro Yamane. 1979: 888) ดังนี้

สูตรการคำนวณหากลุ่มตัวอย่าง

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

เมื่อ

n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
N	แทน	จำนวนของประชากร
e	แทน	ความคลาดเคลื่อนของการสุ่มที่ยอมรับได้ (Sampling Error) ในที่นี้กำหนดให้ไม่เกิน .05

แทนค่าตามสูตรได้ผลดังนี้

$$N = 794 \text{ คน}$$

$$n = \frac{794}{1 + 794(.05)^2}$$

$$n = 266 \text{ คน}$$

ผลจากการคำนวณจะได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง $n = 266$ คน แต่ผู้วิจัยได้เพิ่มกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 300 คน และทำตามเลือกกลุ่มตัวอย่างตามขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนการเลือกกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้

ผู้วิจัยได้กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างเป็นแบบแบ่งชั้น และดำเนินการสุ่มตามหลักของการสุ่ม ซึ่งหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างด้วยการประมาณค่าเฉลี่ยของประชากร โดยใช้ข้อมูลในการประมาณค่าขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีขั้นตอนการสุ่มตัวอย่างตามลำดับ ดังนี้

ขั้นที่ 1 สืบหาข้อมูลนักศึกษาของคณะวิทยาการจัดการ ชั้นปีที่ 3 และปีที่ 4 ของประชากรจากแหล่งทุติยภูมิ คือ สำนักทะเบียน มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ได้ข้อมูลจำนวนนักศึกษาของคณะวิทยาการจัดการในแต่ละชั้นปี ดังปรากฏตามตาราง 3

ขั้นที่ 2 สุ่มโดยวิธีแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยใช้ชั้นปีที่ศึกษาเป็นชั้น (Strata) และให้นักศึกษาเป็นหน่วยการสุ่มตามสัดส่วนของนักศึกษาในแต่ละสาขาวิชาและแต่ละชั้นปี

ขั้นที่ 3 การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างนั้นผู้วิจัยได้กำหนดขนาดของกลุ่มโดยการสุ่มกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีอย่างง่าย (Simple random sampling) ดำเนินการสุ่มนักศึกษาในชั้นเรียน ในแต่ละสาขาวิชา แต่ละชั้นปีจนครบจำนวน 300 ตัวอย่าง ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างตามตาราง 3

ตาราง 3 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างในแต่ละชั้นปีที่ใช้ในการวิจัย

คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต	จำนวนประชากร (คน)			จำนวนกลุ่มตัวอย่าง (คน)		
	ชั้นปี 3	ชั้นปี 4	รวม	ชั้นปี 3	ชั้นปี 4	รวม
สาขาวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์	57	138	195	22	52	74
สาขาวิชานิเทศศาสตร์	79	38	117	30	15	45
สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ	116	53	169	43	20	63
สาขาวิชาการตลาด	61	59	120	23	22	45
สาขาวิชาการจัดการท่องเที่ยวและบริการ	92	101	193	35	38	73
รวมทั้งสิ้น	405	389	794	153	147	300

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพ

เครื่องมือและขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ หรือแบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการรวบรวมทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแล้วนำมาประยุกต์เป็นลักษณะและข้อคำถามในแบบสอบถาม โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นการสอบถามเกี่ยวกับลักษณะส่วนบุคคลของนักศึกษาซึ่งเป็นข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ประกอบไปด้วย เพศ สาขาวิชา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะคำถามเป็นแบบปลายปิด คำถามทั้งหมด จำนวน 3 ข้อ โดยมีระดับการวัด ดังนี้

ข้อที่ 1 ลักษณะคำถามเป็นแบบมีสองคำตอบให้เลือก (Dichotomous Question) ซึ่งถามเกี่ยวกับ เพศ โดยระดับการวัดข้อมูลเพศ เป็นประเภทสเกลนามบัญญัติ (Nominal Scale) ได้แก่ เพศชาย และเพศหญิง

ข้อที่ 2 ลักษณะคำถามเป็นแบบมีหลายคำตอบให้เลือก (Multiple Choice Question) โดยเลือกตอบได้เพียงคำตอบเดียว ซึ่งถามเกี่ยวกับ สาขาวิชา โดยระดับการวัดข้อมูลสาขาวิชา เป็นประเภทสเกลนามบัญญัติ (Nominal Scale) ได้แก่

1. สาขาวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์
2. สาขาวิชานิติศาสตร์
3. สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ
4. สาขาวิชาการตลาด และ
5. สาขาวิชาการจัดการท่องเที่ยวและบริการ

ข้อที่ 3 ลักษณะคำถามเป็นแบบมีหลายคำตอบให้เลือก (Multiple Choice Question) โดยเลือกตอบได้เพียงคำตอบเดียว ซึ่งถามเกี่ยวกับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยระดับการวัดข้อมูลผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นประเภทสเกลเรียงลำดับ (Ordinal Scale) ได้แก่

1. เกรตเฉลี่ยสะสม สูงกว่า 3.50
2. เกรตเฉลี่ยสะสม ระหว่าง 2.50-3.50
3. เกรตเฉลี่ยสะสม ต่ำกว่า 2.50

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเจตคติเกี่ยวกับตัวแปรปัจจัยที่มีต่อจริยธรรมทางธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ของนักศึกษาประกอบไปด้วย ระดับความสนใจใฝ่เรียนรู้ จริยธรรมทางธุรกิจ ระดับการตระหนักรู้ในปัญหาจริยธรรมทางธุรกิจ ระดับความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมทางธุรกิจ

มีคำถามจำนวน 16 ข้อซึ่งครอบคลุมในด้านปัจจัย ที่เป็นปัจจัยที่มีต่อจริยธรรมทางธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ของนักศึกษา 3 ระดับ คือ

- | | |
|---|-----------------------|
| 1. ระดับความสนใจใฝ่เรียนรู้จริยธรรมทางธุรกิจ | 6 ข้อ ตั้งแต่ข้อ 1-6 |
| 2. ระดับการตระหนักรู้ในปัญหาจริยธรรมทางธุรกิจ | 4 ข้อ ตั้งแต่ข้อ 7-10 |

3. ระดับความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมทางธุรกิจ

6 ข้อ ตั้งแต่ข้อ 11-16

โดยลักษณะของแบบสอบถามประกอบด้วยคำถามที่ใช้มาตราวัดแบบ Likert Scale แบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

- | | | |
|---|---------|---------------------------|
| 1 | หมายถึง | ระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง |
| 2 | หมายถึง | ระดับไม่เห็นด้วย |
| 3 | หมายถึง | ระดับไม่แน่ใจ |
| 4 | หมายถึง | ระดับเห็นด้วย |
| 5 | หมายถึง | ระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง |

การกำหนดเกณฑ์เฉลี่ยในการอธิบายโดยอาศัยสูตรคำนวณช่วงกว้างระหว่างชั้น (สูตรวิธีรันนะ. 2546: 25) ดังต่อไปนี้

$$\begin{aligned} \text{อันตรภาคชั้น(Interval)} &= \frac{\text{พิสัย (Range)}}{\text{จำนวนชั้น (Class)}} \\ &= \frac{5-1}{5} \\ &= 0.8 \end{aligned}$$

ดังนั้นการอธิบายในส่วนของ Descriptive ผลการวิจัยของลักษณะแบบสอบถามที่ใช้ระดับการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาคชั้น (Interval Scale) ผู้วิจัยใช้เกณฑ์เฉลี่ย ดังนี้

- คะแนนเฉลี่ย ระดับความคิดเห็นที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจการท่องเที่ยวใน จังหวัดภูเก็ต
- | | |
|-------------|---|
| 1.00 – 1.80 | นักศึกษา มีความคิดเห็นที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจการท่องเที่ยวในระดับ ไม่ดีอย่างมาก |
| 1.81 – 2.60 | นักศึกษา มีความคิดเห็นที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจการท่องเที่ยวในระดับ ไม่ดี |
| 2.61 – 3.40 | นักศึกษา มีความคิดเห็นที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจการท่องเที่ยวในระดับ ปานกลาง |
| 3.41 – 4.20 | นักศึกษา มีความคิดเห็นที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจการท่องเที่ยวในระดับ ดี |
| 4.21 – 5.00 | นักศึกษา มีความคิดเห็นที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจการท่องเที่ยวในระดับ ดีมาก |

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเจตคติเกี่ยวกับตัวแปรปัจจัยที่มีต่อจริยธรรมทางธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ของนักศึกษาที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย 5 ด้านประกอบไปด้วย ด้านลูกค้า ด้านคู่แข่ง ด้านพนักงาน ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น มีคำถามจำนวน 21 ข้อซึ่งครอบคลุมในด้านปัจจัย ที่เป็นปัจจัยที่มีต่อจริยธรรมทางธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ของนักศึกษาที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย 5 ด้าน คือ

- | | |
|------------------------------|------------------------|
| 1. ด้านลูกค้า | 4 ข้อ ตั้งแต่ข้อ 1-4 |
| 2. ด้านคู่แข่ง | 4 ข้อ ตั้งแต่ข้อ 5-8 |
| 3. ด้านพนักงาน | 4 ข้อ ตั้งแต่ข้อ 9-12 |
| 4. ด้านสิ่งแวดล้อม | 4 ข้อ ตั้งแต่ข้อ 13-16 |
| 5. ด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น | 5 ข้อ ตั้งแต่ข้อ 17-21 |

โดยลักษณะของแบบสอบถามประกอบด้วยคำถามที่ใช้มาตรวัดแบบ Likert Scale แบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1	หมายถึง	ระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
2	หมายถึง	ระดับไม่เห็นด้วย
3	หมายถึง	ระดับไม่แน่ใจ
4	หมายถึง	ระดับเห็นด้วย
5	หมายถึง	ระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง

การกำหนดเกณฑ์เฉลี่ยในการอภิปรายโดยอาศัยสูตรคำนวณช่วงกว้างระหว่างชั้น (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2546: 25) ดังต่อไปนี้

$$\begin{aligned} \text{อันตรภาคชั้น(Interval)} &= \frac{\text{พิสัย(Range)}}{\text{จำนวนชั้น(Class)}} \\ &= \frac{5-1}{5} \\ &= 0.8 \end{aligned}$$

ดังนั้นการอภิปรายในส่วนของ Descriptive ผลการวิจัยของลักษณะแบบสอบถามที่ใช้ระดับการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาคชั้น (Interval Scale) ผู้วิจัยใช้เกณฑ์เฉลี่ย ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	ระดับความคิดเห็นที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจการท่องเที่ยวใน จังหวัดภูเก็ต
1.00 – 1.80	ปฏิบัติต่อผู้มีส่วนได้เสียโดยขาดจริยธรรมมาก
1.81 – 2.60	ปฏิบัติต่อผู้มีส่วนได้เสียโดยขาดจริยธรรม
2.61 – 3.40	ไม่แน่ใจ
3.41 – 4.20	ปฏิบัติต่อผู้มีส่วนได้เสียอย่างมีจริยธรรม
4.21 – 5.00	ปฏิบัติต่อผู้มีส่วนได้เสียอย่างมีจริยธรรมมาก

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยตามลำดับ ดังนี้

1. ศึกษาลักษณะ รูปแบบ และวิธีการเขียนแบบสอบถามจากเอกสาร งานวิจัย แนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ศึกษา ให้ครอบคลุมตามความมุ่งหมายของการวิจัย

2. สัมภาษณ์นักศึกษาเกี่ยวกับความรู้ทางด้านจริยธรรมทางธุรกิจ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

3. รวบรวมสาระและเนื้อหาต่าง ๆ ที่ได้จากเอกสาร งานวิจัย แนวคิดทฤษฎี ผลการวิจัย และการสัมภาษณ์ เพื่อเป็นข้อมูลในการสร้างแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว โดยมีการนิยามศัพท์เฉพาะให้ชัดเจนก่อน

4. นำข้อมูลที่ได้จากการรวบรวมมาสร้างแบบสอบถาม ลักษณะแบบสอบถามแบบปลายปิด (Closed-end Questionnaire) มีทั้งหมด 3 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 ลักษณะด้านส่วนบุคคล จำนวน

3 ข้อ ส่วนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวแปรปัจจัยที่มีต่อจริยธรรมทางธุรกิจการ
ท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต จำนวน 16 ข้อ ส่วนที่ 3 แบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อจริยธรรมของ
ธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย จำนวน 21 ข้อ

5. นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้ว เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท เพื่อ
ตรวจสอบ เสนอและปรับปรุงแก้ไข

6. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วจากการให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน คือ
รองศาสตราจารย์นิศา ชัชกุล อาจารย์ ดร.ชนภูมิ อติเวทิน และอาจารย์ ดร.มนู ลีณะวงศ์ ตรวจสอบ
ความถูกต้อง และคำนวณค่าหาค่าความเที่ยงตรงเชิงพินิจรายข้อใช้สูตร IOC (Item - Operational
Definition Congruence Index) ใช้ค่าตั้งแต่ 0.50

7. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขสมบูรณ์ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ เสนอต่อ
อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท เพื่อพิจารณาตรวจสอบอีกครั้งให้สมบูรณ์ก่อนจะนำไปทดลองใช้
(Try out)

8. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขสมบูรณ์แล้ว ซึ่งมีจำนวน 40 ข้อไปทดลองกับ
นักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 ชุด เพื่อนำผลไปหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้
สูตรหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach's Alpha Coefficient)
ผลลัพธ์ค่าแอลฟาที่ได้จะแสดงถึงระดับความคงที่ของแบบสอบถาม โดยมีค่าระหว่าง $0 \leq \alpha \leq 1$
ค่าที่ใกล้เคียงกับ 1 แสดงว่ามีความเชื่อมั่นสูง (กัลยา วานิชย์บัญชา. 2548: 445)

ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามจำนวน 50 ชุด ในครั้งนี้ได้ค่า
สัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ได้ผลดังต่อไปนี้ (คือ ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ 0.935)

ค่าความเชื่อมั่น แบบสอบถามส่วนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวแปรที่มีต่อจริยธรรมทาง
ธุรกิจการท่องเที่ยวใน จังหวัดภูเก็ตเท่ากับ 0.925 และเมื่อพิจารณาเป็นแต่ละระดับพบว่า

- | | | |
|---|-------------------------|-------|
| 1. ระดับความสนใจใฝ่เรียนรู้จริยธรรมทางธุรกิจ | ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ | 0.914 |
| 2. ระดับการตระหนักรู้ในปัญหาจริยธรรมทางธุรกิจ | ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ | 0.921 |
| 3. ระดับความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมทางธุรกิจ | ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ | 0.942 |

ค่าความเชื่อมั่น แบบสอบถามส่วนที่ 3 ความคิดเห็นที่มีต่อจริยธรรมทางธุรกิจการ
ท่องเที่ยวใน จังหวัดภูเก็ต ของนักศึกษาที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย เท่ากับ 0.945 และเมื่อ
พิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

- | | | |
|------------------------------|-------------------------|-------|
| 1. ด้านลูกค้า | ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ | 0.921 |
| 2. ด้านคู่แข่งชั้น | ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ | 0.955 |
| 3. ด้านพนักงาน | ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ | 0.945 |
| 4. ด้านสิ่งแวดล้อม | ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ | 0.920 |
| 5. ด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น | ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ | 0.984 |

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูล 2 ประเภท ดังนี้

1. ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) เป็นข้อมูลที่รวบรวมจากแบบสอบถาม มีขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1.1 ผู้วิจัยศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นกรอบในการศึกษาวิจัยเรื่องลักษณะส่วนบุคคล ความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวแปรปัจจัยที่มีต่อจริยธรรมทางธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต และความคิดเห็นที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย มาสร้างเป็นแบบสอบถาม เพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล จากกลุ่มตัวอย่างที่ได้คัดเลือกตามกระบวนการจำนวน 300 ชุด

1.2 ผู้วิจัยนำหนังสือแนะนำตัวจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถึงคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูล

1.3 ผู้วิจัยอธิบายขั้นตอนของการตอบแบบสอบถามให้กับประธานสาขาวิชาทุกสาขาวิชาโดยละเอียดและชี้แจงให้นักศึกษาเข้าใจในวัตถุประสงค์ของการตอบ ตลอดจนวิธีตอบแบบสอบถาม

1.4 ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นเวลา 2 เดือน คือ ตั้งแต่เดือนมีนาคม ถึงเดือนพฤษภาคม 2556

1.5 ตรวจสอบข้อมูลความถูกต้อง และความครบถ้วนสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ได้รับจากผู้กรอกแบบสอบถาม ก่อนที่จะนำมาประมวลผล

1.6 นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบความถูกต้องและความครบถ้วน คัดเลือกฉบับที่สมบูรณ์ มาลงรหัสตัวเลขในแบบลงรหัสสำหรับประมวลผลข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์ตามเกณฑ์ของเครื่องมือแต่ละส่วน แล้วจึงนำไปประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ในขั้นต่อไป

2. ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) เป็นข้อมูลที่เก็บรวบรวมจากหนังสือ ตำรา บทความ ผลงานวิจัยที่ได้มีการทำมาก่อน หนังสือพิมพ์และแหล่งข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตที่มีความเกี่ยวข้องกับเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยวใน จังหวัดภูเก็ต เพื่อใช้ในการประกอบการกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย และใช้อ้างอิงในการเขียนรายงานผลการวิจัย

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้าวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่รวบรวมได้จากกลุ่มตัวอย่างมาดำเนินการประมวลผลข้อมูล โดยจะใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การตรวจสอบข้อมูล (Editing) ผู้วิจัยตรวจสอบความสมบูรณ์ของการตอบแบบสอบถามและแยกแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ออกไป

2. การลงรหัส (Coding) นำแบบสอบถามที่ถูกต้องเรียบร้อยแล้วมาลงรหัสตามที่กำหนดไว้ล่วงหน้า

3. นำข้อมูลที่ลงรหัสแล้วไปบันทึกในเครื่องคอมพิวเตอร์ เพื่อดำเนินการประมวลผลข้อมูล โดยจะใช้โปรแกรมสำเร็จรูปโดยทำการประมวลผลตามสถิติต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในการทดสอบสมมติฐาน ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ใช้ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .50 (Level of Significance)

การวิเคราะห์ข้อมูลของแบบสอบถาม

จะทำการวิเคราะห์ค่าสถิติต่าง ๆ ของแบบสอบถาม ดังนี้

1. การวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา(Descriptive Analysis)

1.1 ข้อมูลในส่วนที่ 1 เป็นข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะทางด้านส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ เพศ สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ (Percentage)

1.2 ข้อมูลในส่วนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับเจตคติเกี่ยวกับตัวแปรปัจจัยที่มีต่อจริยธรรมทางธุรกิจการท่องเที่ยวใน จังหวัดภูเก็ต ของนักศึกษาประกอบไปด้วย ระดับความสนใจใฝ่เรียนรู้จริยธรรมทางธุรกิจ ระดับการตระหนักรู้ในปัญหาจริยธรรมทางธุรกิจ ระดับความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมทางธุรกิจ วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

1.3 ข้อมูลในส่วนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับเจตคติเกี่ยวกับตัวแปรปัจจัยที่มีต่อจริยธรรมทางธุรกิจการท่องเที่ยวใน จังหวัดภูเก็ต ของนักศึกษาที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย 5 ด้าน ประกอบไปด้วย ด้านลูกค้า ด้านคู่แข่งชั้นด้านพนักงานด้านสิ่งแวดล้อมด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. การทดสอบสมมติฐาน

2.1 สมมติฐานข้อที่ 1 จะใช้สถิติทดสอบหาความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของตัวอย่าง 2 กลุ่ม ที่เป็นอิสระกัน โดยใช้สูตร Independent Sample t-test ณ ระดับความเชื่อมั่นทางสถิติที่ร้อยละ 95 และการเปรียบเทียบของกลุ่มตั้งแต่ 3 กลุ่มขึ้นไป ด้วยสถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว One Way ANOVA

2.2 สมมติฐานข้อที่ 2 จะใช้สถิติ Pearson Correlation เพื่อการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งหมด 8 ตัวคือ ความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว จังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย 5 ด้าน ประกอบไปด้วย จริยธรรมที่มีต่อลูกค้า จริยธรรมที่มีต่อพนักงานจริยธรรมที่มีต่อคู่แข่งชั้นจริยธรรมที่มีต่อสิ่งแวดล้อมและจริยธรรมที่มีต่อสังคมและชุมชนท้องถิ่นกับปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้ การตระหนักรู้ในปัญหาและความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม ซึ่งจัดเป็นตัวแปรอีก 3 ตัว

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ผู้วิจัยได้ใช้สถิติ ดังต่อไปนี้

1. สถิติที่ใช้หาคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย

1.1 หาค่าความเที่ยงตรงเชิงพินิจรายข้อใช้สูตร IOC (Item - Operational Definition Congruence Index) ใช้ค่าตั้งแต่ 0.50 ใช้สูตร (บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์. 2548: 1)

เมื่อ	$IOC = \frac{\sum R}{N}$	
IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามรายข้อ
$\sum R$	แทน	ผลรวมคะแนนความพึงพอใจของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

1.2 ค่าความเชื่อมั่นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่าโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (ซุตรี วงศ์รัตน์. 2546: 98 - 99)

	$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right]$		
เมื่อ	n	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น
	α	แทน	จำนวนข้อของแบบสอบถาม
	$\sum s_i^2$	แทน	ผลรวมของค่าความแปรปรวนของคะแนนเป็นรายข้อ
	s_t^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนทั้งฉบับ

1.3 การวิเคราะห์ข้อคำถามเป็นรายข้อ (Item analysis) เพื่อหาอำนาจจำแนกของข้อคำถามรายข้อโดยหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมของข้อที่เหลือทั้งหมด (Item total correlation) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product moment correlation) (บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์. 2548: 84) ดังนี้

	$r_{xy} = \frac{S_{xy}}{S_x S_y}$		
เมื่อ	r_{xy}	แทน	ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ
	S_{xy}	แทน	ค่าความแปรปรวนร่วมระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมของข้อที่เหลือ
	S_x	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนรายข้อ
	S_y	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนรวมของข้อที่เหลือ

2. สถิติพื้นฐานหรือสถิติเชิงพรรณนา ได้แก่

2.1 หาค่าร้อยละ (Percentage) เพื่อใช้แปลความหมายของข้อมูลต่าง ๆ มีสูตร

ดังนี้

$$\text{ค่าร้อยละ} = \frac{\text{จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละกลุ่ม}}{\text{จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด}} \times 100$$

2.2 การหาค่าเฉลี่ย (Mean) เพื่อใช้แปลความหมายของข้อมูลด้านต่าง ๆ (กัลยา วานิชย์บัญชา. 2548: 39) โดยมีสูตร ดังนี้

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน ค่าคะแนนเฉลี่ย
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 N แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

2.3 การหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เพื่อใช้แปลความหมายของข้อมูลด้านต่าง ๆ (กัลยา วานิชย์บัญชา. 2548: 38) โดยมีสูตร ดังนี้

$$S.D. = \sqrt{\frac{n \sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนกลุ่มตัวอย่าง
 $\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
 $(\sum X)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
 n แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

3. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐานหรือสถิติเชิงอนุมาน ได้แก่

3.1 สถิติ t - test ใช้ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอิสระกัน (Independent t - test) (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2546: 155)

กรณีค่าความแปรปรวนเท่ากัน ($S_1^2 = S_2^2$)

$$t = \frac{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}{\sqrt{s^2 p \left[\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right]}}$$

โดยที่ $df = n_1 + n_2 - 2$

กรณีค่าความแปรปรวนไม่เท่ากัน $(S_1^2 \neq S_2^2)$

$$t = \frac{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}{\sqrt{s_1^2 \left[\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2} \right]}}$$

$$df = \frac{\left(\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2} \right)^2}{\frac{\left(\frac{S_1^2}{n_1} \right)^2}{n_1 - 1} + \frac{\left(\frac{S_2^2}{n_2} \right)^2}{n_2 - 1}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t – Distribution
	\bar{x}_1	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
	\bar{x}_2	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
	s_1^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
	s_2^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
	n_1	แทน	ขนาดของกลุ่มที่ 1
	n_2	แทน	ขนาดของกลุ่มที่ 2
	df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ

3.2 สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA)

3.2.1 ใช้ค่า F – test กรณีค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มเท่ากัน (กัลยา วานิชย์บัญชา. 2548:293)

ตาราง 4 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม (B)	k - 1	SS(B)	$MS_{(B)} = \frac{SS(B)}{k - 1}$	$\frac{MS(B)}{MS(W)}$
ภายในกลุ่ม (W)	n - k	SS(W)	$MS_{(W)} = \frac{SS(W)}{n - k}$	MS(W)
รวม (T)	N - 1	SS(T)		

$$F = \frac{MS(B)}{MS(W)}$$

เมื่อ

- F แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F- Distribution
- df แทน ชั้นแห่งความเป็นอิสระได้แก่ ระหว่างกลุ่ม (k-1) และภายในกลุ่ม (n-k)
- k แทน จำนวนกลุ่มของตัวอย่างที่นำมาทดสอบสมมติฐาน
- n แทน ขนาดของตัวอย่างทั้งหมด
- $SS_{(B)}$ แทน ผลรวมกำลังสองระหว่างกลุ่ม (Between sum of Squares)
- $SS_{(W)}$ แทน ผลรวมกำลังสองภายในกลุ่ม (Within sum of Squares)
- $MS_{(B)}$ แทน ค่าประมาณของความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม (Mean Squares Between groups)
- $MS_{(W)}$ แทน ค่าประมาณของความแปรปรวนภายในกลุ่ม (Mean Squares Within groups)

กรณีผลการทดสอบมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทำการทดสอบเป็นรายคู่ต่อไป เพื่อดูว่ามีคู่ใดบ้างที่แตกต่างกัน โดยใช้วิธี Fisher's Least Significant Difference (LSD) (กัลยา วาณิชย์บัญชา. 2548: 333) มีสูตรดังนี้

$$\text{โดยที่ } LSD = t_{i-a/2, n-k} \sqrt{MSE \left[\frac{1}{n_i} + \frac{1}{n_j} \right]}$$

- เมื่อ $t_{i-a/2, n-k}$ แทน ค่าที่ใช้พิจารณาใน t-distribution
- MSE แทน ค่าประมาณของความแปรปรวนภายในกลุ่ม ($MS_{(W)}$) ความแปรปรวน
- $n_{(i)}$ แทน จำนวนตัวอย่างของกลุ่มที่ i
- $n_{(j)}$ แทน จำนวนตัวอย่างของกลุ่มที่ j
- ∞ แทน ค่าความคลาดเคลื่อน

3.2.2 ใช้ค่า Brown-Forsythe (B) กรณีความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่เท่ากัน (Hartung, 2001 :300) มีสูตร ดังนี้

$$B = \frac{MS_{(B)}}{MS_{(W)}}$$

โดย ค่า $MS_{(W)} = \sum_{i=1}^k \left(1 - \frac{n_{(j)}}{N} \right)$

เมื่อ	B	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาใน Brown-Forsythe
	$MS_{(B)}$	แทน	ค่าประมาณของความแปรปรวนภายในกลุ่ม (Mean Squares between groups)
	$MS_{(W)}$	แทน	ค่าประมาณของความแปรปรวนภายในกลุ่ม (Mean Squares Within groups) สำหรับ Brown-Forsythe
	k	แทน	จำนวนกลุ่มของตัวอย่าง
	$n_{(i)}$	แทน	จำนวนตัวอย่างของกลุ่มที่ i
	N	แทน	ขนาดของประชากร
	$S^2_{(i)}$	แทน	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ i

กรณีผลการทดสอบมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทำการทดสอบเป็นรายคู่เพื่อดูว่ามีคู่ใดบ้างที่แตกต่างกัน โดยใช้วิธี Dunnett's T3 (วิเชียร เกศสิงห์. 2543: 116) มีสูตร ดังนี้

$$t = \frac{\bar{X}_i - \bar{X}_j}{MS_{(W)} \left(\frac{1}{n_i} + \frac{1}{n_j} \right)}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t - Distribution
	$MS_{(W)}$	แทน	ค่าประมาณของความแปรปรวนภายในกลุ่ม (Mean Squares Within groups) สำหรับ Brown-Forsythe
	\bar{x}_i	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ i
	\bar{x}_j	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ j
	$n_{(j)}$	แทน	จำนวนตัวอย่างของกลุ่มที่ j
	$n_{(i)}$	แทน	จำนวนตัวอย่างของกลุ่มที่ i

3.3 สถิติค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ใช้หาค่าความสัมพันธ์ของตัวแปร 2 ตัวที่อิสระต่อกัน (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2546: 316)

$$r_{(XY)} = \frac{n\sum XY - (\sum X)(\sum Y)}{\sqrt{[n\sum X^2 - (\sum X)^2][n\sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ	$r_{(XY)}$	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนชุด X
	$\sum Y$	แทน	ผลรวมของคะแนนชุด Y
	$\sum XY$	แทน	ผลรวมของผลคูณระหว่างคะแนนชุด X และชุด Y ทุกคู่
	$\sum X^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนชุด X แต่ละตัวยกกำลังสอง
	$\sum Y^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนชุด Y แต่ละตัวยกกำลังสอง
	n	แทน	จำนวนกลุ่มคนหรือกลุ่มตัวอย่าง

โดยที่สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จะมีค่าระหว่าง $-1 < r < 1$ สำหรับการแปลความหมายระดับความสัมพันธ์โดยมีเกณฑ์ ดังนี้

ถ้าค่า r มีค่าเป็นลบ (-)	แสดงว่า x และ y	มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้าม
ถ้าค่า r มีค่าเป็นบวก (+)	แสดงว่า x และ y	มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน
ถ้าค่า r มีค่าเป็นศูนย์ (0)	แสดงว่า x และ y	ไม่มีความสัมพันธ์กันเลย
ถ้าค่า r มีค่าเข้าใกล้ 1	แสดงว่า x และ y	มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันและมี

ความสัมพันธ์กันมาก

ถ้าค่า r มีค่าเข้าใกล้ -1	แสดงว่า x และ y	มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามและ
---------------------------	-----------------	-------------------------------------

มีความสัมพันธ์กันมาก

ถ้าค่า r มีค่าสูงกว่า 0.90	แสดงว่า	มีความสัมพันธ์ในระดับสูงมาก
ถ้าค่า r มีค่าตั้งแต่ 0.70-0.89	แสดงว่า	มีความสัมพันธ์ในระดับสูง
ถ้าค่า r มีค่าตั้งแต่ 0.30-0.69	แสดงว่า	มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง
ถ้าค่า r มีค่าตั้งแต่ 0.01-0.29	แสดงว่า	มีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ
ถ้าค่า r มีค่าเท่ากับ 0.00	แสดงว่า	ไม่มีความสัมพันธ์กันเลย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาถึง “เจตคติของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจ ด้านการ
ท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต” การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลความหมายข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการ
กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง (Mean)
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t – test (t-distribution)
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F – test (F-distribution)
SS	แทน	ผลรวมของคะแนนค่าเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Sum of Squares)
M.S	แทน	ผลรวมของคะแนนค่าเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Sum of Squares)
r	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Pearson Correlation)
df	แทน	ระดับชั้นของความเป็นอิสระ (Degrees of Freedom)
Prob. (p)	แทน	ค่าความน่าจะเป็น (Probability) สำหรับบอกนัยสำคัญทางสถิติ
Sig.2	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติจากการทดสอบใช้ในการสรุปผลการทดสอบ สมมติฐาน
**	แทน	มีนัยสำคัญที่ทางสถิติที่ระดับ .01
*	แทน	มีนัยสำคัญที่ทางสถิติที่ระดับ .05
H ₀	แทน	สมมติฐานหลัก (Null Hypothesis)
H ₁	แทน	สมมติฐานรอง (Alternative Hypothesis)

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอและแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งการนำเสนอ ออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับเจตคติเกี่ยวกับตัวแปรปัจจัยที่มีต่อจริยธรรมทางธุรกิจการท่องเที่ยวใน จังหวัดภูเก็ต ประกอบด้วย ระดับความสนใจใฝ่เรียนรู้ ระดับการตระหนักรู้ในปัญหาและระดับความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจการท่องเที่ยว จังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านลูกค้า ด้านคู่แข่งชั้นด้านพนักงานด้านสิ่งแวดล้อมด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น

ส่วนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงอนุมานเพื่อทดสอบสมมติฐาน ได้แก่
สมมติฐานข้อที่ 1 นักศึกษาที่มี เพศ สาขาวิชา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันมีความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว จังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียแตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 2 ปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้ การตระหนักรู้ในปัญหาและความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว จังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

การวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังตาราง 5

ตาราง 5 แสดงจำนวน (ความถี่) และร้อยละของลักษณะข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ลักษณะข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	130	43.30
หญิง	170	56.70
รวม	300	100.00
2. สาขาวิชา		
การบริหารทรัพยากรมนุษย์	74	24.70
นิเทศศาสตร์	45	15.00
คอมพิวเตอร์ธุรกิจ	63	21.00
การตลาด	45	15.00
การจัดการท่องเที่ยวและบริการ	73	24.30
รวม	300	100.00
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
เกรดเฉลี่ยสะสม สูงกว่า 3.50	48	16.00
เกรดเฉลี่ยสะสม ระหว่าง 2.50 – 3.50	179	59.70
เกรดเฉลี่ยสะสม ต่ำกว่า 2.50	73	24.30
รวม	300	100.00

จากตาราง 5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีจำนวน 300 คนมีรายละเอียด ดังนี้

1. เพศ

ผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีจำนวน 170 คน คิดเป็นร้อยละ 56.7 และเป็นเพศชาย มีจำนวน 130 คน คิดเป็นร้อยละ 43.3 ตามลำดับ

2. สาขาวิชา

ผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ มีจำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 24.70 รองลงมา ได้แก่ สาขาวิชาการจัดการท่องเที่ยวและบริการ มีจำนวน 73 คนคิดเป็นร้อยละ 24.30 ถัดมาสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ มีจำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 21.0 และสาขาวิชานิติศาสตร์กับการตลาด มีจำนวนนักศึกษาเท่ากัน คือ สาขาวิชาละ 45 คน คิดเป็นร้อยละ 15.0 ตามลำดับ

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่มีเกรดสะสมระหว่าง 2.50-3.50 มีจำนวน 179 คน คิดเป็นร้อยละ 59.70 รองลงมา เกรดสะสม ต่ำกว่า 2.50 มีจำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 24.30 และเกรดเฉลี่ยสะสมสูงกว่า 3.50 จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 16.00 ตามลำดับ

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับตัวแปรปัจจัยที่มีต่อจริยธรรมทางธุรกิจ ด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต

การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับตัวแปรปัจจัยที่มีต่อจริยธรรมทางธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ประกอบด้วย ระดับความสนใจใฝ่เรียนรู้ ระดับการตระหนักรู้ในปัญหาและระดับความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม ดังตาราง 6 - 9

ตาราง 6 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความสนใจใฝ่เรียนรู้ที่มีต่อจริยธรรมทางธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต

ระดับความสนใจใฝ่เรียนรู้จริยธรรมทางธุรกิจ	ระดับความคิดเห็น			
	\bar{X}	S.D	ระดับ	อันดับ
1. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับจริยธรรมทางธุรกิจ	3.88	0.49	ดี	2
2. มีความจดจ่อตั้งใจเสมอเมื่อมีการบรรยายหรืออภิปรายเรื่องของจริยธรรมทางธุรกิจ	3.87	0.58	ดี	3
3. ชอบติดตามค้นคว้าข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมทางธุรกิจตามสื่อต่าง ๆ	3.73	0.67	ดี	6
4. สนใจศึกษาพฤติกรรมทางด้านจริยธรรมในการดำเนินธุรกิจของนักธุรกิจ	3.83	0.68	ดี	5
5. ในการทำกิจกรรมธุรกิจจำลองท่านได้นำหลักจริยธรรมทางธุรกิจมาใช้ในการดำเนินกิจกรรม	3.85	0.65	ดี	4
6. สนใจที่จะเข้าร่วมการอบรมสัมมนาในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมทางธุรกิจ	3.89	0.76	ดี	1
เฉลี่ยรวม	3.84	0.43	ดี	

จากตาราง 6 ระดับความสนใจใฝ่เรียนรู้จริยธรรมทางธุรกิจ ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.84

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า อยู่ในระดับดีทุกข้อ โดยระดับความสนใจใฝ่เรียนรู้จริยธรรมทางธุรกิจ ข้อที่ 6. สนใจที่จะเข้าร่วมการอบรมสัมมนาในประเด็นที่เกี่ยวกับจริยธรรมทางธุรกิจมีความคิดเห็นอยู่ในอันดับแรก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.89 รองลงมาได้แก่ ข้อที่ 1. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับจริยธรรมทางธุรกิจ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.88 ถัดมาใน ข้อที่ 2. มีความจดจ่อตั้งใจอย่างตั้งใจเสมอเมื่อมีการบรรยายหรืออภิปรายเรื่องของจริยธรรมทางธุรกิจมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.87 ถัดมาข้อที่ 5. ในการทำกิจกรรมธุรกิจจำลองท่านได้นำหลักจริยธรรมทางธุรกิจมาใช้ในการดำเนินกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.85 ถัดมา ข้อที่ 4.สนใจศึกษาพฤติกรรมทางด้านจริยธรรมในการดำเนินธุรกิจของนักธุรกิจ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.83 และในข้อที่ 3. ชอบติดตามค้นคว้าข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมทางธุรกิจตามสื่อต่าง ๆ มีความคิดเห็นอยู่ในอันดับสุดท้าย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.73

ตาราง 7 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการตระหนักรู้ในปัญหาที่มีต่อจริยธรรมทางธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต

ระดับการตระหนักรู้ในปัญหาจริยธรรมทางธุรกิจ	ระดับความคิดเห็น			
	\bar{X}	S.D	ระดับ	อันดับ
1. การแต่งกายของพนักงานที่ให้บริการในธุรกิจบริการกลางคืน ไม่มีมิติเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม	4.04	0.95	ดี	1
2. การแต่งกายในชุดนักศึกษาของพนักงานบริการกลางคืน เป็นสิ่งไม่ถูกต้องในจริยธรรมทางธุรกิจ	4.04	1.06	ดี	2
3. การอนุญาตให้เยาวชน อายุต่ำกว่า 18 ปี ปฏิบัติงานและให้บริการสถานบันเทิงในช่วงเวลาวิกาลไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ถือว่าธุรกิจไม่รับผิดชอบต่อสังคมชุมชนท้องถิ่น	3.89	1.18	ดี	3
4. การขึ้นราคาสินค้าของร้านค้าตามค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำที่ปรับขึ้นทุกครั้ง	3.63	1.18	ดี	4
เฉลี่ยรวม	3.90	0.81	ดี	

จากตาราง 7 ระดับการตระหนักรู้ในปัญหาจริยธรรมทางธุรกิจผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า อยู่ในระดับดีทุกข้อ โดยระดับการตระหนักรู้ในปัญหาจริยธรรมทางธุรกิจ ข้อที่ 1. การแต่งกายของพนักงานที่ให้บริการในธุรกิจบริการกลางคืน ไม่มีมิติ

เป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมและข้อที่ 2. การแต่งกายในชุดนักศึกษาของพนักงานบริการกลางคืน เป็นสิ่งไม่ถูกต้องในจริยธรรมทางธุรกิจมีความคิดเห็นอยู่ในอันดับแรกโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 ตามลำดับ รองลงมาได้แก่ ข้อที่ 3. การอนุญาตให้เยาวชน อายุต่ำกว่า 18 ปี ปฏิบัติงานและ ใช้บริการสถานบันเทิงในช่วงเวลาวิกาลไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ถือว่าธุรกิจไม่รับผิดชอบต่อสังคม ชุมชนท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.89 และในข้อที่ 4. การขึ้นราคาสินค้าของร้านค้าตามค่าจ้าง แรงงานขั้นต่ำที่ปรับขึ้นทุกครั้ง มีความคิดเห็นอยู่ในอันดับสุดท้าย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.63

ตาราง 8 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมที่มีต่อ จริยธรรมทางธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต

ระดับความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมจริยธรรมทางธุรกิจ	ระดับความคิดเห็น			
	\bar{X}	S.D	ระดับ	อันดับ
1. การปฏิบัติต่อพนักงานอย่างมีจริยธรรม จะส่งผลให้พนักงานทำงานให้อย่างเต็มที่	4.19	0.72	ดี	4
2. การมีจริยธรรมทางธุรกิจก่อให้เกิดภาพลักษณ์ที่ดีในสายตาผู้บริโภค	4.17	0.74	ดี	5
3. ผู้นำในองค์กรมีคุณธรรมจริยธรรม จะทำให้พนักงานในองค์กรทำงานอย่างมีความสุข	4.26	0.69	ดีมาก	1
4. การมีจริยธรรมทางธุรกิจจะทำให้องค์กรมีความน่าเชื่อถือ	4.22	0.73	ดีมาก	3
5. การดำเนินธุรกิจอย่างมีจริยธรรมจะทำให้ธุรกิจสามารถเติบโตอย่างยั่งยืนในระยะยาว	4.23	0.72	ดีมาก	2
6. ธุรกิจที่ปฏิบัติต่อพนักงานอย่างเหมาะสมจะทำให้ธุรกิจมีผลกำไรเพิ่มขึ้น	4.10	0.70	ดี	6
เฉลี่ยรวม	4.19	0.57	ดี	

จากตาราง 8 ระดับความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมจริยธรรมทางธุรกิจ ผู้ตอบแบบสอบถาม มีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.19 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า

ระดับความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมทางธุรกิจ ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นในระดับดีมาก ประกอบไปด้วย ข้อที่ 3. ผู้นำในองค์กรมีคุณธรรมจริยธรรม จะทำให้พนักงานในองค์กรทำงานอย่างมีความสุขมีความคิดเห็นอยู่ในอันดับแรก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 รองลงมาข้อที่ 5. การดำเนินธุรกิจอย่างมีจริยธรรมจะทำให้ธุรกิจสามารถเติบโตอย่างยั่งยืนในระยะยาว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.23 และข้อที่ 4.การมีจริยธรรมทางธุรกิจจะทำให้องค์กรมีความน่าเชื่อถือ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.22 ตามลำดับ

ส่วนระดับความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมจริยธรรมทางธุรกิจ ที่ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นในระดับดี ประกอบไปด้วย ข้อที่ 1. การปฏิบัติต่อพนักงานอย่างมีจริยธรรม จะส่งผลให้พนักงานทำงานให้อย่างเต็มที่ มีความคิดเห็นอยู่ในอันดับที่ 4 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.19 ถัดมา ข้อที่ 2. การมีจริยธรรมทางธุรกิจก่อให้เกิดภาพลักษณ์ที่ดีในสายตาผู้บริโภค มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.17 และข้อที่ 6. ธุรกิจที่ปฏิบัติต่อพนักงานอย่างเหมาะสมจะทำให้ธุรกิจมีผลกำไรเพิ่มขึ้น มีความคิดเห็นอยู่ในอันดับสุดท้าย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.10

ตาราง 9 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับเจตคติเกี่ยวกับตัวแปรปัจจัยที่มีต่อจริยธรรมทางธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ประกอบด้วย ระดับความสนใจใฝ่เรียนรู้ ระดับการตระหนักรู้ในปัญหา และระดับความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม

ระดับเจตคติเกี่ยวกับตัวแปรปัจจัยที่มีต่อจริยธรรมทางธุรกิจ การท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต	ระดับความคิดเห็น			
	\bar{X}	S.D	ระดับ	อันดับ
1. ระดับความสนใจใฝ่เรียนรู้จริยธรรมทางธุรกิจ	3.84	0.43	ดี	3
2. ระดับการตระหนักรู้ในปัญหาจริยธรรมทางธุรกิจ	3.90	0.81	ดี	2
3. ระดับความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมจริยธรรมทางธุรกิจ	4.19	0.57	ดี	1
เฉลี่ยรวม	3.98	0.47	ดี	

จากตาราง 9 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับระดับเจตคติเกี่ยวกับตัวแปรปัจจัยที่มีต่อจริยธรรมทางธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต จำนวน 300 คน พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความคิดเห็น โดยรวมอยู่ในระดับดี มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.98

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับดีทุกข้อ โดยระดับความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมทางธุรกิจมีความคิดเห็นอยู่ในอันดับแรก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.19 รองลงมา ได้แก่ ระดับการตระหนักรู้ในปัญหาจริยธรรมทางธุรกิจมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90 และระดับความสนใจใฝ่เรียนรู้จริยธรรมทางธุรกิจมีความคิดเห็นอยู่ในอันดับสุดท้าย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.84

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจ ด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย

การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติต่อผู้มีส่วนได้เสีย ประกอบด้วย ด้านลูกค้า ด้านคู่แข่ง ด้านพนักงาน ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น ดังตาราง 10 - 14

ตาราง 10 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นด้านลูกค้า ของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต

ระดับความคิดเห็นด้านลูกค้า	ระดับความคิดเห็น			
	\bar{X}	S.D	ระดับ	อันดับ
1. ธุรกิจร้านขายของที่ระลึกขายสินค้าแก่นักท่องเที่ยวด้วยความซื่อสัตย์ตรงไปตรงมาไม่เอาเปรียบ	4.07	0.88	มีจริยธรรม	1
2. ธุรกิจโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต ให้ข้อมูลและดูแลด้านความปลอดภัยแก่ลูกค้าเป็นอย่างดี	4.00	0.79	มีจริยธรรม	3
3. ธุรกิจจัดนำเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตให้บริการข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับโปรแกรมการท่องเที่ยวอย่างถูกต้อง	4.04	0.80	มีจริยธรรม	2
4. ธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตจัดสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้แก่นักท่องเที่ยว	4.00	0.73	มีจริยธรรม	4
เฉลี่ยรวม	4.03	0.80	มีจริยธรรม	

จากตาราง 10 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับระดับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ด้านลูกค้าพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นโดยรวมว่าธุรกิจมีการปฏิบัติต่อผู้มีส่วนได้เสียด้านลูกค้าในระดับมีจริยธรรม โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.03

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ธุรกิจมีการปฏิบัติต่อผู้มีส่วนได้เสียด้านลูกค้าในระดับมีจริยธรรมทุกข้อ โดย ข้อที่ 1. ธุรกิจร้านขายของที่ระลึกขายสินค้าแก่นักท่องเที่ยวด้วยความซื่อสัตย์ตรงไปตรงมาไม่เอาเปรียบมีความคิดเห็นอยู่ในอันดับแรก มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.07 รองลงมาได้แก่ ข้อที่ 3. ธุรกิจจัดนำเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตให้บริการข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับโปรแกรมการท่องเที่ยว อย่างถูกต้องมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.04 ถัดมาในข้อที่ 2. ธุรกิจโรงแรมในจังหวัดภูเก็ตให้ข้อมูลและ ดูแลด้านความปลอดภัยแก่ลูกค้าเป็นอย่างดี และข้อที่ 4. ธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตจัดสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้แก่นักท่องเที่ยวในระดับมีจริยธรรม โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.00 ตามลำดับ

ตาราง 11 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นด้านคู่แข่งชั้นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต

ระดับความคิดเห็นด้านคู่แข่งชั้น	ระดับความคิดเห็น			
	\bar{X}	S.D	ระดับ	อันดับ
1. ธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตไม่ได้ทำการแข่งขันโดยให้ร้ายหรือสร้างความเสียหายให้แก่คู่แข่ง	3.76	0.81	มีจริยธรรม	3
2. ธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ไม่ได้มีการตัดราคาคู่แข่งชั้นด้วยกัน	3.62	0.80	มีจริยธรรม	4
3. การแข่งขันทางธุรกิจเป็นการแข่งขันเพื่อให้เกิดความสร้างสรรค์ในการผลิตสินค้าหรือบริการ	3.81	0.85	มีจริยธรรม	2
4. มีการรวมกลุ่มกันเพื่อการต่อรองทางการค้า	3.95	0.78	มีจริยธรรม	1
เฉลี่ยรวม	3.79	0.81	มีจริยธรรม	

จากตาราง 11 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับระดับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ด้านคู่แข่งชั้นพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นโดยรวมว่าธุรกิจมีการปฏิบัติต่อผู้มีส่วนได้เสียด้านคู่แข่งชั้นในระดับมีจริยธรรม โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.79

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ธุรกิจมีการปฏิบัติต่อผู้มีส่วนได้เสียด้านคู่แข่งชั้นในระดับมีจริยธรรม ทุกข้อโดย ข้อที่ 4. มีการรวมกลุ่มกันเพื่อการต่อรองทางการค้า มีความคิดเห็นอยู่ในอันดับแรก โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.95 รองลงมาได้แก่ ข้อที่ 3. การแข่งขันทางธุรกิจเป็นการแข่งขันเพื่อให้เกิดความสร้างสรรค์ในการผลิตสินค้าหรือบริการ โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.81 ถัดมาในข้อที่ 1. ธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตไม่ได้ทำการแข่งขันโดยให้ร้ายหรือสร้างความเสียหายให้แก่คู่แข่ง โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.76 และในข้อที่ 6. ธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ไม่ได้มีการตัดราคาคู่แข่งชั้นด้วยกันมีความคิดเห็นอยู่ในอันดับสุดท้าย โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.62

ตาราง 12 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นด้านพนักงานของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต

ระดับความคิดเห็นด้านพนักงาน	ระดับความคิดเห็น			
	\bar{X}	S.D	ระดับ	อันดับ
1. ผู้ประกอบธุรกิจควรจ่ายค่าตอบแทนพนักงานให้สมควรตามความรู้และความสามารถในการปฏิบัติงาน	4.09	0.75	มีจริยธรรม	1
2. ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตให้เกียรติพนักงานอย่างดี	4.02	0.77	มีจริยธรรม	2
3. ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตยอมรับฟังความคิดเห็นของพนักงานและให้พนักงานได้มีส่วนร่วม	3.89	0.83	มีจริยธรรม	4
4. ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตมีการจัดสวัสดิการที่พิกให้กับพนักงานอย่างเหมาะสม	3.93	0.79	มีจริยธรรม	3
เฉลี่ยรวม	3.98	0.79	มีจริยธรรม	

จากตาราง 12 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับระดับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ด้านพนักงานพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นโดยรวมว่าธุรกิจมีการปฏิบัติต่อผู้มีส่วนได้เสียด้านพนักงานในระดับมีจริยธรรม โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.98

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ธุรกิจมีการปฏิบัติต่อผู้มีส่วนได้เสียด้านพนักงานในระดับมีจริยธรรมทุกข้อโดยข้อที่ 1. ผู้ประกอบธุรกิจควรจ่ายค่าตอบแทนพนักงานให้สมควรตามความรู้และความสามารถในการปฏิบัติงาน โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.09 รองลงมาได้แก่ ข้อที่ 2. ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตให้เกียรติพนักงานอย่างดี โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.02 ถัดมาในข้อที่ 4. ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตมีการจัดสวัสดิการที่พิกให้กับพนักงานอย่างเหมาะสม โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.93 และในข้อที่ 3. ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตยอมรับฟังความคิดเห็นของพนักงานและให้พนักงานได้มีส่วนร่วม มีความคิดเห็นอยู่ในอันดับสุดท้าย โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.89

ตาราง 13 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นด้านสิ่งแวดล้อมของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต

ระดับความคิดเห็นด้านสิ่งแวดล้อม	ระดับความคิดเห็น			
	\bar{X}	S.D	ระดับ	อันดับ
1. ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อมในชุมชนท้องถิ่น	3.81	0.91	มีจริยธรรม	1
2. ธุรกิจท่องเที่ยวมีรูปแบบการจัดการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมให้ความร่วมมือในการส่งเสริมและอนุรักษ์ธรรมชาติเป็นอย่างดี	3.76	0.90	มีจริยธรรม	4
3. ธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตเป็นผู้นำทางความคิดในการรักษาสิ่งแวดล้อม	3.79	0.87	มีจริยธรรม	3
4. ธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตมีการจัดการสิ่งแวดล้อมโดยสร้างเป็นแบรนด์ด้านสิ่งแวดล้อม	3.81	0.78	มีจริยธรรม	2
เฉลี่ยรวม	3.79	0.87	มีจริยธรรม	

จากตาราง 13 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับระดับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ด้านสิ่งแวดล้อม พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถาม มีความคิดเห็นโดยรวมว่าธุรกิจมีการปฏิบัติต่อผู้มีส่วนได้เสียด้านสิ่งแวดล้อมในระดับมีจริยธรรมโดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.79

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ธุรกิจมีการปฏิบัติต่อผู้มีส่วนได้เสียด้านสิ่งแวดล้อมในระดับมีจริยธรรมทุกข้อโดยข้อที่ 1. ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อมในชุมชนท้องถิ่น และข้อที่ 4. ธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตมีการจัดการสิ่งแวดล้อมโดยสร้างเป็นแบรนด์ ด้านสิ่งแวดล้อมมีความคิดเห็นอยู่ในอันดับแรก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากัน เท่ากับ 3.81 รองลงมาได้แก่ ข้อที่ 3. ธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตเป็นผู้นำทางความคิดในการรักษาสิ่งแวดล้อม โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.79 และในข้อที่ 2. ธุรกิจท่องเที่ยวมีรูปแบบการจัดการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ให้ความร่วมมือในการส่งเสริมและอนุรักษ์ธรรมชาติเป็นอย่างดีมีความคิดเห็นอยู่ในอันดับสุดท้าย โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.76

ตาราง 14 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นด้านสังคมและชุมชน
ท้องถิ่นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต

ระดับความคิดเห็นด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น	ระดับความคิดเห็น			
	\bar{X}	S.D	ระดับ	อันดับ
1. ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ตได้มีการนำผลกำไรส่วนหนึ่งจากการประกอบธุรกิจคืนให้กับสังคม เช่น การบริจาคเงินเพื่อช่วยเหลือน้ำท่วมหรือองค์กรการกุศลต่าง ๆ	3.84	0.81	มีจริยธรรม	2
2. ผู้ประกอบธุรกิจท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ได้ให้การสนับสนุนเงินทุนให้กับองค์กรต่าง ๆ ในชุมชน เช่น องค์กรทางการแพทย์ สถานศึกษา เป็นต้น	3.79	0.79	มีจริยธรรม	5
3. ธุรกิจท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ยอมรับและเคารพในกฎระเบียบของชุมชนท้องถิ่น	3.81	0.80	มีจริยธรรม	4
4. ธุรกิจท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ไม่มีการจัดกิจกรรมท่องเที่ยวหรือโปรแกรมท่องเที่ยวที่ขัดต่อวัฒนธรรมท้องถิ่น	3.82	0.81	มีจริยธรรม	3
5. ผู้ประกอบธุรกิจท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ตมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์และป้องกันการทำลายโบราณสถานและโบราณวัตถุในชุมชน	3.89	0.78	มีจริยธรรม	1
เฉลี่ยรวม	3.83	0.80	มีจริยธรรม	

จากตาราง 14 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับระดับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่นพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นโดยรวมว่าธุรกิจมีการปฏิบัติต่อผู้มีส่วนได้เสียด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่นในระดับมีจริยธรรม โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.83

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ธุรกิจมีการปฏิบัติต่อผู้มีส่วนได้เสียด้านสิ่งแวดล้อมในระดับมีจริยธรรมทุกข้อโดยข้อที่ 5. ผู้ประกอบธุรกิจท่องเที่ยวใน จังหวัดภูเก็ตมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์และป้องกันการทำลายโบราณสถานและโบราณวัตถุในชุมชนมีความคิดเห็นอยู่ในอันดับแรกโดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.89 รองลงมาได้แก่ ข้อที่ 1. ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวใน จังหวัดภูเก็ตได้มีการนำผลกำไรส่วนหนึ่งจากการประกอบธุรกิจคืนให้กับสังคม เช่น การบริจาคเงินเพื่อช่วยเหลือน้ำท่วม หรือ องค์กรการกุศลต่าง ๆ โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.84 ถัดมาในข้อที่ 4. ท่องเที่ยวหรือโปรแกรมท่องเที่ยวที่ขัดต่อวัฒนธรรมท้องถิ่น โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.82 ถัดมาในข้อที่ 3. ธุรกิจท่องเที่ยวใน จังหวัดภูเก็ต

ยอมรับและเคารพในกฎระเบียบของชุมชนท้องถิ่น โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.81 และในข้อที่ 2. ผู้ประกอบธุรกิจท่องเที่ยวใน จังหวัดภูเก็ต ได้ให้การสนับสนุนเงินทุนให้กับองค์กรต่าง ๆ ในชุมชน เช่น องค์กรทางการแพทย์ สถานศึกษา เป็นต้น มีความคิดเห็นอยู่ในอันดับสุดท้าย โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.79

ตาราง 15 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว จังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วน ได้เสีย ด้านลูกค้า ด้านคู่แข่งด้านพนักงาน ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่นโดยรวม

ระดับความคิดเห็นของนักศึกษาที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย	ระดับความคิดเห็น			
	\bar{X}	S.D	ระดับ	อันดับ
1. ด้านลูกค้า	4.03	0.80	มีจริยธรรม	1
2. ด้านคู่แข่ง	3.79	0.81	มีจริยธรรม	5
3. ด้านพนักงาน	3.98	0.79	มีจริยธรรม	2
4. ด้านสิ่งแวดล้อม	3.79	0.87	มีจริยธรรม	4
5. ด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น	3.83	0.80	มีจริยธรรม	3
รวมทั้งหมด	3.88	0.81	มีจริยธรรม	

จากตาราง 15 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับระดับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย จำนวน 300 คน ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นว่า ธุรกิจมีการปฏิบัติต่อผู้มีส่วนได้เสียโดยรวมในระดับมีจริยธรรม โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.88

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ธุรกิจมีการปฏิบัติต่อผู้มีส่วนได้เสียในระดับมีจริยธรรมทุกข้อโดยด้านลูกค้า มีความคิดเห็นอยู่ในอันดับแรก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 รองลงมาได้แก่ ด้านพนักงาน มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.98 ถัดมาในด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.83 ด้านคู่แข่งและด้านสิ่งแวดล้อม มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.79

ส่วนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงอนุมานเพื่อการทดสอบสมมติฐาน

การทดสอบสมมติฐานใช้สถิติ Independent Samples t-test การวิเคราะห์ความแปรปรวน ทางเดียว (One-Way Analysis of Variance: One Way ANOVA) และการวิเคราะห์ Paired Simple T-Test โดยใช้วิธีการทดสอบ ดังนี้

ในการทดสอบด้วยสถิติ Independent Samples t-test ผู้วิจัยใช้การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มี 2 กลุ่ม โดยทดสอบค่าความแปรปรวนด้วย Levene's test

เมื่อค่า Prob. มากกว่า .05 จะอ่านค่า t-test ที่ Equal variances assumed และเมื่อ Prob. น้อยกว่า .05 จะอ่านค่า t-test ที่ Equal variances not assumed

ในการทดสอบด้วย ANOVA ผู้วิจัยใช้การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ของกลุ่มตัวอย่างที่มีมากกว่า 2 กลุ่ม โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance: One Way ANOVA) โดยเริ่มจากการทดสอบค่า Levene's test เพื่อทดสอบค่าความแปรปรวนของข้อมูล ถ้า Levene's test มีค่า Sig. น้อยกว่า .05 ผู้วิจัยทดสอบ ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยสถิติ Brown-Forsythe และเพื่อให้ทราบว่ามีค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้าง ที่แตกต่างกันจะทำการเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยหลายคู่ในเวลาเดียวกัน (Multiple Comparison) ด้วยวิธี Dunnett T3 และเมื่อ Levene's test มีค่า Prob. มากกว่า .05 ผู้วิจัยทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยสถิติ F-test และหากพบว่ามีค่าความแตกต่างกันอย่างน้อยมีนัยสำคัญ เพื่อให้ทราบว่ามีค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกัน จะทำการเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ย เป็นรายคู่เพื่อดูว่ามี คู่ใดบ้างที่แตกต่างกันด้วยวิธี Fisher's Least Significant Difference (LSD) การทดสอบ Levene's test มีสมมติฐาน ดังนี้

H_0 : ค่าความแปรปรวนไม่แตกต่างกัน

H_1 : ค่าความแปรปรวนแตกต่างกัน

การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานข้อที่ 1 นักศึกษาที่มีเพศ สาขาวิชา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แตกต่างกันมีความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียแตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 1.1 เพศที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจ ด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียแตกต่างกัน

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติ

H_0 : เพศที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ไม่แตกต่างกัน

H_1 : เพศที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย แตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้การทดสอบค่า t โดยใช้กลุ่มอิสระ (Independent t-test) ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้น จะยอมรับสมมติฐานหลัก H_0 และปฏิเสธสมมติฐานรอง H_1 โดยมีค่า 2-tailed Prob. (p) มีค่ามากกว่า .05

โดยจะทำการตรวจสอบค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มก่อนโดยใช้ Levene's test ซึ่งตั้งสมมติฐานได้ดังนี้

H_0 : ค่าความแปรปรวนของเพศชายและหญิงไม่แตกต่างกัน

H_1 : ค่าความแปรปรวนของเพศชายและหญิงแตกต่างกัน

การทดสอบความแปรปรวน โดยใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก H_0 และยอมรับสมมติฐานรอง H_1 เมื่อค่า Prob. หรือค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า .05 ผลการทดสอบ แสดงดังตาราง 16

ตาราง 16 แสดงการทดสอบค่าแปรปรวนของแต่ละกลุ่มเพศโดยใช้ Levene test และแสดงการเปรียบเทียบความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ตที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย โดยใช้สถิติ Independent t-test โดยจำแนกตามเพศ

ความคิดเห็นทางด้านจริยธรรม ของธุรกิจด้านการท่องเที่ยวใน จังหวัดภูเก็ตที่เกี่ยวข้องกับผู้ มีส่วนได้เสีย		Levene's Test for Equality of Variances		เพศ	t-test for Equality of Means					
		F	Sig.		n	\bar{X}	S.D.	t	df	Prob.
ลูกค้า	Equal variances assumed	1.430	.233	ชาย	130	4.01	0.71	.398	298	.691
	Equal variances not assumed			หญิง	170	4.04	0.67			
คู่แข่งชั้น	Equal variances assumed	.100	.752	ชาย	130	3.81	0.62	.690	298	.491
	Equal variances not assumed			หญิง	170	3.76	0.62			
พนักงาน	Equal variances assumed	.473	.492	ชาย	130	3.98	0.59	.076	298	.939
	Equal variances not assumed			หญิง	170	3.98	0.63			
สิ่งแวดล้อม	Equal variances assumed	.340	.560	ชาย	130	3.79	0.79	.009	298	.993
	Equal variances not assumed			หญิง	170	3.79	0.73			
สังคมและ ชุมชน ท้องถิ่น	Equal variances assumed	.221	.639	ชาย	130	3.82	0.67	.381	298	.718
	Equal variances not assumed			หญิง	170	3.84	0.67			
รวม	Equal variances assumed	.383	.536	ชาย	130	3.88	.56	.032	298	.952
	Equal variances not assumed			หญิง	170	3.88	.55			

จากตาราง 16 ผลการทดสอบค่าความแปรปรวน สามารถอธิบายได้ดังนี้ ความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับ ผู้มีส่วนได้เสีย ด้านลูกค้า ด้านคู่แข่ง ด้านพนักงาน ด้านสิ่งแวดล้อม และด้านสังคมและ ชุมชนท้องถิ่น จำแนกตามเพศ มีค่า Sig. เท่ากับ .233 .752 .492 .560 .639 และ .536 ตามลำดับ ซึ่งมากกว่า .05 แสดงว่าความแปรปรวนประชากรทั้งสองกลุ่มเท่ากัน จึงทดสอบ t-test กรณีใช้ Equal variances assumed

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจ ด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับ ผู้มีส่วนได้เสียของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ โดยใช้สถิติ Independent t-test มีค่า Prob.โดยรวมมีค่าเท่ากับ .952 ซึ่ง มากกว่า .05 นั่นคือ จะยอมรับสมมติฐานหลัก H_0 และปฏิเสธสมมติฐานรอง H_1 หมายความว่า ผู้ที่ตอบแบบสอบถามที่เพศแตกต่างกันมีผลต่อความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับ ผู้มีส่วนได้เสียไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านลูกค้า มีค่า Prob.เท่ากับ .691 ซึ่ง มากกว่า .05 นั่นคือ จะยอมรับสมมติฐานหลัก H_0 และปฏิเสธสมมติฐานรอง H_1 หมายความว่า ผู้ที่ตอบแบบสอบถามที่เพศแตกต่างกันมีความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับ ผู้มีส่วนได้เสียด้านลูกค้าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ด้านคู่แข่ง มีค่า Prob.เท่ากับ .491 ซึ่ง มากกว่า .05 นั่นคือ จะยอมรับสมมติฐานหลัก H_0 และปฏิเสธสมมติฐานรอง H_1 หมายความว่า ผู้ที่ตอบแบบสอบถามที่เพศแตกต่างกันมีผลต่อความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับ ผู้มีส่วนได้เสียด้านคู่แข่งไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ด้านพนักงาน มีค่า Prob.เท่ากับ .939 ซึ่ง มากกว่า .05 นั่นคือ จะยอมรับสมมติฐานหลัก H_0 และปฏิเสธสมมติฐานรอง H_1 หมายความว่า ผู้ที่ตอบแบบสอบถามที่เพศแตกต่างกันมีผลต่อความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับ ผู้มีส่วนได้เสียด้านพนักงานไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ด้านสิ่งแวดล้อม มีค่า Prob.เท่ากับ .993 ซึ่ง มากกว่า .05 นั่นคือ จะยอมรับ สมมติฐานหลัก H_0 และปฏิเสธสมมติฐานรอง H_1 หมายความว่า ผู้ที่ตอบแบบสอบถามที่เพศ แตกต่างกันมีผลต่อความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับ ผู้มีส่วนได้เสียด้านสิ่งแวดล้อมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น มีค่า Prob.เท่ากับ .718 ซึ่ง มากกว่า .05 นั่นคือ จะยอมรับสมมติฐานหลัก H_0 และปฏิเสธสมมติฐานรอง H_1 หมายความว่า ผู้ที่ตอบแบบสอบถามที่เพศ

แตกต่างกันมีผลต่อความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 1.2 สาขาวิชาที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นของนักศึกษาที่มี ต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย แตกต่างกัน สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติ

H_0 : สาขาวิชาที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ไม่แตกต่างกัน

H_1 : สาขาวิชาที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย แตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้ทดสอบด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance: One Way ANOVA) โดยเริ่มจากการทดสอบค่า Levene's test เพื่อทดสอบค่าความแปรปรวนของข้อมูลแต่ละกลุ่มก่อน ซึ่งตั้งสมมติฐานได้ดังนี้

H_0 : ค่าความแปรปรวนของกลุ่มสาขาวิชาไม่แตกต่างกัน

H_1 : ค่าความแปรปรวนของกลุ่มสาขาวิชาแตกต่างกัน

ผลการทดสอบความแปรปรวนใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก H_0 และยอมรับสมมติฐานรอง H_1 ก็ต่อเมื่อค่า Prob. (p) มีค่าน้อยกว่า .05 ผลการทดสอบแสดงดังตาราง 17

ตาราง 17 แสดงการทดสอบค่าแปรปรวนของแต่ละกลุ่มสาขาวิชาโดยใช้ Levene test

ตัวแปรลักษณะส่วนบุคคล	การทดสอบความเท่ากันของความแปรปรวน			
	Levene Statistic	df1	df2	p
สาขาวิชา				
ด้านลูกค้า	1.064	4	295	.305
ด้านคู่แข่ง	1.139	4	295	.968
ด้านพนักงาน	1.122	4	295	.346
ด้านสิ่งแวดล้อม	1.295	4	295	.272
ด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น	1.159	4	295	.959
รวม	1.010	4	295	.402

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 17 ผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มสาขาวิชาพบว่า ความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ของผู้ตอบแบบสอบถามโดยรวมมีค่า Prob. เท่ากับ .402 ซึ่งมีค่ามากกว่า .05 นั่นคือ จะยอมรับสมมติฐานหลัก H_0 และปฏิเสธสมมติฐานรอง H_1 หมายความว่า ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มสาขาวิชาเท่ากัน

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียด้านลูกค้า มีค่า Prob. เท่ากับ .305 ด้านคู่แข่ง มีค่า Prob. เท่ากับ .968 ด้านพนักงาน มีค่า Prob. เท่ากับ .346 ด้านสิ่งแวดล้อม มีค่า Prob. เท่ากับ .272 ด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น มีค่า Prob. เท่ากับ .969 ซึ่งมีค่ามากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก H_0 และปฏิเสธสมมติฐานรอง H_1 หมายความว่า ค่าความแปรปรวนของกลุ่มสาขาวิชานี้เท่ากันซึ่งจะใช้สถิติ F-test ทดสอบดังตาราง 18

ตาราง 18 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียจำแนก ตามกลุ่มสาขาวิชาโดยใช้สถิติ F-test

ความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย	แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Prob.
ด้านลูกค้า	ระหว่างกลุ่ม	4	10.203	2.551	5.809	.060
	ภายในกลุ่ม	295	129.534	.439		
	รวม	299	139.737			
ด้านคู่แข่ง	ระหว่างกลุ่ม	4	3.925	.981	2.620*	.035
	ภายในกลุ่ม	295	110.492	.375		
	รวม	299	114.417			
ด้านพนักงาน	ระหว่างกลุ่ม	4	7.703	1.926	5.382	.071
	ภายในกลุ่ม	295	105.552	.358		
	รวม	299	113.255			
ด้านสิ่งแวดล้อม	ระหว่างกลุ่ม	4	4.114	1.029	1.820	.125
	ภายในกลุ่ม	295	166.698	.565		
	รวม	299	170.812			
ด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น	ภายในกลุ่ม	4	2.871	.718	1.624	.168
	ระหว่างกลุ่ม	295	130.395	.442		
	รวม	299	133.265			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	4	5.046	1.262	4.319	.210
	ภายในกลุ่ม	295	86.168	.292		
	รวม	299	114.417			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 18 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามกลุ่มสาขาวิชาโดย พบว่ามีค่า Prob. เท่ากับ .210 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า กลุ่มสาขาวิชาของผู้ที่ตอบแบบสอบถามที่แตกต่างกันมีผลต่อความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียไม่แตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจ ด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียด้านลูกค้ามีค่า Prob. เท่ากับ .060 ด้านพนักงานมีค่า Prob. เท่ากับ .071 ด้านสิ่งแวดล้อมมีค่า Prob. เท่ากับ .125 ด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น มีค่า Prob. เท่ากับ .168 ซึ่งมีค่ามากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก H_0 และปฏิเสธสมมติฐานรอง H_1 หมายความว่า กลุ่มสาขาวิชาของผู้ที่ตอบแบบสอบถามที่แตกต่างกันมีผลต่อความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ส่วนด้านคู่แข่งมีค่า Prob. เท่ากับ .035 ซึ่งน้อยกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และ ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า กลุ่มสาขาวิชาของผู้ที่ตอบแบบสอบถามที่แตกต่างกันมีผลต่อความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียด้านคู่แข่งแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และเพื่อให้ทราบว่ารระดับการศึกษาในรายคู่ใดที่มีความแตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงได้นำผลการวิเคราะห์ไปเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยหลายคู่ในเวลาเดียวกัน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีแบบทดสอบ Dunnett T3 เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงผลดังตาราง 19

ตาราง 19 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของ ความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจ ด้านการ
ท่องเที่ยว จังหวัดภูเก็ตที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียด้านคู่แข่งชั้นโดยจำแนกตามสาขาวิชาโดย
ใช้สถิติ Fisher's Least Significant Difference (LSD)

สาขาวิชา	\bar{X}	การบริหาร ทรัพยากร มนุษย์	นิเทศ ศาสตร์	คอม พิวเตอร์ ธุรกิจ	การตลาด	การจัดการ ท่องเที่ยว และบริการ
การบริหารทรัพยากร มนุษย์	3.86	-	0.06	0.30	-0.01	0.05
นิเทศศาสตร์	3.80	-	-	0.24* (0.03)	-0.07* (0.04)	-0.01
คอมพิวเตอรืธุรกิจ	3.56	-	-	-	-0.31	-0.25
การตลาด	3.87	-	-	-	-	0.06
การจัดการท่องเที่ยว และบริการ	3.81	-	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 19 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของความคิดเห็นทางด้านจริยธรรม ของ
ธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ตที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียด้านคู่แข่งชั้นโดยจำแนกตาม
สาขาวิชาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาสาขาวิชานิเทศศาสตร์กับกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาสาขา
คอมพิวเตอรืธุรกิจจากการวิเคราะห์พบว่าค่า Prob. เท่ากับ .03 ซึ่งน้อยกว่า .05 หมายความว่ากลุ่ม
ตัวอย่างที่ศึกษาสาขาวิชานิเทศศาสตร์มีความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว
ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านคู่แข่งชั้นแตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างศึกษา
สาขาคอมพิวเตอรืธุรกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างสาขานิเทศศาสตร์
มีความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ด้านคู่แข่งชั้น
มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาสาขาคอมพิวเตอรืธุรกิจ โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.24 กล่าวคือ

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาสาขาวิชานิเทศศาสตร์กับกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาสาขาการตลาดจาก
การวิเคราะห์พบว่าค่า Prob. เท่ากับ .04 ซึ่งน้อยกว่า .05 หมายความว่า กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา
สาขาวิชานิเทศศาสตร์มีความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต
ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียด้านคู่แข่งชั้นแตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาสาขาการตลาดอย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างสาขานิเทศศาสตร์ มีความคิดเห็นทาง
ด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ด้านคู่แข่งชั้น น้อยกว่ากลุ่มตัวอย่าง
ที่ศึกษาสาขาการตลาด โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ -0.07

สมมติฐานที่ 1.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นของนักศึกษา ที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย แตกต่างกันได้ สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติ

H_0 : ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย แตกต่างกันได้

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้ทดสอบด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance: One Way ANOVA) โดยเริ่มจากการทดสอบค่า Levene's test เพื่อทดสอบค่าความแปรปรวนของข้อมูลแต่ละกลุ่มก่อน ซึ่งตั้งสมมติฐานได้ดังนี้

H_0 : ค่าความแปรปรวนของกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน

H_1 : ค่าความแปรปรวนของกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน

ผลการทดสอบความแปรปรวนใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก H_0 และยอมรับสมมติฐานรอง H_1 ก็ต่อเมื่อค่า Prob. (p) มีค่าน้อยกว่า .05 ผลการทดสอบแสดงดังตาราง 20

ตาราง 20 แสดงการทดสอบค่าแปรปรวนของแต่ละกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้ Levene test

ตัวแปรลักษณะส่วนบุคคล	การทดสอบความเท่ากันของความแปรปรวน			
	Levene Statistic	df1	df2	p
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน				
ด้านลูกค้า	1.692	2	297	.186
ด้านคู่แข่งชั้น	.055	2	297	.946
ด้านพนักงาน	2.484	2	297	.085
ด้านสิ่งแวดล้อม	1.311	2	297	.271
ด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น	.953	2	297	.387
รวม	.216	2	297	.806

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 20 ผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพบว่า ความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยรวม มีค่า Prob. เท่ากับ .086 ซึ่งมีค่ามากกว่า .05 นั้น

คือ จะยอมรับสมมติฐานหลัก H_0 และปฏิเสธสมมติฐานรอง H_1 หมายความว่า ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่ากัน

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียด้านลูกค้า มีค่า Prob. เท่ากับ .186 ด้านคู่แข่ง มีค่า Prob. เท่ากับ .946 ด้านพนักงาน มีค่า Prob. เท่ากับ .085 ด้านสิ่งแวดล้อมมีค่า Prob. เท่ากับ .271 ด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น มีค่า Prob. เท่ากับ .387 ซึ่งทุกด้านมีค่ามากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก H_0 และปฏิเสธสมมติฐานรอง H_1 หมายความว่า ค่าความแปรปรวนของกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนี้เท่ากันซึ่งจะใช้สถิติ F-test ทดสอบดังตาราง 21

ตาราง 21 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียจำแนกตามกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้สถิติ F-test

ความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย	แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Prob.
ด้านลูกค้า	ระหว่างกลุ่ม	2	1.147	.573	1.229	.294
	ภายในกลุ่ม	297	138.590	.467		
	รวม	299	139.737			
ด้านคู่แข่ง	ระหว่างกลุ่ม	2	.359	.180	.468	.627
	ภายในกลุ่ม	297	114.058	.384		
	รวม	299	114.417			
ด้านพนักงาน	ระหว่างกลุ่ม	2	.663	.332	.875	.418
	ภายในกลุ่ม	297	112.592	.379		
	รวม	299	113.255			
ด้านสิ่งแวดล้อม	ระหว่างกลุ่ม	2	.121	.061	.106	.900
	ภายในกลุ่ม	297	170.691	.575		
	รวม	299	170.812			
ด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น	ภายในกลุ่ม	2	.428	.214	.478	.620
	ระหว่างกลุ่ม	297	132.838	.447		
	รวม	299	133.265			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	.336	.168	.549	.578
	ภายในกลุ่ม	297	90.878	.306		
	รวม	299	91.215			

จากตาราง 21 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพบว่า มีค่า Prob. เท่ากับ .578 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้ที่ตอบแบบสอบถามที่แตกต่างกันมีผลต่อความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียไม่แตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจ ด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียด้านลูกค้า มีค่า Prob. เท่ากับ .294 ด้านคู่แข่ง มีค่า Prob. เท่ากับ .627 ด้านพนักงาน มีค่า Prob. เท่ากับ .418 ด้านสิ่งแวดล้อม มีค่า Prob. เท่ากับ .900 ด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น มีค่า Prob. เท่ากับ .620 ซึ่งมีค่ามากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก H_0 และปฏิเสธสมมติฐานรอง H_1 หมายความว่า กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้ที่ตอบแบบสอบถามที่แตกต่างกันมีผลต่อความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 2 ปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้ การตระหนักรู้ในปัญหาและ ความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย

สมมติฐานที่ 2.1 ปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้ มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียสามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : ความสนใจใฝ่เรียนรู้ ไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย

H_1 : ความสนใจใฝ่เรียนรู้ มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย

สำหรับสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน เพื่อหาค่าความสัมพันธ์ของตัวแปร 2 ตัวที่เป็นอิสระต่อกัน โดยทดสอบจาก ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ใช้ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้น จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อ Sig. (2-tailed) มีค่าน้อยกว่า .05 ผลการทดสอบสมมติฐานแสดง ดังนี้

ตาราง 22 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้ กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านลูกค้า

ปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้	ความคิดเห็นมีต่อจริยธรรม ของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านลูกค้า			
	r	Prob.	ระดับ ความสัมพันธ์	ทิศทาง
1. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับจริยธรรมทางธุรกิจ	0.339*	0.016	ปานกลาง	เดียวกัน
2. มีความจดจ่อฟังอย่างตั้งใจเสมอเมื่อมีการบรรยายหรืออภิปรายเรื่องของจริยธรรมทางธุรกิจ	0.384*	0.020	ปานกลาง	เดียวกัน
3. ชอบติดตามค้นคว้าข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมทางธุรกิจ ตามสื่อต่าง ๆ	0.374*	0.030	ปานกลาง	เดียวกัน
4. สนใจศึกษาพฤติกรรมทางด้านจริยธรรมในการดำเนินธุรกิจ ของนักธุรกิจ	0.399*	0.020	ปานกลาง	เดียวกัน
5. ในการทำกิจกรรมธุรกิจจำลองท่านได้นำหลักจริยธรรมทางธุรกิจมาใช้ในการดำเนินกิจกรรม	0.334*	0.021	ปานกลาง	เดียวกัน
6. สนใจที่จะเข้าร่วมการอบรมสัมมนาในประเด็นที่เกี่ยวกับจริยธรรมทางธุรกิจ	0.309*	0.030	ปานกลาง	เดียวกัน
ผลรวมด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้	0.380*	0.020	ปานกลาง	เดียวกัน

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 22 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้ กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านลูกค้า มีค่า Prob. เท่ากับ .020 ซึ่งน้อยกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ความสนใจใฝ่เรียนรู้มีความสัมพันธ์กับ ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้โดย มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .380 แสดงว่า มีความสัมพันธ์ทิศทางเดียวกัน ในระดับปานกลางกล่าวคือ เมื่อ

นักศึกษาที่มีความสนใจใฝ่เรียนรู้มากขึ้น ทำให้นักศึกษามีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านลูกค้าเพิ่มขึ้นในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้มีความสัมพันธ์กับ ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียด้านลูกค้า ในระดับปานกลาง ในทิศทางเดียวกัน ในข้อที่ 1. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับจริยธรรมทางธุรกิจ โดยมีค่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .339 ข้อที่ 2. มีความจดจ่อ พึงพอใจตั้งใจเสมอเมื่อมีการบรรยายหรืออภิปรายเรื่องของจริยธรรมทางธุรกิจ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .384 ข้อที่ 3. ชอบติดตามค้นคว้าข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมทางธุรกิจตามสื่อต่าง ๆ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ .374 ข้อที่ 4. สนใจศึกษาพฤติกรรมทางด้านจริยธรรมในการดำเนินธุรกิจ ของนักธุรกิจมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .399 ข้อที่ 5. ในการทำกิจกรรมธุรกิจจำลอง ท่านได้นำหลักจริยธรรมทางธุรกิจมาใช้ในการดำเนินกิจกรรมมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .334 และข้อที่ 6. สนใจที่จะเข้าร่วมการอบรมสัมมนาในประเด็นที่เกี่ยวกับจริยธรรมทางธุรกิจมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .309 กล่าวคือ เมื่อนักศึกษามี ความสนใจใฝ่เรียนรู้ ในการศึกษา ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับจริยธรรมทางธุรกิจมีความจดจ่อตั้งใจเสมอเมื่อมีการบรรยายหรืออภิปรายเรื่องของจริยธรรมทางธุรกิจติดตามค้นคว้าข้อมูล ที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมทางธุรกิจตามสื่อต่าง ๆ สนใจศึกษาพฤติกรรมทางด้านจริยธรรม ในการดำเนินธุรกิจของนักธุรกิจทำกิจกรรมธุรกิจจำลองได้นำหลักจริยธรรมทางธุรกิจมาใช้ในการดำเนินกิจกรรมสนใจที่จะเข้าร่วมการอบรมสัมมนาในประเด็นที่เกี่ยวกับจริยธรรมทางธุรกิจมากขึ้น จะทำให้นักศึกษามีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านลูกค้าเพิ่มขึ้น ในระดับปานกลาง

ตาราง 23 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้กับความ
 คิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับ
 ผู้มีส่วนได้เสีย ด้านคู่แข่งชั้น

ปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้	ความคิดเห็นที่มีต่อจริยธรรม ของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านคู่แข่งชั้น			
	r	Prob.	ระดับ ความสัมพันธ์	ทิศทาง
1. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับจริยธรรม ทางธุรกิจ	.390**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
2. มีความจดจ่อฟังอย่างตั้งใจเสมอเมื่อมี การบรรยายหรืออภิปรายเรื่องของ จริยธรรมทางธุรกิจ	.359**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
3. ชอบติดตามค้นคว้าข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ จริยธรรมทางธุรกิจ ตามสื่อต่าง ๆ	.365**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
4. สนใจศึกษาพฤติกรรมทางด้านจริยธรรม ในการดำเนินธุรกิจ ของนักธุรกิจ	.305**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
5. ในการทำกิจกรรมธุรกิจจำลองท่านได้ นำหลักจริยธรรมทางธุรกิจมาใช้ในการ ดำเนินกิจกรรม	.382**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
6. สนใจที่จะเข้าร่วมการอบรมสัมมนาใน ประเด็นที่เกี่ยวกับ จริยธรรมทางธุรกิจ	.394**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
ผลรวมด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้	.370**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 23 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้กับความ
 คิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มี
 ส่วนได้เสีย ด้านคู่แข่งชั้น มีค่า Prob. เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .01 นั่นคือ ปฏิเสธ สมมติฐานหลัก
 (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ความสนใจใฝ่เรียนรู้มีความสัมพันธ์กับความ
 คิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มี
 ส่วนได้เสีย ด้านคู่แข่งชั้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .370 แสดงว่ามีความสัมพันธ์ทิศทางเดียวกัน ในระดับปานกลาง กล่าวคือเมื่อนักศึกษามีความสนใจใฝ่เรียนรู้มากขึ้น ทำให้นักศึกษามีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านคู่แข่งชั้นเพิ่มขึ้นในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียในระดับปานกลาง ในทิศทางเดียวกันในข้อที่ 1. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับจริยธรรมทางธุรกิจโดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .390 ข้อที่ 2. มีความจดจ่อฟังอย่างตั้งใจเสมอเมื่อมีการบรรยายหรืออภิปรายเรื่องของจริยธรรมทางธุรกิจ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .359 ข้อที่ 3. ชอบติดตามค้นคว้าข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมทางธุรกิจตามสื่อต่าง ๆ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .365 ข้อที่ 4. สนใจศึกษาพฤติกรรมทางด้านจริยธรรมในการดำเนินธุรกิจ ของนักธุรกิจมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .305 ข้อที่ 5. ในการทำกิจกรรมธุรกิจจำลองได้นำหลักจริยธรรมทางธุรกิจมาใช้ในการดำเนินกิจกรรมมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .382 และ ข้อที่ 6. สนใจที่จะเข้าร่วมการอบรมสัมมนาในประเด็นที่เกี่ยวกับ จริยธรรมทางธุรกิจมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .394 กล่าวคือ เมื่อนักศึกษามีความสนใจใฝ่เรียนรู้ ในการศึกษาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับจริยธรรมทางธุรกิจมีความจดจ่อฟังอย่างตั้งใจเสมอเมื่อมีการบรรยายหรืออภิปรายเรื่องของจริยธรรมทางธุรกิจติดตามค้นคว้าข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมทางธุรกิจ ตามสื่อต่าง ๆ สนใจศึกษาพฤติกรรมทางด้านจริยธรรมในการดำเนินธุรกิจ ของนักธุรกิจทำกิจกรรมธุรกิจจำลองได้นำหลักจริยธรรมทางธุรกิจมาใช้ในการดำเนินกิจกรรม สนใจที่จะเข้าร่วมการอบรมสัมมนาในประเด็นที่เกี่ยวกับจริยธรรมทางธุรกิจมากขึ้น จะทำให้นักศึกษามีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านคู่แข่งชั้นเพิ่มขึ้นในระดับปานกลาง

ตาราง 24 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้กับความ
 คิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับ
 กับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านพนักงาน

ปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้	ความคิดเห็นมีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้าน การท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับ กับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านพนักงาน		
	r	Prob.	ระดับ ความสัมพันธ์
1. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับจริยธรรมทางธุรกิจ	.315	0.490	ไม่สัมพันธ์
2. มีความจดจ่อตั้งใจเสมอเมื่อมีการบรรยาย หรืออภิปรายเรื่องของจริยธรรมทางธุรกิจ	.337	0.300	ไม่สัมพันธ์
3. ชอบติดตามค้นคว้าข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ จริยธรรมทางธุรกิจ ตามสื่อต่าง ๆ	.340	0.090	ไม่สัมพันธ์
4. สนใจศึกษาพฤติกรรมทางด้านจริยธรรมในการ ดำเนินธุรกิจ ของนักธุรกิจ	.301	0.156	ไม่สัมพันธ์
5. ในการทำกิจกรรมธุรกิจจำลองท่านได้นำหลัก จริยธรรมทางธุรกิจมาใช้ในการดำเนินกิจกรรม	.341	0.100	ไม่สัมพันธ์
6. สนใจที่จะเข้าร่วมการอบรมสัมมนาในประเด็นที่ เกี่ยวกับ จริยธรรมทางธุรกิจ	.353	0.081	ไม่สัมพันธ์
ผลรวมด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้	.350	0.450	ไม่สัมพันธ์

จากตาราง 24 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้ กับความ
 คิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มี
 ส่วนได้เสีย ด้านพนักงานโดยรวมมีค่า Prob. เท่ากับ .450 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐาน
 หลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ความสนใจใฝ่เรียนรู้ ไม่มีความสัมพันธ์กับ
 ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับ
 กับผู้มีส่วนได้เสียด้านพนักงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน
 ที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้ ทุกข้อ ไม่มีความสัมพันธ์กับ
 ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับ
 กับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านพนักงาน

ตาราง 25 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้ กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านสิ่งแวดล้อม

ปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้	ความคิดเห็นมีต่อจริยธรรม ของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านสิ่งแวดล้อม			
	r	Prob.	ระดับ ความสัมพันธ์	ทิศทาง
1. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับจริยธรรม ทางธุรกิจ	.526**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
2. มีความจดจ่อฟังอย่างตั้งใจเสมอเมื่อมีการ บรรยายหรืออภิปรายเรื่องของจริยธรรม ทางธุรกิจ	.481**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
3. ชอบติดตามค้นคว้าข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ จริยธรรมทางธุรกิจตามสื่อต่าง ๆ	.351**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
4. สนใจศึกษาพฤติกรรมทางด้านจริยธรรม ในการดำเนินธุรกิจของนักธุรกิจ	.364**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
5. ในการทำกิจกรรมธุรกิจจำลองท่านได้นำ หลักจริยธรรมทางธุรกิจมาใช้ในการ ดำเนินกิจกรรม	.450**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
6. สนใจที่จะเข้าร่วมการอบรมสัมมนาใน ประเด็นที่เกี่ยวกับจริยธรรมทางธุรกิจ	.531**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
ผลรวมด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้	.430**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 25 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ตที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านสิ่งแวดล้อม มีค่า Prob. เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .01 นั่นคือปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ความสนใจใฝ่เรียนรู้ มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านสิ่งแวดล้อมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน

ที่ตั้งไว้ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .430 แสดงว่า มีความสัมพันธ์ทิศทางเดียวกันในระดับปานกลาง กล่าวคือ เมื่อนักศึกษามีความสนใจใฝ่เรียนรู้มากขึ้น ทำให้นักศึกษามีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านสิ่งแวดล้อมเพิ่มขึ้น ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้มีความสัมพันธ์กับ ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียด้านสิ่งแวดล้อม ในระดับปานกลาง ในทิศทางเดียวกัน ในข้อที่ 1. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับจริยธรรมทางธุรกิจ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .526 ข้อที่ 2. มีความจดจ่อตั้งใจอย่างตั้งใจเสมอเมื่อมีการบรรยายหรืออภิปรายเรื่องของจริยธรรมทางธุรกิจ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .481 ข้อที่ 3. ชอบติดตามค้นคว้าข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมทางธุรกิจตามสื่อต่าง ๆ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .351 ข้อที่ 4. สนใจศึกษาพฤติกรรมทางด้านจริยธรรมในการดำเนินธุรกิจ ของนักธุรกิจมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .364 ข้อที่ 5. ในการทำกิจกรรมธุรกิจจำลองได้นำหลักจริยธรรมทางธุรกิจมาใช้ในการดำเนินกิจกรรม มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .450 และข้อที่ 6. สนใจที่จะเข้าร่วมการอบรมสัมมนาในประเด็นที่เกี่ยวกับ จริยธรรมทางธุรกิจมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .531 กล่าวคือ เมื่อนักศึกษา มีความสนใจใฝ่เรียนรู้ในการศึกษาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับจริยธรรมทางธุรกิจมีความจดจ่อ พังอย่างตั้งใจเสมอเมื่อมีการบรรยายหรืออภิปรายเรื่องของจริยธรรมทางธุรกิจติดตามค้นคว้าข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมทางธุรกิจตามสื่อต่าง ๆ สนใจศึกษาพฤติกรรมทางด้านจริยธรรมในการดำเนินธุรกิจของนักธุรกิจ ทำกิจกรรมธุรกิจจำลองได้นำหลักจริยธรรมทางธุรกิจมาใช้ในการดำเนินกิจกรรมสนใจที่จะเข้าร่วมการอบรมสัมมนาในประเด็นที่เกี่ยวกับ จริยธรรมทางธุรกิจมากขึ้นจะทำให้นักศึกษามีความคิดเห็นต่อต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับ ผู้มีส่วนได้เสีย ด้านสิ่งแวดล้อมเพิ่มขึ้น ในระดับปานกลาง

ตาราง 26 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้กับความ คิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับ ผู้มีส่วนได้เสีย ด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น

ปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้	ความคิดเห็นมีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัด ภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น		
	r	Prob.	ระดับความสัมพันธ์
1. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับจริยธรรม ทางธุรกิจ	.362	0.410	ไม่สัมพันธ์
2. มีความจดจ่อฟังอย่างตั้งใจเสมอเมื่อมี การบรรยายหรืออภิปรายเรื่องของ จริยธรรมทางธุรกิจ	.381	0.600	ไม่สัมพันธ์
3. ชอบติดตามค้นคว้าข้อมูลที่เกี่ยวข้อง กับจริยธรรมทางธุรกิจตามสื่อต่าง ๆ	.356	0.089	ไม่สัมพันธ์
4. สนใจศึกษาพฤติกรรมทางด้าน จริยธรรมในการดำเนินธุรกิจของนัก ธุรกิจ	.471	0.475	ไม่สัมพันธ์
5. ในการทำกิจกรรมธุรกิจจำลองท่านได้ นำหลักจริยธรรมทางธุรกิจมาใช้ในการ ดำเนินกิจกรรม	.365	0.100	ไม่สัมพันธ์
6. สนใจที่จะเข้าร่วมการอบรมสัมมนาใน ประเด็นที่เกี่ยวกับจริยธรรมทางธุรกิจ	.521	0.230	ไม่สัมพันธ์
ผลรวมด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้	.400	0.510	ไม่สัมพันธ์

จากตาราง 26 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้กับ ความ คิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มี ส่วนได้เสีย ด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น มีค่า Prob. เท่ากับ .510 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับ สมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ความสนใจใฝ่เรียนรู้ ไม่มี ความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัด ภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้ ทุกข้อ ไม่มีความสัมพันธ์ กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น

สมมติฐานที่ 2.2 ปัจจัยด้านการตระหนักรู้ในปัญหาที่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียสามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : การตระหนักรู้ในปัญหาไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย

H_1 : การตระหนักรู้ในปัญหาที่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย

สำหรับสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานเพื่อหาค่าความสัมพันธ์ของตัวแปร 2 ตัวที่เป็นอิสระต่อกันโดยทดสอบจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ใช้ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้นจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อ Sig. (2-tailed) มีค่าน้อยกว่า .05 ผลการทดสอบสมมติฐานแสดง ดังนี้

ตาราง 27 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านการตระหนักรู้ในปัญหากับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านลูกค้า

ปัจจัยด้านการตระหนักรู้ในปัญหา	ความคิดเห็นที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านลูกค้า		
	r	Prob.	ระดับความสัมพันธ์
1. การแต่งกายของพนักงานที่ให้บริการในธุรกิจบริการ กลางคืน ไม่มีติดขัดเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม	.349	0.410	ไม่สัมพันธ์
2. การแต่งกายในชุดนักศึกษาของพนักงานบริการ กลางคืนเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องในจริยธรรมทางธุรกิจ	.352	0.145	ไม่สัมพันธ์
3. การอนุญาตให้เยาวชน อายุต่ำกว่า 18 ปี ปฏิบัติงาน และให้บริการสถานบันเทิงในช่วงเวลาวิกาลไม่ ถูกต้องตามกฎหมาย ถือว่าธุรกิจไม่รับผิดชอบต่อ สังคมชุมชนท้องถิ่น	.355	0.3510	ไม่สัมพันธ์
4. การขึ้นราคาสินค้าของร้านค้าตามค่าจ้างแรงงานขึ้น ต่ำที่ปรับขึ้นทุกครั้ง	.350	0.700	ไม่สัมพันธ์
ผลรวมด้านการตระหนักรู้ในปัญหา	.350	0.610	ไม่สัมพันธ์

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 27 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความตระหนักรู้ในปัญหากับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านลูกค้า โดยรวมและรายข้อมีค่า Prob. เท่ากับ .610 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือยอมรับ

สมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ความตระหนักรู้ในปัญหาไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียด้านลูกค้า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ปัจจัยด้านความตระหนักรู้ในปัญหา ทุกข้อไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านลูกค้า

ตาราง 28 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านการตระหนักรู้ในปัญหากับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านคู่แข่งชั้น

ปัจจัยด้านการตระหนักรู้ในปัญหา	ความคิดเห็นมีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านคู่แข่งชั้น		
	r	Prob.	ระดับความสัมพันธ์
1. การแต่งกายของพนักงานที่ให้บริการในธุรกิจบริการกลางคืนไม่มีติดขัดเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม	0.36	0.090	ไม่สัมพันธ์
2. การแต่งกายในชุดนักศึกษาของพนักงานบริการกลางคืนเป็นสิ่งไม่ถูกต้องในจริยธรรมทางธุรกิจ	0.355	0.110	ไม่สัมพันธ์
3. การอนุญาตให้เยาวชน อายุต่ำกว่า 18 ปี ปฏิบัติงานและให้บริการสถานบันเทิงในช่วงเวลาวิกาลไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ถือว่าธุรกิจไม่รับผิดชอบต่อสังคมชุมชนท้องถิ่น	0.352	0.314	ไม่สัมพันธ์
4. การขึ้นราคาสินค้าของร้านค้าตามค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำที่ปรับขึ้นทุกครั้ง	0.339	0.540	ไม่สัมพันธ์
ผลรวมด้านการตระหนักรู้ในปัญหา	0.350	0.210	ไม่สัมพันธ์

จากตาราง 28 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความตระหนักรู้ในปัญหากับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านคู่แข่งชั้น โดยรวมและรายข้อมีค่า Prob. เท่ากับ .210 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ความตระหนักรู้ในปัญหาไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการ

ท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีรายได้เสียด้านคู่แข่งชั้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ปัจจัยด้านความตระหนักรู้ในปัญหา ทุกข้อ ไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ตที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านคู่แข่งชั้น

ตาราง 29 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านการตระหนักรู้ในปัญหาเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีรายได้เสีย ด้านพนักงาน

ปัจจัยด้านการตระหนักรู้ในปัญหา	ความคิดเห็นมีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ตที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านพนักงาน			
	r	Prob.	ระดับความสัมพันธ์	ทิศทาง
1. การแต่งกายของพนักงานที่ให้บริการในธุรกิจบริการกลางคืน ไม่มีติดขัดเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม	0.368**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
2. การแต่งกายในชุดนักศึกษาของพนักงานบริการกลางคืนเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องในจริยธรรมทางธุรกิจ	0.456**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
3. การอนุญาตให้เยาวชน อายุต่ำกว่า 18 ปี ปฏิบัติงานและให้บริการสถานบันเทิงในช่วงเวลาวิกาลไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ถือว่าธุรกิจไม่รับผิดชอบต่อสังคมชุมชนท้องถิ่น	0.391**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
4. การขึ้นราคาสินค้าของร้านค้าตามค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำที่ปรับขึ้นทุกครั้ง	0.421**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
ผลรวมด้านการตระหนักรู้ในปัญหา	0.400**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 29 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความตระหนักรู้ในปัญหาเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ตที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านพนักงาน มีค่า Prob. เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า การตระหนักรู้ในปัญหามีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียด้านพนักงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .400 แสดงว่า มีความสัมพันธ์ทิศทางเดียวกันในระดับปานกลาง กล่าวคือ เมื่อนักศึกษามีความตระหนักรู้ในปัญหามากขึ้น ทำให้นักศึกษามีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านพนักงานเพิ่มขึ้น ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้มีความสัมพันธ์กับ ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียในระดับปานกลาง ในทิศทางเดียวกัน ในข้อที่ 1. การแต่งกายของพนักงาน ที่ให้บริการในธุรกิจบริการกลางคืน ไม่มีมติเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมโดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .368 ข้อที่ 2. การแต่งกายในชุดนักศึกษาของพนักงานบริการกลางคืนเป็นสิ่งไม่ถูกต้อง ในจริยธรรมทางธุรกิจมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .456 ข้อที่ 3. การอนุญาตให้เยาวชนอายุต่ำกว่า 18 ปี ปฏิบัติงานและใช้บริการสถานบันเทิงในช่วงเวลาวิกาลไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ถือว่าธุรกิจไม่รับผิดชอบต่อสังคมชุมชนท้องถิ่นมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .391 ข้อที่ 4. การขึ้นราคาสินค้าของร้านค้าตามค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำที่ ปรับขึ้นทุกครั้ง มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .421 กล่าวคือ เมื่อนักศึกษามีความตระหนักรู้ในปัญหา การแต่งกายของพนักงานที่ให้บริการในธุรกิจบริการกลางคืน ไม่มีมติเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมการแต่งกายในชุดนักศึกษา ของพนักงานบริการกลางคืนเป็นสิ่งไม่ถูกต้องในจริยธรรมทางธุรกิจ การอนุญาตให้เยาวชนอายุต่ำกว่า 18 ปี ปฏิบัติงานและใช้บริการสถานบันเทิงในช่วงเวลาวิกาลไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ถือว่าธุรกิจไม่รับผิดชอบต่อสังคมชุมชนท้องถิ่นการขึ้นราคาสินค้าของร้านค้าตามค่าจ้างแรงงาน ขั้นต่ำที่ปรับขึ้นทุกครั้ง จะทำให้นักศึกษามีความคิดเห็นต่อต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียด้านพนักงานเพิ่มขึ้นในระดับปานกลาง

ตาราง 30 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านการตระหนักรู้ในปัญหาเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านสิ่งแวดล้อม

ปัจจัยด้านการตระหนักรู้ในปัญหา	ความคิดเห็นที่มีต่อจริยธรรม ของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านสิ่งแวดล้อม		
	r	Prob.	ระดับความสัมพันธ์
1. การแต่งกายของพนักงานที่ให้บริการในธุรกิจบริการกลางคืน ไม่มีตูดเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม	0.341	0.070	ไม่สัมพันธ์
2. การแต่งกายในชุดนักศึกษาของพนักงานบริการกลางคืนเป็นสิ่งไม่ถูกต้องในจริยธรรมทางธุรกิจ	0.324	0.145	ไม่สัมพันธ์
3. การอนุญาตให้เยาวชน อายุต่ำกว่า 18 ปี ปฏิบัติงานและใช้บริการสถานบันเทิงในช่วงเวลาวิกาลไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ถือว่าธุรกิจไม่รับผิดชอบต่อสังคมชุมชนท้องถิ่น	0.314	0.051	ไม่สัมพันธ์
4. การขึ้นราคาสินค้าของร้านค้าตามค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำที่ปรับขึ้นทุกครั้ง	0.304	0.090	ไม่สัมพันธ์
ผลรวมด้านการตระหนักรู้ในปัญหา	0.320	0.151	ไม่สัมพันธ์

จากตาราง 30 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความตระหนักรู้ในปัญหาเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านสิ่งแวดล้อม มีค่า Prob. เท่ากับ .151 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ปัจจัยด้าน ความตระหนักรู้ในปัญหาไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียด้านสิ่งแวดล้อม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ปัจจัยด้านความตระหนักรู้ในปัญหา ทุกข้อไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านสิ่งแวดล้อม

ตาราง 31 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านการตระหนักรู้ในปัญหาเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น

ปัจจัยด้านการตระหนักรู้ในปัญหา	ความคิดเห็นที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ตที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น			
	r	Prob.	ระดับความสัมพันธ์	ทิศทาง
1. การแต่งกายของพนักงานที่ให้บริการในธุรกิจบริการกลางคืน ไม่มีมิติเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม	0.354**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
2. การแต่งกายในชุดนักศึกษาของพนักงานบริการกลางคืนเป็นสิ่งไม่ถูกต้องในจริยธรรมทางธุรกิจ	0.349**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
3. การอนุญาตให้เยาวชน อายุต่ำกว่า 18 ปี ปฏิบัติงานและให้บริการสถานบันเทิงในช่วงเวลาวิกาลไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ถือว่าธุรกิจไม่รับผิดชอบต่อสังคมชุมชนท้องถิ่น	0.351**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
4. การขึ้นราคาสินค้าของร้านค้าตามค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำที่ปรับขึ้นทุกครั้ง	0.348**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
ผลรวมด้านการตระหนักรู้ในปัญหา	0.350**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 31 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความตระหนักรู้ในปัญหาเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่นมีค่า Prob. เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .01 นั่นคือปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ปัจจัยด้านความตระหนักรู้ในปัญหามีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้โดยมีค่าสัมประสิทธิ์

สหสัมพันธ์เท่ากับ .350 แสดงว่ามีความสัมพันธ์ทิศทางเดียวกัน ในระดับปานกลาง กล่าวคือ เมื่อนักศึกษามีความตระหนักรู้ในปัญหามากขึ้น ทำให้นักศึกษามีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ตที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่นเพิ่มขึ้นในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ปัจจัยด้านความตระหนักรู้ในปัญหามีความสัมพันธ์กับความเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ในระดับปานกลาง ในทิศทางเดียวกัน ในข้อที่ 1. การแต่งกายของพนักงานที่ให้บริการในธุรกิจบริการกลางคืน ไม่มีมติชัดเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมโดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .354 ข้อที่ 2. การแต่งกายในชุดนักศึกษาของพนักงานบริการกลางคืนเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องในจริยธรรมทางธุรกิจมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .349 ข้อที่ 3. การอนุญาตให้เยาวชนอายุต่ำกว่า 18 ปี ปฏิบัติงานและใช้บริการสถานบันเทิงในช่วงเวลาวิกาลไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ถือว่าธุรกิจไม่รับผิดชอบต่อสังคมชุมชนท้องถิ่นมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .351 ข้อที่ 4. การขึ้นราคาสินค้าของร้านค้าตามค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำที่ ปรับขึ้นทุกครั้ง มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .348 กล่าวคือ เมื่อนักศึกษามีความตระหนักรู้ในปัญหา การแต่งกายของพนักงานที่ให้บริการในธุรกิจบริการกลางคืนไม่มีมติชัดเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมการแต่งกายในชุดนักศึกษาของพนักงานบริการกลางคืนเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องในจริยธรรมทางธุรกิจ การอนุญาตให้เยาวชนอายุต่ำกว่า 18 ปี ปฏิบัติงานและใช้บริการสถานบันเทิงในช่วงเวลาวิกาลไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ถือว่าธุรกิจไม่รับผิดชอบต่อสังคมชุมชนท้องถิ่น การขึ้นราคาสินค้าของร้านค้าตามค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำที่ปรับขึ้นทุกครั้ง จะทำให้นักศึกษามีความคิดเห็นต่อต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่นเพิ่มขึ้นในระดับปานกลาง

สมมติฐานที่ 2.3 ปัจจัยด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมมีความสัมพันธ์กับความเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับ ผู้มีส่วนได้เสีย

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : ความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมไม่มีความสัมพันธ์กับความเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย

H_1 : ความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมมีความสัมพันธ์กับความเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย

สำหรับสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานเพื่อหาค่าความสัมพันธ์ของตัวแปร 2 ตัวที่เป็นอิสระต่อกันโดยทดสอบจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ใช้ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้นจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อ Sig. (2-tailed) มีค่าน้อยกว่า .05 ผลการทดสอบสมมติฐานแสดงดังนี้

ตาราง 32 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมกับความเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านลูกค้า

ปัจจัยด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม	ความคิดเห็นมีต่อจริยธรรม ของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านลูกค้า			
	r	Prob.	ระดับ ความสัมพันธ์	ทิศทาง
1. การปฏิบัติต่อพนักงานอย่างมีจริยธรรม จะส่งผลให้พนักงานทำงานให้อย่างเต็มที่	0.436**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
2. การมีจริยธรรมทางธุรกิจก่อให้เกิดภาพลักษณ์ที่ดีในสายตาผู้บริโภค	0.425**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
3. ผู้นำในองค์กรมีคุณธรรมจริยธรรม จะทำให้พนักงาน ในองค์กรทำงานอย่างมีความสุข	0.453**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
4. การมีจริยธรรมทางธุรกิจจะทำให้องค์กรมีความน่าเชื่อถือ	0.419**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
5. การดำเนินธุรกิจอย่างมีจริยธรรมจะทำให้ธุรกิจสามารถเติบโตอย่างยั่งยืนในระยะยาว	0.450**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
6. ธุรกิจที่ปฏิบัติต่อพนักงานอย่างเหมาะสม จะทำให้ธุรกิจ มีผลกำไรเพิ่มขึ้น	0.482**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
ผลรวมด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม	0.440**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 32 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านลูกค้ามีค่า Prob. เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ปัจจัยด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .440 แสดงว่า ความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมมีความสัมพันธ์ทิศทางเดียวกัน ในระดับปานกลางกล่าวคือ เมื่อนักศึกษามีความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมมากขึ้น ทำให้นักศึกษามีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ตที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านลูกค้าเพิ่มขึ้น ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ปัจจัยด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ในระดับปานกลาง ในทิศทางเดียวกัน ในข้อที่ 1. การปฏิบัติต่อพนักงานอย่างมีจริยธรรมจะส่งผลให้พนักงานทำงานให้อย่างเต็มที่โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ .436 ข้อที่ 2. การมีจริยธรรมทางธุรกิจก่อให้เกิดภาพลักษณ์ที่ดีในสายตาผู้บริโภคมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .425 ข้อที่ 3. ผู้นำในองค์กรมีคุณธรรมจริยธรรมจะทำให้พนักงาน ในองค์กรทำงานอย่างมีความสุข มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .453 ข้อที่ 4. การมีจริยธรรมทางธุรกิจจะทำให้องค์กรมีความน่าเชื่อถือมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .419 ข้อที่ 5. การดำเนินธุรกิจอย่างมีจริยธรรมจะทำให้ธุรกิจสามารถเติบโตอย่างยั่งยืนในระยะยาว มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .450 ข้อที่ 6. ธุรกิจที่ปฏิบัติต่อพนักงานอย่างเหมาะสมจะทำให้ธุรกิจมีผลกำไรเพิ่มขึ้น มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .482 กล่าวคือ เมื่อนักศึกษามีความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม ในการปฏิบัติต่อพนักงานอย่างมีจริยธรรม จะส่งผลให้พนักงานทำงานให้อย่างเต็มที่การมีจริยธรรมทางธุรกิจก่อให้เกิดภาพลักษณ์ที่ดีใน สายตาผู้บริโภคผู้นำในองค์กรมีคุณธรรมจริยธรรม จะทำให้พนักงานในองค์กรทำงานอย่างมีความสุขการมีจริยธรรมทางธุรกิจจะทำให้องค์กรมีความน่าเชื่อถือการดำเนินธุรกิจอย่างมีจริยธรรม จะทำให้ธุรกิจสามารถเติบโตอย่างยั่งยืน ในระยะยาวธุรกิจที่ปฏิบัติต่อพนักงานอย่างเหมาะสมจะทำให้ธุรกิจ มีผลกำไรเพิ่มขึ้นจะทำให้นักศึกษามีความคิดเห็นต่อต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ตที่เกี่ยวกับ ผู้มีส่วนได้เสีย ด้านลูกค้าเพิ่มขึ้น ในระดับปานกลาง

ตาราง 33 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านคู่แข่งชั้น

ปัจจัยด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม	ความคิดเห็นมีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว จังหวัดภูเก็ตที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านคู่แข่งชั้น			
	r	Prob.	ระดับความสัมพันธ์	ทิศทาง
1. การปฏิบัติต่อพนักงานอย่างมีจริยธรรม จะส่งผลให้พนักงานทำงานให้อย่างเต็มที่	0.301**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
2. การมีจริยธรรมทางธุรกิจก่อให้เกิดภาพลักษณ์ที่ดีในสายตาผู้บริโภค	0.302**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
3. ผู้นำในองค์กรมีคุณธรรมจริยธรรม จะทำให้พนักงานในองค์กรทำงานอย่างมีความสุข	0.315**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
4. การมีจริยธรรมทางธุรกิจจะทำให้องค์กรมีความน่าเชื่อถือ	0.300**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
5. การดำเนินธุรกิจอย่างมีจริยธรรมจะทำให้ธุรกิจสามารถเติบโตอย่างยั่งยืนในระยะยาว	0.311**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
6. ธุรกิจที่ปฏิบัติต่อพนักงานอย่างเหมาะสมจะทำให้ธุรกิจ มีผลกำไรเพิ่มขึ้น	0.315**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
ผลรวมด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม	0.300**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

จากตาราง 33 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านคู่แข่งชั้นมีค่า Prob. เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .01 นั่นคือปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ปัจจัยด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม

มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .300 แสดงว่า มีความสัมพันธ์ทิศทางเดียวกัน ในระดับปานกลาง กล่าวคือ เมื่อนักศึกษามีความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมมากขึ้น ทำให้นักศึกษามีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ตที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านคู่แข่งเพิ่มขึ้น ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ปัจจัยด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียในระดับปานกลาง ในทิศทางเดียวกัน ในข้อที่ 1. การปฏิบัติต่อพนักงานอย่างมีจริยธรรมจะส่งผลให้พนักงานทำงานให้อย่างเต็มที่โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .301 ข้อที่ 2. การมีจริยธรรมทางธุรกิจก่อให้เกิดภาพลักษณ์ที่ดีใน สายตาผู้บริโภคมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .302 ข้อที่ 3. ผู้นำในองค์กรมีคุณธรรมจริยธรรมจะทำให้พนักงาน ในองค์กรทำงานอย่างมีความสุข มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .315 ข้อที่ 4. การมีจริยธรรมทางธุรกิจจะทำให้องค์กรมีความน่าเชื่อถือมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .300 ข้อที่ 5. การดำเนินธุรกิจอย่างมีจริยธรรมจะทำให้ธุรกิจสามารถเติบโตอย่างยั่งยืนในระยะยาว มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .311 ข้อที่ 6. ธุรกิจที่ปฏิบัติต่อพนักงานอย่างเหมาะสมจะทำให้ธุรกิจมีผลกำไรเพิ่มขึ้น มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .315 กล่าวคือ เมื่อนักศึกษามีความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม ในการปฏิบัติต่อพนักงานอย่างมีจริยธรรมจะส่งผลให้พนักงานทำงานให้อย่างเต็มที่การมีจริยธรรมทางธุรกิจก่อให้เกิดภาพลักษณ์ที่ดีใน สายตาผู้บริโภคผู้นำในองค์กรมีคุณธรรมจริยธรรม จะทำให้พนักงานในองค์กรทำงานอย่างมีความสุขการมีจริยธรรมทางธุรกิจจะทำให้องค์กรมีความน่าเชื่อถือการดำเนินธุรกิจอย่างมีจริยธรรมจะทำให้ธุรกิจสามารถเติบโตอย่างยั่งยืนในระยะยาว ธุรกิจที่ปฏิบัติต่อพนักงานอย่างเหมาะสมจะทำให้ธุรกิจมีผลกำไรเพิ่มขึ้นจะทำให้นักศึกษามีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ตที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านคู่แข่งเพิ่มขึ้นในระดับปานกลาง

ตาราง 34 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว จังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านพนักงาน

ปัจจัยด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม	ความคิดเห็นมีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ตที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านพนักงาน		
	r	Prob.	ระดับความสัมพันธ์
1. การปฏิบัติต่อพนักงานอย่างมีจริยธรรม จะส่งผลให้พนักงานทำงานให้อย่างเต็มที่	0.477	0.064	ไม่สัมพันธ์
2. การมีจริยธรรมทางธุรกิจก่อให้เกิดภาพลักษณ์ที่ดีในสายตาผู้บริโภค	0.359	0.091	ไม่สัมพันธ์
3. ผู้นำในองค์กรมีคุณธรรมจริยธรรม จะทำให้พนักงานในองค์กรทำงานอย่างมีความสุข	0.468	0.400	ไม่สัมพันธ์
4. การมีจริยธรรมทางธุรกิจจะทำให้องค์กรมีความน่าเชื่อถือ	0.421	0.211	ไม่สัมพันธ์
5. การดำเนินธุรกิจอย่างมีจริยธรรมจะทำให้ธุรกิจสามารถเติบโตอย่างยั่งยืนในระยะยาว	0.521	0.351	ไม่สัมพันธ์
6. ธุรกิจที่ปฏิบัติต่อพนักงานอย่างเหมาะสมจะทำให้ธุรกิจ มีผลกำไรเพิ่มขึ้น	0.514	0.417	ไม่สัมพันธ์
ผลรวมด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม	0.460	0.541	ไม่สัมพันธ์

จากตาราง 34 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านพนักงาน มีค่า Prob. เท่ากับ .541 ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ปัจจัยด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียด้านพนักงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ปัจจัยด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมทุกข้อไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียในด้านพนักงาน

ตาราง 35 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านสิ่งแวดล้อม

ปัจจัยด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม	ความคิดเห็นมีต่อจริยธรรม ของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านสิ่งแวดล้อม			
	r	Prob.	ระดับ ความสัมพันธ์	ทิศทาง
1. การปฏิบัติต่อพนักงานอย่างมีจริยธรรม จะส่งผลให้พนักงานทำงานให้อย่างเต็มที่	0.356**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
2. การมีจริยธรรมทางธุรกิจก่อให้เกิดภาพลักษณ์ที่ดีในสายตาผู้บริโภค	0.398**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
3. ผู้นำในองค์กรมีคุณธรรมจริยธรรม จะทำให้พนักงานในองค์กรทำงานอย่างมีความสุข	0.366**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
4. การมีจริยธรรมทางธุรกิจจะทำให้องค์กรมีความน่าเชื่อถือ	0.376**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
5. การดำเนินธุรกิจอย่างมีจริยธรรมจะทำให้ธุรกิจสามารถเติบโตอย่างยั่งยืนในระยะยาว	0.385**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
6. ธุรกิจที่ปฏิบัติต่อพนักงานอย่างเหมาะสมจะทำให้ธุรกิจ มีผลกำไรเพิ่มขึ้น	0.397**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
ผลรวมด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม	0.380**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 35 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านสิ่งแวดล้อมมีค่า Prob. เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .01 นั่นคือปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ปัจจัยด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียด้านสิ่งแวดล้อมอย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .380 แสดงว่า มีความสัมพันธ์ทิศทางเดียวกันในระดับปานกลางกล่าวคือ เมื่อนักศึกษามีความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมมากขึ้น ทำให้นักศึกษามีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านสิ่งแวดล้อมเพิ่มขึ้นในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ปัจจัยด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียในระดับปานกลาง ในทิศทางเดียวกัน ในข้อที่ 1. การปฏิบัติต่อพนักงานอย่างมีจริยธรรมจะส่งผลให้พนักงานทำงานให้อย่างเต็มที่โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .356 ข้อที่ 2. การมีจริยธรรมทางธุรกิจก่อให้เกิดภาพลักษณ์ที่ดีใน สายตาผู้บริโภคมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .398 ข้อที่ 3. ผู้นำในองค์กรมีคุณธรรมจริยธรรม จะทำให้พนักงานในองค์กรทำงานอย่างมีความสุขมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .366 ข้อที่ 4. การมีจริยธรรมทางธุรกิจจะทำให้องค์กรมีความน่าเชื่อถือมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .376 ข้อที่ 5. การดำเนินธุรกิจอย่างมีจริยธรรมจะทำให้ธุรกิจสามารถเติบโตอย่างยั่งยืนในระยะยาว มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .385 ข้อที่ 6. ธุรกิจที่ปฏิบัติต่อพนักงานอย่างเหมาะสมจะทำให้ธุรกิจ มีผลกำไรเพิ่มขึ้น มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .397 กล่าวคือ เมื่อนักศึกษามีความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม ในการปฏิบัติต่อพนักงานอย่างมีจริยธรรมจะส่งผลให้พนักงานทำงานให้อย่างเต็มที่การมีจริยธรรมทางธุรกิจก่อให้เกิดภาพลักษณ์ที่ดีใน สายตาผู้บริโภคผู้นำในองค์กรมีคุณธรรมจริยธรรมจะทำให้พนักงานในองค์กรทำงานอย่างมีความสุขการมีจริยธรรมทาง ธุรกิจจะทำให้องค์กรมีความน่าเชื่อถือการดำเนินธุรกิจอย่างมีจริยธรรมจะทำให้ธุรกิจสามารถเติบโตอย่างยั่งยืนในระยะยาว ธุรกิจที่ปฏิบัติต่อพนักงานอย่างเหมาะสมจะทำให้ธุรกิจมีผลกำไรเพิ่มขึ้นจะทำให้นักศึกษามีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ตที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านสิ่งแวดล้อมเพิ่มขึ้นในระดับปานกลาง

ตาราง 36 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว จังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น

ปัจจัยด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม	ความคิดเห็นมีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น			
	r	Prob.	ระดับความสัมพันธ์	ทิศทาง
1. การปฏิบัติต่อพนักงานอย่างมีจริยธรรม จะส่งผลให้พนักงานทำงานให้อย่างเต็มที่	0.364**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
2. การมีจริยธรรมทางธุรกิจก่อให้เกิดภาพลักษณ์ที่ดีใน สายตาผู้บริโภค	0.365**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
3. ผู้นำในองค์กรมีคุณธรรมจริยธรรม จะทำให้พนักงาน ในองค์กรทำงานอย่างมีความสุข	0.361**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
4. การมีจริยธรรมทางธุรกิจจะทำให้องค์กรมีความน่าเชื่อถือ	0.369**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
5. การดำเนินธุรกิจอย่างมีจริยธรรมจะทำให้ธุรกิจสามารถเติบโตอย่างยั่งยืนในระยะยาว	0.384**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
6. ธุรกิจที่ปฏิบัติต่อพนักงานอย่างเหมาะสมจะทำให้ธุรกิจมีผลกำไรเพิ่มขึ้น	0.375**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน
ผลรวมด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม	0.370**	0.000	ปานกลาง	เดียวกัน

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 36 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่นมีค่า Prob. เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ปัจจัยด้าน ความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจ ด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .370 แสดงว่า มีความสัมพันธ์ทิศทางเดียวกันในระดับปานกลาง กล่าวคือ เมื่อนักศึกษามีความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมมากขึ้น ทำให้นักศึกษามีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ตที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่นเพิ่มขึ้นในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ปัจจัยด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียในระดับปานกลาง ในทิศทางเดียวกัน ในข้อที่ 1. การปฏิบัติต่อพนักงานอย่างมีจริยธรรมจะส่งผล ให้พนักงานทำงานให้อย่างเต็มที่โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .364 ข้อที่ 2. การมีจริยธรรมทางธุรกิจก่อให้เกิดภาพลักษณ์ที่ดีใน สายตาผู้บริโภคมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .365 ข้อที่ 3. ผู้นำในองค์กรมีคุณธรรมจริยธรรม จะทำให้พนักงาน ในองค์กรทำงานอย่างมีความสุข มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .361 ข้อที่ 4. การมีจริยธรรมทางธุรกิจจะทำให้องค์กรมีความน่าเชื่อถือมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .369 ข้อที่ 5. การดำเนินธุรกิจอย่างมีจริยธรรมจะทำให้ธุรกิจสามารถเติบโตอย่างยั่งยืนในระยะยาว มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ .384 ข้อที่ 6. ธุรกิจที่ปฏิบัติต่อพนักงานอย่างเหมาะสมจะทำให้ธุรกิจมีผลกำไรเพิ่มขึ้น มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .375 กล่าวคือ เมื่อนักศึกษามีความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมในการปฏิบัติต่อพนักงานอย่างมีจริยธรรมจะส่งผลให้พนักงานทำงานให้อย่างเต็มที่ที่การมีจริยธรรมทางธุรกิจก่อให้เกิดภาพลักษณ์ที่ดีใน สายตาผู้บริโภคผู้นำในองค์กรมีคุณธรรมจริยธรรม จะทำให้พนักงานในองค์กรทำงานอย่างมีความสุขการมีจริยธรรมทางธุรกิจจะทำให้องค์กรมีความน่าเชื่อถือการดำเนินธุรกิจอย่างมีจริยธรรมจะทำให้ธุรกิจสามารถเติบโตอย่างยั่งยืนในระยะยาว ธุรกิจที่ปฏิบัติต่อพนักงานอย่างเหมาะสมจะทำให้ธุรกิจ มีผลกำไรเพิ่มขึ้นจะทำให้นักศึกษามีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ตที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่นเพิ่มขึ้นในระดับปานกลาง

ตาราง 37 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้ การตระหนักรู้ในปัญหาและความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย

ตัวแปรที่ศึกษา	ความสนใจใฝ่เรียนรู้	การตระหนักรู้ในปัญหา	ความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม
ด้านลูกค้า			
Pearson Correlation	0.38*	0.35	0.44**
Prob.	0.02	0.610	0.00
r	ระดับปานกลาง	ไม่มีความสัมพันธ์	ระดับปานกลาง
ทิศทาง	เดียวกัน		เดียวกัน
ด้านคู่แข่ง			
Pearson Correlation	0.37**	0.35	0.30**
Prob.	0.00	0.210	0.00
r	ระดับปานกลาง	ไม่มีความสัมพันธ์	ระดับปานกลาง
ทิศทาง	เดียวกัน		เดียวกัน
ด้านพนักงาน			
Pearson Correlation	0.35	0.40**	0.46
Prob.	0.450	0.00	0.541
r	ไม่มีความสัมพันธ์	ระดับปานกลาง	ไม่มีความสัมพันธ์
ทิศทาง		เดียวกัน	
ด้านสิ่งแวดล้อม			
Pearson Correlation	0.43**	0.32	0.38**
Prob.	0.00	0.151	0.00
r	ระดับปานกลาง	ไม่มีความสัมพันธ์	ระดับปานกลาง
ทิศทาง	เดียวกัน		เดียวกัน
ด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น			
Pearson Correlation	0.40	0.35**	0.37**
Prob.	0.510	0.00	0.01
r	ไม่มีความสัมพันธ์	ระดับปานกลาง	ระดับปานกลาง
ทิศทาง		เดียวกัน	เดียวกัน

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

ตาราง 37 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้ การตระหนักรู้ ในปัญหาและความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจ การท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย สามารถสรุปได้ดังนี้

1. ปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้ มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษา ที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านลูกค้า ด้านคู่แข่ง และด้านสิ่งแวดล้อม ในทิศทางเดียวกันในระดับปานกลาง โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่ระดับ 0.38 0.37 และ 0.43 ตามลำดับ

แต่ปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้ ไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านพนักงาน และด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น

2. ปัจจัยด้านการตระหนักรู้ในปัญหา มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านพนักงานและด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น ในทิศทางเดียวกัน ในระดับปานกลาง โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่ระดับ 0.40 และ 0.35 ตามลำดับ

แต่ปัจจัยด้านการตระหนักรู้ในปัญหา ไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษา ที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านลูกค้า ด้านคู่แข่ง และด้านสิ่งแวดล้อม

3. ปัจจัยด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านลูกค้า ด้านคู่แข่ง และด้านสิ่งแวดล้อม และด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่นในทิศทางเดียวกัน ในระดับปานกลาง โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่ระดับ 0.44 0.30 0.38 และ 0.37 ตามลำดับ

แต่ปัจจัยด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม ไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านพนักงาน

สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

ตาราง 38 แสดงสรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

ตัวแปรอิสระ	สถิติที่ใช้ทดสอบ	ลูกค้ำ	คู่แข่งชั้น	พนักงาน	สิ่งแวดล้อม	สังคมและชุมชน
เพศ	T-test	X	X	X	X	X
สาขาวิชา	F-test	X	✓	X	X	X
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	F-test	X	X	X	X	X
ปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้	Pearson Correlation	✓	✓	X	✓	X
ปัจจัยด้านการตระหนักรู้ในปัญหา	Pearson Correlation	X	X	✓	X	✓
ปัจจัยด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม	Pearson Correlation	✓	✓	X	✓	✓

X หมายถึง ไม่สอดคล้องตามสมมติฐาน

✓ หมายถึง สอดคล้องตามสมมติฐาน

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การทำวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเรื่อง เจตคติของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ซึ่งผู้วิจัยได้สรุปผลของการวิจัยได้ดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ สาขาวิชา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่ส่งผลต่อความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้ การตระหนักรู้ในปัญหาความสนใจใฝ่เรียนรู้ และความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย

ความสำคัญของการวิจัย

1. คณาจารย์และผู้บริหารของมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต สามารถนำผลการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมการจัดการศึกษาและพัฒนาคุณลักษณะบัณฑิตทางด้านวิทยาการจัดการให้มีคุณภาพ เป็นบุคลากรที่ดีในโลกธุรกิจและสังคมต่อไป
2. เป็นแนวทางในการปลูกฝัง ส่งเสริม และสอดแทรกจริยธรรมทางธุรกิจอย่างเหมาะสมให้แก่ นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการและปรับปรุงการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอน ตลอดจนจัดบรรยากาศของมหาวิทยาลัยให้เอื้อต่อการเสริมสร้างจริยธรรมทางธุรกิจให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น
3. เพื่อเป็นข้อมูลให้ผู้ที่สนใจและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับธุรกิจท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต สามารถนำผลการวิจัยที่ได้ไปเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัย เพื่อพัฒนาคุณภาพธุรกิจท่องเที่ยวให้มีจริยธรรมทางธุรกิจและและสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับธุรกิจท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะวิทยาการจัดการ ชั้นปีที่ 3 และปีที่ 4 ปีการศึกษา 2553 มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต จำนวน 794 คน ที่ได้ศึกษารายวิชาจริยธรรมทางธุรกิจ รายวิชากฎหมายและจริยธรรมทางธุรกิจ รายวิชาศิลปปะการจัการยุคใหม่ หรือเคยฝึกประสบการณ์วิชาชีพกับธุรกิจท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะวิทยาการจัดการ ชั้นปีที่ 3 และปีที่ 4 มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ปีการศึกษา 2553 ที่ศึกษาในรายวิชาจริยธรรมทางธุรกิจ กฎหมายและจริยธรรมทางธุรกิจ วิชาศิลปะการจัดการยุคใหม่ หรือเคยฝึกประสบการณ์วิชาชีพกับธุรกิจท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตจำนวน 300 คน ซึ่งกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรคำนวณของ ทาโร ยามาเน่ (ผ่องศรี วาณิชย์ศุภวงศ์, 2545: 100; อ้างอิงจาก Taro Yamane. 1979: 888) ที่ความเชื่อมั่น 95 % ค่าความคลาดเคลื่อน .05 ได้กลุ่มตัวอย่าง 266 คน ตามสัดส่วนจำนวนประชากร แต่ผู้วิจัยได้เพิ่มกลุ่มตัวอย่างเป็น 300 คน โดยใช้วิธีการเลือกสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) และการสุ่มตัวอย่างแบบอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

สมมติฐานในการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทำให้ผู้วิจัยสามารถกำหนดสมมติฐานการวิจัยได้ ดังนี้

1. นักศึกษาที่มี เพศ สาขาวิชา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันมีความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียแตกต่างกัน
2. ปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้ การตระหนักรู้ในปัญหาและความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจ ด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามแบบปลายปิด (Closed-end Questionnaire) ซึ่งลักษณะของแบบสอบถามประกอบไปด้วยข้อมูล 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งเป็นข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ประกอบไปด้วย เพศ สาขาวิชา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 3 ข้อ โดยมีระดับการวัด ดังนี้

1. เพศ ระดับการวัดตัวแปรแบบนามบัญญัติ (Nominal Scale)
2. สาขาวิชา ระดับการวัดตัวแปรแบบนามบัญญัติ (Nominal Scale)
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับการวัดตัวแปรแบบเรียงลำดับ (Ordinal Scale)

ตอนที่ 2 แบบสำรวจเจตคติเกี่ยวกับตัวแปรปัจจัยที่มีต่อจริยธรรมทางธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบไปด้วย ระดับความสนใจ ใฝ่เรียนรู้จริยธรรมทางธุรกิจ ระดับการตระหนักรู้ในปัญหาจริยธรรมทางธุรกิจ ระดับความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมทางธุรกิจ จำนวน 16 ข้อ โดยมีระดับการวัดตัวแปรแบบอัตรภาคชั้น (Interval Scale) ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

ตอนที่ 3 แบบสำรวจความคิดเห็นที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียของผู้ตอบแบบสอบถาม ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย 5 ด้านประกอบไปด้วย ด้านลูกค้า ด้านคู่แข่ง ด้านพนักงาน ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น จำนวน 21 ข้อ โดยมีระดับการวัดตัวแปรแบบอัตรภาคชั้น (Interval Scale)

วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ด้วยตนเองกับนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ สาขาวิชานิติศาสตร์สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจสาขาวิชาการตลาด และสาขาวิชาการจัดการท่องเที่ยวและบริการ โดยแจกแบบสอบถามจำนวน 300 ฉบับ และได้กลับคืนมาครบถ้วนและสมบูรณ์ 300 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้าวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกระทำการประมวลผลข้อมูล โดยจะใช้โปรแกรมสำเร็จรูป โดยดำเนินการดังต่อไปนี้

1. **หาค่าร้อยละ (Percentage)** จากแบบสอบถามตอนที่ 1 ที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลลักษณะทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ เพศ สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. **หาค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)** จากแบบสอบถามตอนที่ 2 และตอนที่ 3 ประกอบด้วยคำถามที่ใช้มาตรวัดแบบ Likert Scale แบ่งเป็น 5 ระดับ

3. **การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics)** ซึ่งได้แก่การวิเคราะห์สมมติฐาน โดยมีการใช้สถิติการวิจัย ดังนี้

3.1 **สมมติฐานข้อที่ 1** ใช้สถิติทดสอบหาความแตกต่างการเปรียบเทียบของกลุ่ม 2 กลุ่มด้วยสถิติ T-test และการเปรียบเทียบของกลุ่มตั้งแต่ 3 กลุ่มขึ้นไป ด้วยสถิติ F-test หรือ One Way ANOVA

3.2 **สมมติฐานข้อที่ 2** ใช้สถิติสหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple Correlation) เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งหมด 8 ตัว คือ ความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจ

ด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย 5 ด้าน ประกอบไปด้วย จริยธรรมที่มีต่อลูกค้า จริยธรรมที่มีต่อพนักงาน จริยธรรมที่มีต่อคู่แข่งชั้น จริยธรรมที่มีต่อสิ่งแวดล้อม และจริยธรรมที่มีต่อสังคมและชุมชนท้องถิ่น กับปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้อ การตระหนักรู้ในปัญหาและความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม ซึ่งจัดเป็นตัวแปรอีก 3 ตัว

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต สรุปผลได้ ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 300 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง 170 คน คิดเป็นร้อยละ 43.30 สาขาวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 24.70 สาขาการจัดการท่องเที่ยวและบริการ จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 24.30 สาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 21.00 ตามลำดับ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เกเรดสะสมระหว่าง 2.50-3.50 จำนวน 179 คน คิดเป็นร้อยละ 59.70 รองลงมาเกเรดสะสม ต่ำกว่า 2.50 จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 24.30 และ เกเรดเฉลี่ยสะสมสูงกว่า 3.50 จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 16.00

2. ผลการศึกษาเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมทางธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต โดยรวมนักศึกษามีเจตคติเห็นด้วยต่อจริยธรรมทางธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

2.1 ด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้อ ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นโดยรวม อยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.84 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือนักศึกษาสนใจที่จะเข้าร่วมการอบรมสัมมนาในประเด็นที่เกี่ยวกับจริยธรรมทางธุรกิจมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.89 รองลงมาคือ นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับจริยธรรมทางธุรกิจค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.88 และมีความจดจ่อฟังอย่างตั้งใจเสมอเมื่อมีการบรรยายหรืออภิปรายเรื่องของจริยธรรมทางธุรกิจมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.87 ตามลำดับ

2.2 ด้านการตระหนักรู้ในปัญหาผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นโดยรวม อยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือการแต่งกายในชุดนักศึกษาของพนักงานบริการกลางคืนเป็นสิ่งไม่ถูกต้องในจริยธรรมทางธุรกิจ รองลงมาคือ การแต่งกายของพนักงานที่ให้บริการในธุรกิจบริการกลางคืน ไม่มิดชิดเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 และมีการอนุญาตให้เยาวชน อายุต่ำกว่า 18 ปี ปฏิบัติงานและใช้บริการสถานบันเทิงในช่วงเวลาวิกาลไม่ถูกต้องตามกฎหมายถือว่าธุรกิจไม่รับผิดชอบต่อสังคมชุมชนท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.89 ตามลำดับ

2.3 ด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.19 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ผู้นำ

ในองค์กรมีคุณธรรมจริยธรรม จะทำให้พนักงานในองค์กรทำงานอย่างมีความสุข ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 รองลงมาคือ การดำเนินธุรกิจอย่างมีจริยธรรมจะทำให้ธุรกิจสามารถเติบโตอย่างยั่งยืนในระยะยาวค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.23 และการมีจริยธรรมทางธุรกิจจะทำให้องค์กรมีความน่าเชื่อถือ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.22 ตามลำดับ

3. การศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านลูกค้า ด้านคู่แข่ง ด้านพนักงาน ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น โดยรวมพบว่า นักศึกษาเห็นด้วยต่อจริยธรรมทางธุรกิจการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ในระดับมีจริยธรรม เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

3.1 ด้านลูกค้า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นโดยรวมว่าธุรกิจมีการปฏิบัติต่อผู้มีส่วนได้เสียด้านลูกค้าในระดับมีจริยธรรม โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.03 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ธุรกิจร้านขายของที่ระลึกขายสินค้าแก่นักท่องเที่ยวด้วย ความซื่อสัตย์ตรงไปตรงมาไม่เอาัดเอาเปรียบ มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.07

3.2 ด้านคู่แข่ง ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นโดยรวมว่าธุรกิจมีการปฏิบัติต่อผู้มีส่วนได้เสียด้านคู่แข่ง ในระดับมีจริยธรรม โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.79 เมื่อพิจารณา เป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ธุรกิจยุคใหม่ควรมีการรวมกลุ่มกันเพื่อการต่อรอง ทางการค้า มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.95

3.3 ด้านพนักงาน ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นโดยรวมว่าธุรกิจมีการปฏิบัติต่อผู้มีส่วนได้เสียด้านพนักงาน ในระดับมีจริยธรรม โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.98 เมื่อพิจารณา เป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ผู้ประกอบธุรกิจควรจ่ายค่าตอบแทนพนักงาน ให้สมควรตามความรู้และความสามารถในการปฏิบัติงาน มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.09

3.4 ด้านสิ่งแวดล้อม ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นโดยรวมว่า ธุรกิจมีการปฏิบัติต่อผู้มีส่วนได้เสียด้านสิ่งแวดล้อม ในระดับมีจริยธรรม โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.79 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ผู้ประกอบการด้านธุรกิจท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อมในชุมชนท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน เท่ากับ 3.81

3.5 ด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นโดยรวมว่า ธุรกิจมีการปฏิบัติต่อผู้มีส่วนได้เสียด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น ในระดับมีจริยธรรม โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.83 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ผู้ประกอบธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์และป้องกันการทำลายโบราณสถานและโบราณวัตถุในชุมชน มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.89

4. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจ ด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียของผู้ตอบแบบสอบถาม ตามสมมติฐานที่วางไว้ ปรากฏผล ดังนี้

4.1 นักศึกษาที่เพศแตกต่างกัน มีความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจ ด้านการทอ้งเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4.2 นักศึกษาที่สาขาวิชาต่างกัน มีความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจ ด้านการทอ้งเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียโดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจ ด้านการทอ้งเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านคู่แข่งชั้น กลุ่มตัวอย่าง สาขานิเทศศาสตร์ มีความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการทอ้งเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ด้านคู่แข่งชั้น น้อยกว่า กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาสาขาการตลาดโดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ -0.07

4.3 นักศึกษาที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีผลต่อความคิดเห็นต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการทอ้งเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ตที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

5. ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้ การตระหนักรู้ในปัญหาและความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมกับความคิดเห็นของนักศึกษา ที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการทอ้งเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย

5.1 ปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้ มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการทอ้งเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านลูกค้า ด้านคู่แข่งชั้น และด้านสิ่งแวดล้อม ในทิศทางเดียวกัน ในระดับปานกลาง โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่ระดับ 0.38 0.37 และ 0.43 ตามลำดับ

แต่ปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้ ไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจการทอ้งเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านพนักงานและด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น

5.2 ปัจจัยด้านการตระหนักรู้ในปัญหา มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการทอ้งเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านพนักงานและด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น ในทิศทางเดียวกัน ในระดับปานกลาง โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่ระดับ 0.40 และ 0.35 ตามลำดับ

แต่ปัจจัยด้านการตระหนักรู้ในปัญหา ไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการทอ้งเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านลูกค้า ด้านคู่แข่งชั้น และด้านสิ่งแวดล้อม

5.3 ปัจจัยด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการทอ้งเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านลูกค้า ด้านคู่แข่งชั้น ด้านสิ่งแวดล้อม และด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น ในทิศทางเดียวกัน ในระดับปานกลาง โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่ระดับ 0.44 0.30 0.38 และ 0.37 ตามลำดับ

แต่ปัจจัยด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม ไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านพนักงาน

การอภิปรายผลการศึกษาวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “เจตคติของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต” ผู้วิจัยได้เสนอการอภิปรายผล ทั้ง 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มากกว่าเพศชาย

สาขาที่มีจำนวนนักศึกษามากที่สุด คือ สาขาวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ จำนวนศึกษาน้อยที่สุด คือ สาขาการตลาด และสาขานิเทศศาสตร์

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาส่วนใหญ่ มีเกรดสะสมระหว่าง 2.50-3.50 มากที่สุด และมีเกรดเฉลี่ยสะสมสูงกว่า 3.50 มีจำนวนน้อยมาก

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับเจตคติเกี่ยวกับตัวแปรปัจจัยที่มีต่อจริยธรรมทางธุรกิจการท่องเที่ยวใน จังหวัดภูเก็ตประกอบด้วย ระดับความสนใจใฝ่เรียนรู้ ระดับการตระหนักรู้ในปัญหาและระดับความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม พบว่า

นักศึกษามีระดับเจตคติทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้ ด้านการตระหนักรู้ในปัญหา และด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม โดยรวมอยู่ในระดับดี โดยเฉพาะนักศึกษามีความเชื่อมั่นในคุณค่าจริยธรรม สูงกว่าเจตคติในด้านอื่น ๆ ทั้งนี้ อาจเนื่องจาก นักศึกษาในระดับปริญญาตรีส่วนใหญ่มีพฤติกรรมทางด้านเจตคติที่แสดงถึงความคิดที่ทำให้เกิดการรับรู้เข้าใจ เชื่อมั่นและยอมรับว่าจริยธรรมทางธุรกิจมีคุณประโยชน์ต่อการดำเนินธุรกิจมาก ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของพีชบายน์ (จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์. 2549: 13; อ้างอิงจาก Fishbein. 1975) ได้กล่าวว่า ความเชื่อในบางสิ่งบางอย่างเป็นความเชื่อในการยอมรับระดับหนึ่งว่าสิ่งนั้นมีอยู่จริงและความเชื่อเกี่ยวกับบางสิ่งบางอย่างเน้นความเป็นไปได้ของความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งนั้นกับคุณสมบัติบางประการซึ่งเกิดจากการรับรู้หรือมีประสบการณ์โดยตรงกับสิ่งนั้นโดยความเที่ยงตรงของความเชื่อถือนี้ขึ้นอยู่กับสติปัญญาความรู้ประสบการณ์และความเชื่อถือได้ของประสาสัมผัสของบุคคลนั้น ๆ และความเชื่อที่ไม่ได้เกิดจากการรับรู้โดยตรงแต่เกิดจากการอนุมาน เช่น การพบปะสังสรรค์กับบุคคลอื่นการอ่านหนังสืออาจนำไปสู่ความเชื่อเกี่ยวกับสิ่งที่ไม่เคยพบเห็นหรือมีประสบการณ์มาก่อน การวิเคราะห์ข้อมูลที่มีอยู่หรือข้อมูลที่ได้จากแหล่งอื่นแล้ว

แต่นักศึกษามีเจตคติในด้านความสนใจใฝ่รู้ร้นน้อยกว่าด้านอื่น ๆ ทั้งนี้อาจเนื่องจาก นักศึกษายังขาดความใส่ใจกระตือรือร้น ใฝ่ศึกษาเพื่อให้เกิดความคิดความเข้าใจที่แท้จริงในองค์

ความรู้เกี่ยวกับจริยธรรมทางธุรกิจว่าสามารถนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในการดำเนินธุรกิจที่ถูกต้องและเหมาะสมได้ในทิศทางใดบ้าง ดังนั้นเพื่อลดการประพฤติปฏิบัติที่ไม่ดีไม่เหมาะสมจำเป็นที่จะต้องส่งเสริมการเรียนรู้ในเรื่องจริยธรรมทางธุรกิจซึ่งมีทั้งกำหนดเป็นหลักสูตรในมหาวิทยาลัย ตลอดจนในส่วนขององค์กรธุรกิจจึงควรให้ความสำคัญในการอบรมส่งเสริมและพัฒนาให้บุคคลในองค์กรมีจริยธรรม

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจการท่องเที่ยว จังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านลูกค้า ด้านคู่แข่งชั้นด้านพนักงานด้านสิ่งแวดล้อมด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น พบว่า

นักศึกษามีระดับความคิดเห็นต่อการมีจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย อยู่ในระดับมีจริยธรรม โดยเฉพาะนักศึกษามีความเห็นว่าธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ปฏิบัติอย่างมีจริยธรรมกับลูกค้าสูงกว่าด้านอื่น ๆ ทั้งนี้เนื่องจากในด้านลูกค้าโดยเฉพาะในเรื่องธุรกิจร้านขายของที่ระลึก ขายสินค้าแก่นักท่องเที่ยวด้วยความซื่อสัตย์ตรงไปตรงมาไม่เอาัดเอาเปรียบ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ วิรัช สงวนวงศ์วาน (2553: 81) กล่าวว่าความรับผิดชอบขององค์กรธุรกิจที่พึงมีต่อลูกค้าได้แก่การให้บริการที่ซื่อสัตย์ไม่เอาัดเอาเปรียบลูกค้าผลิตและจำหน่ายสินค้าและบริการที่มีคุณภาพไม่ตั้งราคาสินค้าสูงเกินควรให้ความสะดวกในการติดต่อมีอัธยาศัยดีให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์เป็นต้น

แต่นักศึกษาเห็นว่าธุรกิจปฏิบัติอย่าง มีจริยธรรมกับสิ่งแวดล้อมและคู่แข่งชั้น น้อยกว่าด้านอื่น ๆ ทั้งนี้ อาจเนื่องจาก ธุรกิจท่องเที่ยวมีรูปแบบการจัดการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมให้ความร่วมมือในการส่งเสริมและอนุรักษ์ธรรมชาติไม่มากพอ ที่จะรองรับกับจำนวนนักท่องเที่ยวจำนวนมากทั่วทั้งจังหวัด และบางครั้งยังมีการตัดราคาคู่แข่งชั้นกัน ดังนั้นการดำเนินธุรกิจกับคู่แข่งชั้นจึงต้องแข่งขันทางธุรกิจอย่างตรงไปตรงมา (ไม่กลั่นแกล้งใส่ร้ายป้ายสี) และให้ความร่วมมือในการแข่งขัน เพื่อสร้างวัฒนธรรมที่ดีงามให้ธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต

ส่วนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงอนุमानเพื่อทดสอบสมมติฐาน ได้แก่

สมมติฐานข้อที่ 1 นักศึกษาที่มี เพศ สาขาวิชา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แตกต่างกัน มีความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียแตกต่างกัน

1. ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจ ด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศ สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า

1.1 นักศึกษาที่เพศแตกต่างกัน มีความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจ ด้านการทอ้งเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ทางสถิติซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องจาก นักศึกษาชายและหญิง ถึงแม้จะได้รับการปลูกฝังจริยธรรมคุณธรรมอย่างเท่าเทียมกันแต่อาจจะนำไปใช้ปฏิบัติจะไม่เหมือนกัน โดยแนวโน้มการอบรมเลี้ยงดูเพศหญิงจะทำให้มีความอ่อนโยน สุภาพเรียบร้อย ในขณะที่เพศชายจะได้รับการอบรมให้มีความเข้มแข็ง แต่อย่างไรก็ตามจากการรับรู้จากการอบรมทางด้านจริยธรรมคุณธรรมไม่ว่าเพศชายหรือเพศหญิงได้รับเท่าเทียมกัน จึงส่งผลให้มีความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการทอ้งเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียไม่แตกต่างกัน

2. นักศึกษาที่สาขาวิชาต่างกัน มีความเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจ ด้านการทอ้งเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านลูกค้า ด้านพนักงาน ด้านสิ่งแวดล้อม และด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ทางสถิติ ทั้งนี้เนื่องจาก บริบทของหลักสูตรแต่ละสาขาวิชาแตกต่างกัน และการจัดกิจกรรมทางวิชาการของแต่ละสาขาวิชาต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยได้เน้นให้นักศึกษามีความรู้ด้านจริยธรรมค่อนข้างสูง นักศึกษาอาจจะได้รับการอบรมในการดำเนินตามแนวทางจริยธรรมทางธุรกิจ หรืออาจจะได้รับจากการศึกษาในรายวิชาจริยธรรมทางธุรกิจ วิชากฎหมายและจริยธรรมทางธุรกิจ วิชาศิลปะการจัดการยุคใหม่ อีกทั้งยังเคยฝึกประสบการณ์วิชาชีพกับธุรกิจทอ้งเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต มาพอสมควร นอกจากนี้ จากสภาพการณ์ในเศรษฐกิจและสังคมปัจจุบัน มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ยังได้ตระหนักถึงความสำคัญของจริยธรรมมากขึ้น โดยมุ่งเน้นให้อาจารย์ผู้สอนในทุกรายวิชาได้สอดแทรกองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องด้านจริยธรรม ทางธุรกิจไว้ในกิจกรรมการเรียนการสอน จึงทำให้นักศึกษามีโอกาสได้รับรู้เกี่ยวกับจริยธรรมเพิ่มเติมมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ จินตนา บุญบงการ (2554: 14) ได้กล่าวว่าการก่อให้เกิดจริยธรรมทางธุรกิจขึ้นมาได้นั้นเป็นหน้าที่ของทุกสถาบันในประเทศชาติที่ต้องปลูกฝัง ฟูมฟักแนวคิดทางด้านจริยธรรมให้เกิดขึ้นกับคนทุกคนได้ตระหนักเห็นว่าเป็นเรื่องที่เป็นหน้าที่เป็นความรับผิดชอบที่ผู้ประกอบการธุรกิจต้องกระทำอย่างมีจริยธรรม

แต่นักศึกษาที่สาขาต่างกัน มีความเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการทอ้งเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านคู่แข่งชั้นต่างกัน โดยสาขาวิทยาศาสตร์มีความเห็นต่อจริยธรรมของธุรกิจใน ด้านคู่แข่งชั้นต่างจาก นักศึกษาสาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจและสาขาการตลาด ทั้งนี้เนื่องจาก สาขาวิทยาศาสตร์เป็นสาขาที่มุ่งผลิตนักศึกษาให้เกิดความรู้ความสามารถ มีทักษะวิชาการและวิชาชีพเฉพาะในงานด้านการสื่อสารมวลชน ส่วนสาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจและสาขาการตลาด มุ่งผลิตนักศึกษาให้มีความรู้ความสามารถ มีความรู้ มีทักษะ มีความรับผิดชอบ มีจริยธรรม ความสามารถที่จะตอบสนองต่อความต้องการของสังคมทั่วไป ทางด้านการตลาดและเทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับธุรกิจ โดยเฉพาะการแข่งขันทางธุรกิจที่นับวันจะรุนแรงมากขึ้น นักศึกษาจึงมีความเห็นต่อการแข่งขันทางธุรกิจที่มีการตัดราคา การใส่ร้ายป้ายสี การสร้างความเสื่อมเสียให้แก่คู่แข่งชั้นนั้นเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสมที่จะนำมาปฏิบัติทางธุรกิจ

1.3 นักศึกษาที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีผลความคิดเห็นทางด้านจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องจาก นักศึกษาตระหนักรู้ในปัญหาต่าง ๆ ที่จะก่อให้เกิดปัญหาจริยธรรมทางธุรกิจ ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย มีจริยธรรมจิตสำนึก ที่ดีในการดำเนินธุรกิจและความรับผิดชอบในการช่วยเหลือและพัฒนาสังคมไม่ว่า นักศึกษาจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกันเพียงไร ก็เล็งเห็นถึงความสำคัญของจริยธรรมทางธุรกิจที่มีต่อลูกค้าพนักงาน คู่แข่งขัน สิ่งแวดล้อมสังคมและชุมชนท้องถิ่น เพื่อจะได้นำองค์ความรู้ทางจริยธรรมทางธุรกิจที่ได้รับ ไปประยุกต์ใช้และปฏิบัติได้อย่างเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปนัดดา บุญวิวัฒน์ (2549: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องปัญหาจริยธรรมของธุรกิจการขายตรงกรณีศึกษาทัศนคติของผู้บริหารและผู้บริโภคโดยการแก้ไขปัญหาจริยธรรมของธุรกิจขายตรงที่ดีที่สุดคือ ผู้ที่เกี่ยวข้องในธุรกิจนี้ควรตระหนักรู้ถึงผลเสียที่จะเกิดขึ้นต่อธุรกิจและต่อสังคมไม่ควรนึกถึงผลประโยชน์ของตนเองเป็นหลักโดยไม่คำนึงผลเสียที่เกิดขึ้นในอนาคต

สมมติฐานข้อที่ 2 ปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้ การตระหนักรู้ในปัญหาและความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย

2. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้ การตระหนักรู้ในปัญหาและความเชื่อในคุณค่าจริยธรรมกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย พบว่า

2.1 ปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้ มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียด้านลูกค้า ด้านคู่แข่ง และด้านสิ่งแวดล้อม ในทิศทางเดียวกัน ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเนื่องจาก นักศึกษายังมีความใส่ใจ กระตือรือร้นใฝ่ศึกษาเกี่ยวกับจริยธรรมทางธุรกิจไม่เพียงพอ เพื่อนำองค์ความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในการดำเนินธุรกิจที่ถูกต้องและเหมาะสม โดยความสนใจใฝ่เรียนรู้ เป็นปัจจัยที่ส่งผลให้นักศึกษามีความคิดเห็นต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านลูกค้า ด้านคู่แข่ง และด้านสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะจริยธรรมที่มีต่อลูกค้า ด้านคู่แข่ง ที่นักศึกษาต้องศึกษาในเรื่องหลักปฏิบัติในการดำเนินธุรกิจที่มีต่อลูกค้าหรือผู้บริโภคอย่างซื่อสัตย์และเป็นธรรม ฟังขายสินค้าและบริการในราคายุติธรรม มีกำไรตามสัดส่วนที่เหมาะสมกับคุณภาพของสินค้าและบริการนั้น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2549: 15) ได้กล่าวถึง ความสนใจ ใฝ่เรียนรู้ว่าเป็นคุณลักษณะทางจิตใจและพฤติกรรมที่แสดงถึงความกระตือรือร้น สนใจ ใฝ่ใฝ่ คิดค้น แสวงหาความรู้ต่าง ๆ เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในการดำเนินชีวิตได้อย่างถูกต้องเหมาะสมและให้ความสำคัญต่อความสนใจใฝ่เรียนรู้จริยธรรมทางธุรกิจมากขึ้น ทั้งนี้เพราะการดำเนินธุรกิจในยุค

ปัจจุบันมีการแข่งขันกันอย่างรุนแรง โดยอาจจะไม่ได้คำนึงถึงหลักจริยธรรม ที่ควรปฏิบัติ และอาจจะก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมามากมาย ดังนั้นเพื่อลดการประทุพฏิกิปฏิบัติ ที่ไม่ดีไม่เหมาะสม จำเป็นที่จะต้องส่งเสริมการเรียนรู้ในเรื่องจริยธรรมทางธุรกิจ ในหลักสูตร ทุกสาขาวิชา เพื่อให้เกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อสังคม (Corporate Social Responsibility: CSR) ยิ่งขึ้น

แต่ปัจจัยด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้ ไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านพนักงาน และด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น ทั้งนี้อาจเนื่องจาก นักศึกษาอาจจะไม่มีประสบการณ์โดยตรง ในการเป็นพนักงานของสถานประกอบการทางธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ในการเป็นพนักงานและเข้าใจถึงบริบทของการเป็นพนักงาน ส่วนในเรื่องของสังคมและชุมชนท้องถิ่นนั้น นักศึกษาอาจจะไม่ได้รับรู้ถึงการสนับสนุนของธุรกิจให้กับองค์กรต่าง ๆ ในชุมชน

2.2 ปัจจัยด้านการตระหนักรู้ในปัญหา มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านพนักงาน และด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น ในทิศทางเดียวกัน ในระดับปานกลาง ทั้งนี้เนื่องจาก นักศึกษามีความรู้สึกรับรู้ในปัญหา จริยธรรมทางธุรกิจต่อพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดปัญหา ในด้านพนักงาน ด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น จึงมีความคิดเห็นว่าคุณประกอบการธุรกิจควรมี ความรับผิดชอบต่อการจัดสวัสดิการ และค่าจ้างให้เกิดความเป็นธรรม ไม่เอาเปรียบพนักงาน และควรพัฒนาให้พนักงานมีความรู้ความสามารถ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ เนตร์พัฒนา ยาวีราช (2551: 53) กล่าวว่า ความรับผิดชอบต่อพนักงานลูกจ้าง จะต้องมีการกำหนดค่าตอบแทนในการทำงานให้ตามความเหมาะสมตามที่กฎหมายกำหนด เหมาะสมกับความรู้ ความสามารถในการทำงานและด้านสังคมและชุมชน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ วิรัช สงวนวงษ์วาน (2553: 81) ได้กล่าวว่าองค์กรธุรกิจต้องมีความรับผิดชอบต่อชุมชนได้แก่การให้ความช่วยเหลือสนับสนุนในการพัฒนาสถานที่และบุคคลในแหล่งที่องค์กรตั้งอยู่รวมทั้งการให้ความช่วยเหลือสนับสนุนชมรมสมาคมต่าง ๆ ของท้องถิ่นให้สินค้าและบริการที่ดีมีประโยชน์แก่ประชาชน รวมทั้งสร้างสัมพันธภาพที่ดีต่อชุมชน

แต่ด้านการตระหนักรู้ในปัญหา ไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านลูกค้า ด้านคู่แข่ง และด้านสิ่งแวดล้อม ทั้งนี้เนื่องจาก นักศึกษาอาจจะรับรู้ได้ว่าผู้ประกอบการยังไม่ได้อำนวยความสะดวกหรือให้ข้อมูลให้กับนักท่องเที่ยวได้ดีพอสมควร อีกทั้งไม่ได้ให้ความสำคัญกับเรื่องสิ่งแวดล้อมมากนัก และผู้ประกอบการธุรกิจยังไม่มีความตระหนักรู้ที่ดีพอจึงเป็นโอกาสที่ทำให้เกิดปัญหาต่อจริยธรรมทางธุรกิจได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ จินตนา จินากุล (2540: 18) กล่าวว่า ผู้ที่อยู่ในวงการธุรกิจมีจริยธรรมทางธุรกิจมากน้อยแตกต่างกันทั้งนี้เพราะประเด็นของปัญหาจริยธรรมทางธุรกิจมีอยู่กว้างขวางมากซึ่งหากผู้ดำเนินธุรกิจไม่ตระหนักในปัญหาจริยธรรม

กันเลยโอกาสที่จะกระทำในสิ่งที่ขาดจริยธรรมจึงเกิดขึ้นได้ง่ายและไม่รู้ตัวก็มีอยู่มากและที่กระทำโดยเจตนาก็มีอยู่ไม่น้อยเช่นกัน

2.3 ปัจจัยด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ด้านลูกค้า ด้านคู่แข่ง ด้านสิ่งแวดล้อม และด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น ในทิศทางเดียวกันในระดับปานกลาง ทั้งนี้เนื่องจาก นักศึกษามีความเชื่อมั่นในคุณค่าจริยธรรมและใฝ่ศึกษาเพื่อให้เข้าใจในความรู้เพื่อนำจริยธรรมทางธุรกิจไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในการดำเนินธุรกิจที่ถูกต้องเหมาะสม โดยเฉพาะผู้ที่เกี่ยวข้องคือ ลูกค้า คู่แข่งขัน และสิ่งแวดล้อม ซึ่งธุรกิจย่อมมีการแข่งขันทางธุรกิจเป็นเรื่องปกติ หากแต่ธุรกิจในแต่ละองค์กรต้องมีการแข่งขันกันอย่างโปร่งใสไม่ใส่ร้ายซึ่งกันและกัน แสดงให้เห็นถึงการดำเนินธุรกิจที่ดีงาม ซึ่งนักศึกษามีความคิดเห็นต่อจริยธรรมทางธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ด้านคู่แข่ง โดยธุรกิจด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต มีการแข่งขันทางธุรกิจเพื่อให้เกิดความสร้างสรรค์ในการผลิตสินค้าและบริการ มีการรวมกลุ่มกันเพื่อต่อรองทางการค้า และไม่มีการแข่งขันโดยให้ร้าย หรือสร้างความเสื่อมเสียให้แก่คู่แข่ง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สุภาพร พิศาลบุตร (2551: 119) ได้กล่าวถึงจริยธรรมต่อคู่แข่งว่าการแข่งขันในทางธุรกิจต้องเป็นไปอย่างตรงไปตรงมาแข่งขันในเชิงคุณภาพที่แท้จริงของสินค้าหรือการบริการโดยไม่ใช้วิธีติดสินบนหรือโน้มน้าวผู้บริโภคด้วยวิธีการล่อลวงฉ้อฉลและต้องคำนึงถึงการเคารพในสิทธิของบุคคลอื่นด้วย และด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น นักศึกษาเชื่อในคุณค่าจริยธรรมที่จะร่วมรับผิดชอบ สร้างสรรค์สังคมอันดีทำให้เกิดประโยชน์ต่อสังคมและชุมชน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ไกรยุทธ ธีรตยาคีนันท์ (นงลักษณ์ วิรัชชัย และคณะ. 2551: 55; อังอิงจาก ไกรยุทธ ธีรตยาคีนันท์. 2549) ได้กล่าวว่าการมีความรับผิดชอบต่อสังคมของธุรกิจคือพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความรับผิดชอบต่อสังคมสร้างสรรค์ประโยชน์ต่อสังคมทั้งในแวดวงหลักที่ตนเองใช้เป็นแหล่งแสวงหารายได้และแวดวงอื่น ๆ ด้วยกิจกรรมที่เป็นความรับผิดชอบต่อสังคมมักเป็นกิจกรรมที่อยู่นอกเหนือกระบวนการผลิตและการซื้อขายโดยตรง และยังคงสอดคล้องกับแนวคิดของ ยุทธ วรรณธรร (2551: 237) กล่าวว่า การดำเนินธุรกิจจะต้องคำนึงถึงสิ่งแวดล้อมประเพณีและวัฒนธรรมอันดีงามส่งเสริมให้บุคลากรในองค์กรเป็นพลเมืองดีและทำประโยชน์ให้ชุมชนและสังคมเคารพต่อวัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่นที่เข้าประกอบธุรกิจ จากการศึกษาค้นคว้าสรุปได้ว่าจริยธรรมที่มีต่อสังคม หมายถึง การประพฤติปฏิบัติทั้งกายวาจาใจที่ดีงามของนักธุรกิจที่มีต่อสังคม พฤติกรรมที่แสดงออกได้แก่ไม่ทำลายทรัพยากรธรรมชาติให้ ความร่วมมือกับทุกฝ่ายเพื่อสร้างสรรค์สังคม

แต่ปัจจัยด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม ไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียด้านพนักงาน ทั้งนี้เนื่องจาก นักศึกษาอาจไม่ทราบข้อมูลที่แท้จริงจากผู้ประกอบธุรกิจว่ามีการเอาใจใส่ในสวัสดิการของพนักงานเหมาะสมหรือไม่ ความเชื่อถือว่าว่างใจพนักงาน ยอมรับความคิดเห็นและการให้พนักงานมีส่วนร่วมเพียงใด แต่นักศึกษามีความเชื่อว่าพนักงานทุกคนได้รับการปฏิบัติ

อย่างเท่าเทียมกันและทุกคนมีสิทธิเสรีภาพที่จะประกอบอาชีพดำรงชีพหรือกระทำการสิ่งต่าง
มีโอกาสทางสังคมเหมือนกันเท่าเทียมกัน

ข้อเสนอแนะ

ผลจากการวิจัยเรื่อง “เจตคติของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว
ในจังหวัดภูเก็ต” ครั้งนี้ สามารถสรุปเป็นข้อเสนอแนะในการนำไปใช้ และในการวิจัยครั้งต่อไปได้
ดังนี้

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1. เนื่องจากนักศึกษายังมีเจตคติทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้ ด้านการ
ตระหนักรู้ในปัญหา และด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม ในระดับดีเท่านั้น แต่ยังไม่ดีที่สุด ดังนั้น
สถานศึกษาควรมีการพัฒนาสร้างเสริมเจตคติแก่นักศึกษาในทั้ง 3 ด้านให้กับนักศึกษา ทุกสาขาวิชา
มีเจตคติทั้ง 3 ด้าน ให้อยู่ในระดับดีที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คณาจารย์และผู้บริหาร ของมหาวิทยาลัย
ราชภัฏภูเก็ตควรส่งเสริมการจัดการศึกษาและตระหนักถึงการพัฒนาคูณลักษณะบัณฑิตทางด้าน
วิทยาการจัดการในทุกสาขาวิชา ดังนี้

1.1 ด้านความสนใจใฝ่เรียนรู้ อาจารย์ควรจัดกิจกรรมให้นักศึกษาค้นคว้าหาความรู้
เพื่อมาประยุกต์ใช้ในรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมทางธุรกิจ

1.2 ด้านการตระหนักรู้ในปัญหา อาจารย์ควรยกกรณีศึกษาให้นักศึกษาได้รับรู้ถึง
ปัญหาจริยธรรมเพื่อที่จะได้สามารถวิเคราะห์สิ่งที่ถูกต้องและควรปฏิบัติเพื่อที่จะได้ไม่ประพฤติ
ปฏิบัติในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง

1.3 ด้านความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม อาจารย์ควรปลูกฝังเจตคติความคิดความเชื่อใน
คุณค่าจริยธรรม เพื่อให้นักศึกษาได้นำไปประพฤติปฏิบัติให้เกิดการรับรู้และยอมรับในจริยธรรมทาง
ธุรกิจต่อไป

2. ธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ควรเร่งให้ความสำคัญกับการปฏิบัติต่อ

2.1 ด้านลูกค้า ธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ควรปรับปรุงมาตรฐานของสินค้าและ
บริการให้มีความเป็นสากลและให้ทุกคนสามารถเข้าถึงได้

2.2 ด้านคู่แข่ง ธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ควรถือปฏิบัติตามแนวทางเพื่อให้
เกิดความเป็นธรรมในการดำเนินธุรกิจไม่เห็นแก่ผลประโยชน์อื่นที่อาจจะได้มาไม่ถูกต้องตามทำนอง
คลองธรรม

2.3 ด้านพนักงาน ธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ควรปรับปรุงสภาพแวดล้อมและ
เงื่อนไขในการทำงาน เพื่อให้พนักงานมีคุณภาพชีวิตที่ดีและได้มีโอกาสแสดงศักยภาพ ตลอดจน
ได้รับโอกาสในการฝึกฝนและเพิ่มพูนทักษะในการทำงาน

2.4 ด้านสิ่งแวดล้อม ธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต มีหน้าที่ในการปรับปรุงคุณภาพชีวิตด้วยการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อม โดยถือว่าการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมเป็นหน้าที่ร่วมกันของทุกคนทุกฝ่าย

2.5 ด้านสังคมและชุมชนท้องถิ่น ธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ควรจัดกิจกรรมทางสังคมหรือมีส่วนร่วมในการส่งเสริมความเข้มแข็งให้แก่ชุมชนและสังคมที่ได้รับผลกระทบจากกระบวนการผลิตสินค้าและบริการของธุรกิจ

3. มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ควรมีการเชิญผู้ประกอบการธุรกิจด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต มาร่วมให้คำแนะนำ ร่วมเป็นวิทยากรพิเศษ หรือร่วมปรับปรุงหลักสูตร เพื่อให้ นักศึกษาได้มีโอกาสได้รับประสบการณ์ตรงจากการศึกษาจากผู้ประกอบการ ตลอดจนได้ฝึกปฏิบัติ จากความต้องการที่แท้จริงจากผู้ใช้นิติตโดยตรง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการศึกษาครั้งต่อไปควรมีการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการยกระดับคุณภาพบัณฑิต โดยเปลี่ยนกระบวนการเรียนรู้อันของบัณฑิตให้มีคุณภาพตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิ ระดับอุดมศึกษา ที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมทางธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

2. ควรมีการขยายกลุ่มตัวอย่างให้ครอบคลุมทุกคณะ เพื่อจะได้เห็นเจตคติของนักศึกษา ที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียได้อย่าง สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

3. ควรมีการทำวิจัยเชิงสำรวจว่าการเปลี่ยนแปลงเพื่อปรับตัวเข้าสู่เศรษฐกิจโลกส่งผลต่อ จริยธรรมทางธุรกิจการท่องเที่ยวของคนไทยหรือไม่ อย่างไร



บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กุหลาบ รัตนสังฆธรรม; และคณะ. (2546). การศึกษาวิเคราะห์สังเคราะห์ภาพรวมจรรยาบรรณวิชาชีพในประเทศไทย. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- กัลยา วาณิชย์ปัญญา. (2548). หลักสถิติ. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไกรยุทธ ธีรตยาคีนันท์ (2549). จริยธรรมในแวดวงธุรกิจไทยและความรับผิดชอบต่อสังคม. วารสารสรรพยากรสาส์น. 40 (3), 45-68.
- คำพอง งามภักดี. (2543). จริยธรรมธุรกิจ: ศึกษาเปรียบเทียบแนวคิดประโยชน์นิยมกับแนวคิดพระพุทธศาสนา. ปรินญาณินพนธ์ ศศ.ม. (กรุงเทพฯ): บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- จังหวัดภูเก็ต. (2545). คู่มือท่องเที่ยวภูเก็ตการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.ภูเก็ต.
- จินตนา จินากุล. (2540). ความตระหนักรู้ต่อสิ่งแวดล้อมของนักเรียนมัธยมศึกษาในเขตควบคุมมลพิษ:กรณีศึกษาอำเภอหาดใหญ่. วิทยานิพนธ์วท.ม. (สงขลา): มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. ถ่ายเอกสาร.
- จินตนา บุญบงการ. (2549). จริยธรรมทางธุรกิจ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2554). จริยธรรมและจรรยาบรรณทางธุรกิจ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์. (2549). ทศนคติความเชื่อพฤติกรรมการวัดการพยากรณ์และการเปลี่ยนแปลง. กรุงเทพฯ: (พิมพ์ครั้งที่ 2). มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ.
- จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย. (2549). จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ: แอคทีฟพริ้นท์.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2546). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัยศึกษา. กรุงเทพฯ: พิมพ์ครั้งที่ 9. เทพเนรมิตการพิมพ์.
- ไชย ณฑล. (2549). การบริหารด้วยระบบศรัทธาและจรรยาบรรณทางธุรกิจ. กรุงเทพฯ: เพรสมีเดีย.
- ธีรศักดิ์ กำบรรณารักษ์; และเทพฤทธิ์ วิชญศิริ. (2549). รายงานการวิจัยการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ระดับจริยธรรมทางธุรกิจกับระดับความเครียดของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อมและกลาง. กรุงเทพฯ: สถาบันทรัพยากรมนุษย์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นงลักษณ์ วิรัชชัย; และรุ่งนภา ตั้งจิตเรเจริญกุล. (2551). การวิเคราะห์แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงคุณธรรมจริยธรรมของคนไทย. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม (ศูนย์คุณธรรม) สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน).
- นภาพร นำเบญจพล. (2551). คุณธรรมของผู้บริหาร 10 ประการ. กรุงเทพฯ: ดีเอ็มเพอร์เรอร์พีกรุป.
- นภาพร ชันชนภา; และศานิต ด้านสมสถิต. (2551). การจัดองค์การและการบริหารธุรกิจ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

- นภาพร ณ เชียงใหม่. (2545). การหาความเหมาะสมของสื่อเพื่อพัฒนาคุณธรรมและจริยธรรมของนักบัญชีและนักบริหารธุรกิจ. ปรินญาณิพนธ์ศ.ม. (เชียงใหม่): บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เนตร์พัฒนา ยาวีราช. (2551). จริยธรรมธุรกิจ (BUSINESS ETHICS. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญเชิด ภิญโญณันตพงษ์. (2548). การวัดและประเมินผลการศึกษาทฤษฎีและการประยุกต์. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- บุญมี แทนแก้ว. (2549). จริยศาสตร์. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ปกรณ เลิศเสถียรชัย. (2552). เปิดมิติวิทยาศาสตร์ = *Introducing science*. กรุงเทพฯ: มูลนิธิเด็ก.
- ปนัดดา บุญวิวัฒน์. (2549). ปัญหาจริยธรรมของธุรกิจการขายตรงกรณีศึกษาที่คณะของผู้บริหารพนักงานขายและผู้บริโภค. ปรินญาณิพนธ์ศ.ม. (กรุงเทพฯ): บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ผ่องใส สุจรรรยารักษ์. (2549). กระบวนการเรียนการสอนวิชาจริยบรรณทางธุรกิจ. วารสารทางวิชาการมหาวิทยาลัยหอการค้า. 21 (1): 10.
- พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2549). ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่น.
- พรนพ พุกกะพันธ์. (2549). จริยธรรมทางธุรกิจ. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จามจุรีโปรดักท์.
- พิภพ วงษ์เงิน. (2550). จริยธรรมวิชาชีพ *Professional Ethics*. กรุงเทพฯ: รวมสาส์น. (1977).
- พิสมัย พนาเวศ. (2540). ความคิดเห็นด้านจริยธรรมทางธุรกิจของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 2 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ศ.ม. (ธุรกิจศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ม.ล.ต้อย ชุมสาย; และ ญิบพัน พรหมโยธี. (2552). ปฐมบทแห่งวิชาการท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- มยุรี ศรีชัย. (2538). การวิเคราะห์การถดถอย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราชา (2549). ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการบริหาร. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยฯ.
- (2543). พฤติกรรมมนุษย์และจริยธรรมธุรกิจ. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยฯ.
- มูลนิธิเพื่อสถาบันการศึกษาวิชาการจัดการแห่งประเทศไทย (2549). จริยธรรมนักธุรกิจ. กรุงเทพฯ: ม.ป.ท.
- ยุทธวร ฉัตรธาร; และคนอื่นๆ. (2551). พิชิตธุรกิจอย่างมืออาชีพ. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดยูเคชั่น.
- เยาวพา นพศรี. (2545). การนำเสนอจรรยาบรรณของนักอบรมและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์. ปรินญาณิพนธ์ศ.ม. (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

- ระวังเนตร โพธิ์แก้ว. (2550). *องค์การและการจัดการ*. กรุงเทพฯ: พัทธ์ชัยอักษร.
- ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. (2546). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: พิมพ์ครั้งที่ 5 สุวีริยาสาส์น.
- ลักขณา สิริวัฒน์. (2549). *การคิด*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- วรรณ วลัยวานิช. (2549). *ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- วิเชียร เกศสิงห์. (2543). *สถิติวิเคราะห์สำหรับการวิจัย*. กรุงเทพฯ: พิมพ์ครั้งที่ 4. ไทยวัฒนาพานิช.
- วิรัช สงวนวงศ์วาน. (2553). *การบริหารครบวงจร*. กรุงเทพฯ: แมสพับลิชชิ่ง.
- ศุภชัย พานิชภักดิ์. (2549, ตุลาคม). การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของท้องถิ่น. *ท้องถิ่น*. 35 (10): 49.
- สมคิด บางโม (2553). *องค์การและการจัดการ*. กรุงเทพฯ: วิทยพัฒน์.
- สมบูรณ์ ศาลยาชีวิน; และคณะ. (2551). *จริยธรรมในการดำเนินธุรกิจของนักธุรกิจในประเทศไทย เปรียบเทียบกับนักธุรกิจในประเทศสหรัฐอเมริกา*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย. (สกว.).
- สมพร เทพสิทธา. (2547). *การมุ่งไปสู่การปรึกษาหารือและความร่วมมือระหว่างรัฐประชาสังคม นานาชาติและศาสนาต่างๆ*. กรุงเทพฯ: สมาคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย.
- สุภาพร พิศาลบุตร. (2551). *จริยธรรมทางธุรกิจ*. กรุงเทพฯ: พิมพ์ครั้งที่ 7. วิเจพริ้นติ้ง.
- สุภาวดี นัมคณิศรณ. (2549). *ธุรกิจกับพุทธศาสตร์*. ปริญญาโทอักษรศาสตร์. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุวรรณ ฤทธิรักษ์. (2550). *การท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์และการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน*. กรุงเทพฯ: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- เสรี วงษ์ไพจิตร. (2550). *โครงสร้างของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไทย*. กรุงเทพฯ: สถาบันปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.
- สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. (2549). *คู่มือเพื่อพัฒนาจิตพิสัยในระบบการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.
- สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียนมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต. (2554). *จำนวนนักศึกษาประจำปี การศึกษา*. 2554. ภูเก็ต: มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต.
- นิตา ชัชกุล. (2554). *อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ: พิมพ์ครั้งที่ 3. ศูนย์หนังสือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Bandura, A. (1977). *Social Learning theory*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice Hall.
- Baran, R. J. (1997). Standardization of Business Ethics in the Global market. *Management Review*. 9 (30): 389-398.
- Baumhart, R. C. (2000, July - August). How ethical are businessmen. *Harvard Business Review*. 39 (4): 6-19.
- Bickel, R. (2007). *Multilevel Analysis for Applied Research: It's Just Regression*. London: The Guilford Press.

- Field, A. (2005). *Discovering Statistics Using SPSS*. 2nd ed. London: Sage.
- Garrett M., Baillie Harold W; & Garrett Rosellen M. (1993). *Health Care Ethics*: New York.
- Hofstede, G. (2000). The cultural relativity of the quality of life concept. Academy: Fall
Volume V.
- Hunt, S.D.; & S, Vitell. (1986, Spring). The general theory of marketing ethics.
Journal of Macromarketing. 8: 5-16.
- Kerlinger. ; & Pedhazur.(1973). *Structural Equation with Latent Variables*.New York: John
Wiley and Sons.
- Kline, L.B. (2004). *Beyond Significance Testing: Reforming Data Analysis Methods in
Behavioral Research*. Washington, DC: American Psychological Association.
- Kline, L.B. (2004). *Principles and Practice of Structural Equation Modeling*. 2nd ed. New
York: The Guilford Press.
- Leech, N.L., Barrett, K.C.; & Morgan, G.A. (2008). *SPSS for Intermediate Statistics:
Use and Interpretation*. 3rd ed. London: Lawrence Erlbaum Associates.
- Policy, ethics. 10 nd ed. New York: McGraw-Hill Companies, Inc. Principle and Problems.
London: Prentice Hall.
- Post, L. ; & Weber. (2002). *Business and Society: Corporate Strategy*. Educational
Technology Publications.
- Virakul, B. (2002). *The attitudes of graduate students in MBA programs in Thailand
about potentially hazardous technologies in business, industry, and agri business
firms: An ethical perspective*. USA: University of Minnesota.
- Vittinghoff, E., Glidden, D.V.; &, Shiboski, S.C.; et al. (2005). *Regression Methods
in Biostatistics: Linear, Logistic, Survival, and Repeated Measures Models*. New York:
Springer.





ภาคผนวก ก
แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

แบบสอบถามเรื่อง

เจตคติของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ATTITUDE OF STUDENT ON THE ETHICS OF THE TOURISM BUSINESS IN PHUKET PROVINCE.

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้ สร้างขึ้นเพื่อสำรวจ เจตคติของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยวใน จังหวัดภูเก็ต

การตอบแบบสอบถามในครั้งนี้ไม่มีข้อใดถูกหรือผิดและไม่ใช่เป็นตัวบ่งชี้ถึงความดีและความไม่ดีของบุคคล คำตอบจากนักศึกษาจะมีประโยชน์ต่อการศึกษาวิจัยเป็นอย่างยิ่ง จึงใคร่ขอความร่วมมือจากนักศึกษากรุณาตอบแบบสอบถามด้วยความจริงใจ โดยไม่ต้องระบุนามชื่อ และโปรดตอบทุกข้อ เพราะถ้าข้อใดข้อหนึ่งขาดไป แบบสอบถามนี้จะใช้ไม่ได้ทันที

แบบสอบถามนี้แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 3 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวแปรปัจจัยที่มีต่อจริยธรรมทางธุรกิจการท่องเที่ยวยใน จังหวัดภูเก็ต ของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 16 ข้อ

ตอนที่ 3 แบบสำรวจความคิดเห็นที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจการท่องเที่ยวยใน จังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสียของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 21 ข้อ

แบบสอบถามใน ตอนที่ 2 และตอนที่ 3 มี 5 ระดับ แต่ละระดับมีความหมาย ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	5
เห็นด้วย	หมายถึง	4
ไม่แน่ใจ	หมายถึง	3
ไม่เห็นด้วย	หมายถึง	2
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	1



ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของนักศึกษา

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ที่ตรงกับลักษณะข้อมูลที่แท้จริง

1. เพศ

- ชาย
- หญิง

2. สาขาวิชา

- การบริหารทรัพยากรมนุษย์
- นิเทศศาสตร์
- คอมพิวเตอร์ธุรกิจ
- การตลาด
- การจัดการท่องเที่ยวและบริการ

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (คะแนนเฉลี่ยสะสมในภาคเรียนปัจจุบัน)

- เกردเฉลี่ยสะสม สูงกว่า 3.50
- เกรดเฉลี่ยสะสม ระหว่าง 2.50 – 3.50
- เกรดเฉลี่ยสะสม ต่ำกว่า 2.50

ตอนที่ 2 เป็นแบบสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวแปรปัจจัยที่มีต่อจริยธรรมทางธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ซึ่งประกอบไปด้วย ระดับความสนใจใฝ่เรียนรู้จริยธรรม ระดับการตระหนักรู้ในปัญหาจริยธรรม และระดับความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม โปรดพิจารณาข้อคำถามในแต่ละข้อที่กำหนดไว้ว่ามีความคิดเห็นแต่ละข้ออย่างไรแล้วใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างด้านขวามือ ให้ตรงกับความคิดเห็นของนักศึกษา

ข้อที่	ความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวแปรปัจจัยที่มีต่อจริยธรรมทางธุรกิจ การท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
ระดับความสนใจใฝ่เรียนรู้จริยธรรมทางธุรกิจ		5	4	3	2	1
1.	ท่านมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับจริยธรรมทางธุรกิจ					
2.	ท่านมีความจดจ่อฟังอย่างตั้งใจเสมอเมื่อมีการบรรยายหรืออภิปรายเรื่องของจริยธรรมทางธุรกิจ					
3.	ท่านชอบติดตามค้นคว้าข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมทางธุรกิจตามสื่อต่าง ๆ					
4.	ท่านสนใจศึกษาพฤติกรรมทางด้านจริยธรรมในการดำเนินธุรกิจของนักธุรกิจ					
5.	ในการทำกิจกรรมธุรกิจจำลองท่านได้นำหลักจริยธรรมทางธุรกิจมาใช้ในการดำเนินกิจกรรม					
6.	ท่านสนใจที่จะเข้าร่วมการอบรมสัมมนาในประเด็นที่เกี่ยวกับจริยธรรมทางธุรกิจ					
ระดับการตระหนักรู้ในปัญหาจริยธรรมทางธุรกิจ						
7.	การแต่งการของพนักงานที่ให้บริการในธุรกิจบริการกลางคืนไม่มิดชิดเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม					
8.	การแต่งกายในชุดนักศึกษาของพนักงานบริการกลางคืนเป็นสิ่งไม่ถูกต้องในจริยธรรมทางธุรกิจ					
9.	การอนุญาตให้เยาวชน อายุต่ำกว่า 18 ปี ปฏิบัติงานและให้บริการสถานบันเทิงในช่วงเวลาวิกาลไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ถือว่าธุรกิจไม่รับผิดชอบต่อสังคมชุมชนท้องถิ่น					
10.	การขึ้นราคาสินค้าของร้านค้าตามค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำที่ปรับขึ้นทุกครั้ง					

ระดับความเชื่อในคุณค่าจริยธรรม						
11.	การปฏิบัติต่อพนักงานอย่างมีจริยธรรม จะส่งผลให้พนักงานทำงานให้อย่างเต็มที่					
12.	การมีจริยธรรมทางธุรกิจก่อให้เกิดภาพลักษณ์ที่ดีในสายตาผู้บริโภค					
13.	ผู้นำในองค์กรมีคุณธรรมจริยธรรม จะทำให้พนักงานในองค์กรทำงานอย่างมีความสุข					
14.	การมีจริยธรรมทางธุรกิจจะทำให้องค์กรมีความน่าเชื่อถือ					
15.	การดำเนินธุรกิจอย่างมีจริยธรรมจะทำให้ธุรกิจสามารถเติบโตอย่างยั่งยืนในระยะยาว					
16.	ธุรกิจที่ปฏิบัติต่อพนักงานอย่างเหมาะสมจะทำให้ธุรกิจมีผลกำไรเพิ่มขึ้น					



ตอนที่ 3 เป็นแบบสำรวจความคิดเห็นที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย ซึ่งประกอบไปด้วย จริยธรรมต่อลูกค้า จริยธรรมต่อคู่แข่ง จริยธรรมต่อพนักงาน จริยธรรมต่อสิ่งแวดล้อม และจริยธรรมต่อสังคมและชุมชนท้องถิ่น โปรดพิจารณาข้อคำถามในแต่ละข้อที่กำหนดไว้ ว่ามีความคิดเห็นแต่ละข้ออย่างไร แล้วใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างด้านขวามือ

ข้อที่	ความคิดเห็นที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนได้เสีย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
	ต่อลูกค้า	5	4	3	2	1
1.	ธุรกิจร้านขายของที่ระลึกขายสินค้าแก่นักท่องเที่ยวด้วยความซื่อสัตย์ตรงไปตรงมาไม่เอาเปรียบ					
2.	ธุรกิจโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต ให้ข้อมูลและดูแลด้านความปลอดภัยแก่ลูกค้าเป็นอย่างดี					
3.	ธุรกิจจัดนำเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตให้บริการข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับโปรแกรมการท่องเที่ยวอย่างถูกต้อง					
4.	ธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตจัดสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้แก่นักท่องเที่ยว					
	ต่อคู่แข่ง					
5.	ธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตไม่ได้ทำการแข่งขันโดยให้ร้ายหรือสร้างความเสื่อมเสียให้แก่คู่แข่ง					
6.	ธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ไม่ได้มีการตัดราคาคู่แข่งกัน					
7.	การแข่งขันทางธุรกิจเป็นการแข่งขันเพื่อให้เกิดความสร้างสรรค์ในการผลิตสินค้าหรือบริการ					
8.	ธุรกิจยุคใหม่ควรมีการรวมกลุ่มกันเพื่อการต่อรอนทางการค้า					

ต่อพนักงาน					
9.	ผู้ประกอบการธุรกิจควรจ่ายค่าตอบแทนพนักงานให้สมควรตามความรู้และความสามารถในการปฏิบัติงาน				
10.	ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตให้เกียรติพนักงานอย่างดี				
11.	ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตยอมรับฟังความคิดเห็นของพนักงานและให้พนักงานได้มีส่วนร่วม				
12.	ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตมีการจัดสวัสดิการที่พอกพูนกับพนักงานอย่างเหมาะสม				
ต่อสิ่งแวดล้อม					
13.	ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวใน จังหวัดภูเก็ต ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อมในชุมชนท้องถิ่น				
14.	ธุรกิจท่องเที่ยวมีรูปแบบการจัดการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมให้ความร่วมมือในการส่งเสริมและอนุรักษ์ธรรมชาติเป็นอย่างดี				
15.	ธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตเป็นผู้นำทางความคิดในการรักษาสิ่งแวดล้อม				
16.	ธุรกิจท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตมีการจัดการสิ่งแวดล้อมโดยสร้างเป็นแบรนด์ด้านสิ่งแวดล้อม				
ต่อสังคมและชุมชนท้องถิ่น					
17.	ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวใน จังหวัดภูเก็ตได้มีการนำผลกำไรส่วนหนึ่งจากการประกอบธุรกิจคืนให้กับสังคม เช่น การบริจาคเงินเพื่อช่วยเหลือน้ำท่วม หรือองค์กรการกุศลต่าง ๆ				
18.	ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวใน จังหวัดภูเก็ต ได้ให้การสนับสนุนเงินทุนให้กับองค์กรต่างๆ ในชุมชน เช่นองค์กรทางการแพทย์ สถานศึกษา เป็นต้น				
19.	ธุรกิจท่องเที่ยวใน จังหวัดภูเก็ต ยอมรับและเคารพในกฎระเบียบของชุมชนท้องถิ่น				
20.	ธุรกิจท่องเที่ยวใน จังหวัดภูเก็ต ไม่มีการจัดกิจกรรมท่องเที่ยวหรือโปรแกรมท่องเที่ยวที่ขัดต่อวัฒนธรรมท้องถิ่น				
21.	ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวใน จังหวัดภูเก็ตมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์และป้องกันการทำลายโบราณสถานและโบราณวัตถุในชุมชน				



ภาคผนวก ข

หนังสือขอความอนุเคราะห์จากบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 0519.12/๐๖๘1



บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

/4 กุมภาพันธ์ 2556

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

เนื่องด้วย นางสาวอักษรภักดิ์ หงษ์ขาว นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาโท เรื่อง “เจตคติของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต” โดยมี อาจารย์ ดร.ภาณุภรณ์ระวี อนันต์อักษรกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์ ดร.ธนภูมิ อติเวทิน และ รองศาสตราจารย์นิตา ชัชกุล เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถาม

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวอักษรภักดิ์ หงษ์ขาว และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒน์กุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิตา โทรทัศน์ 081-370-0359

ที่ ศธ 0519.12/ค ๑๕๓



บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๗ กุมภาพันธ์ 2556

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

เนื่องด้วย นางสาวอักษรลักษณ์ หงษ์ขาว นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “เจตคติของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต” โดยมี อาจารย์ ดร.กาญจน์ระวี อนันต์ศรีกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ในกรณีนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอใช้สถานที่เพื่อให้นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะวิทยาการจัดการ ชั้นปีที่ 3 - 4 ตอบแบบสอบถามในระหว่างเดือน กุมภาพันธ์ - มีนาคม 2556

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ให้ นางสาวอักษรลักษณ์ หงษ์ขาว ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 081-370-0359



บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 15664

ที่ ศธ 0519.12/๒๑๘.๖ วันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ 2556

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะสังคมศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวอัชราภักดิ์ หงษ์ขาว นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาโท เรื่อง “เจตคติของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมของธุรกิจด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต” โดยมี อาจารย์ ดร.กาญจน์ระวี อนันต์อักษรกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์ ดร.ธนภูมิ อดิเวทิน และ อาจารย์ ดร.มนู สีนะวงศ์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบตาม

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวอัชราภักดิ์ หงษ์ขาว และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สีนิตวิฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 081-370-0359



ภาคผนวก ค

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถาม

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถาม

1. รองศาสตราจารย์ นิศา ชัชกุล ประธานสาขาวิชาธุรกิจบริการ
 อาจารย์ประจำภาควิชาสาขาธุรกิจโรงแรม
 คณะวิทยาการจัดการ
 มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

2. อาจารย์ ดร.ธนภูมิ อติเวทิน อาจารย์ประจำภาควิชาบริหารธุรกิจ
 คณะสังคมศาสตร์
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

3. อาจารย์ ดร.มหนู ลีนะวงศ์ อาจารย์ประจำภาควิชาบริหารธุรกิจ
 คณะสังคมศาสตร์
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ





ประวัตีย่อผู้ทำวิจัย

ประวัติย่อผู้ทำวิจัย

ชื่อ-ชื่อสกุล	นางสาวอักษรภักดิ์ หงษ์ขาว
วันเดือนปีเกิด	15 กุมภาพันธ์ 2522
สถานที่เกิด	จังหวัดภูเก็ต
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	เลขที่ 199/2 หมู่ 2 ตำบลธงชัย อำเภอเมืองเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี 76000
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์ประจำสาขาวิชาธุรกิจศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	เลขที่ 21 หมู่ 6 มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต คณะครุศาสตร์ สาขาวิชาธุรกิจศึกษา อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต 83000
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2544	ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สาขาวิชาธุรกิจโรงแรม จากวิทยาลัยอาชีวศึกษาภูเก็ต
พ.ศ. 2546	ครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจศึกษา จากสถาบันราชภัฏภูเก็ต
พ.ศ. 2556	การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจศึกษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ